

ÔNG HOÀNG HOLYWOOD

Nguyên tác: THE LAST TYCOON
của *Francis Scott Key Fitzgerald*
Nhà xuất bản Century, London, 1951

**FRANCIS SCOTT
KEY FITZGERALD**

**ÔNG HOÀNG
*HOLLYWOOD***

Tiểu thuyết

Người dịch: TÔ HOÀNG

**NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
Hà Nội - 2001**

CHƯƠNG MỘT

Tuy chưa một lần đóng phim, tôi vẫn tự coi là đã sinh trưởng trong thế giới điện ảnh. Mọi người kể lại, vào dịp lê sinh nhật mừng tôi tròn năm tuổi, ngay cả Rudolph Valentino cũng đến dự. Nhắc lại điều này tôi chỉ muốn chứng tỏ rằng từ khi còn bé tôi đã được chứng kiến cái guồng máy Hollywood chuyển động như thế nào...

Đã có thời tôi ước ao viết một cuốn sách với cái tên: "Những ghi chép của con gái một nhà sản xuất phim". Nhưng ở cái tuổi mười tám mà ngồi viết hồi ký, chắc hẳn việc đó sẽ chẳng mang lại chút hứng thú gì cho ai. Cũng may mà tôi đã tự ý bỏ ý định ấy. Cha tôi kinh doanh ngành sản xuất phim cũng như những người khác kinh doanh mặt hàng bông vải hoặc sắt thép. Tôi chẳng mấy quan tâm đến việc đó. Tôi an phận sống ở Hollywood như một bóng ma cam chịu sống nơi nhà mồ. Tôi biết ngành doanh nghiệp

Ông hoàng Hollywood

sản xuất phim đã làm nhiều người thát điên bát đảo, nhưng riêng tôi lại không hề phải chịu đựng tình cảnh đó, dù là gián tiếp.

Nói thì dễ nhưng làm cho mọi người hiểu được điều này quả là khó hơn nhiều. Hồi tôi theo học ở Bennington có nhiều vị giáo sư môn văn học cổ làm ra vẻ thờ ơ với Hollywood và những bộ phim xuất xưởng từ đây. Thực ra là họ căm ghét điện ảnh đến bầm gan, tím ruột, làm như chính điện ảnh đã đe doạ sự tồn tại của họ. Trước đó, khi tôi còn học tại trường dòng, có lần một maxơ khả kính đã bảo tôi mượn cho bà một kịch bản phim để bà "giảng cho học trò hiểu rằng những bộ phim đã ra đời như thế nào", liệu có giống như người ta viết những đoạn tạp văn, những truyện ngắn hay không? Tôi đã tìm cho bà một kịch bản đạo diễn. Có lẽ phát ốm lên với cái kịch bản này nên chẳng bao giờ tôi thấy bà nhắc đến nó với học trò của mình. Maxơ trả tôi cái kịch bản với vẻ mặt sững sốt như vừa bị xúc phạm, không khen, không chê lấy một lời. Có thể rồi bạn đọc cũng sẽ trả lại tôi câu chuyện tôi sắp kể dưới đây với thái độ như vậy chăng?

Bạn đọc có thể tiếp nhận cuộc sống ở Hollywood như tôi đã tiếp nhận, nghĩa là hết sức bình thản và cứ tự nhiên dần dần quen đi. Lại cũng có thể phẩy tay, khinh bỉ nó, tựa như xử sự đối với những gì mình không hiểu nổi. Hoặc chỉ hiểu lờ mờ, thoáng qua. Khó có thể tìm ra chừng lấy nửa tá người biết được tường tận toàn bộ quy tắc và những bí mật của việc sản xuất phim. Còn nếu lại hiểu được rõ một trong số nửa

F.S.Fitzgerald

tá người này, thì đây chính là nẻo đường để những người đàn bà như tôi đột nhập sâu hơn vào cái thế giới phức tạp đó.

Tôi biết thêm được một vài nhân vật của thế giới điện ảnh nhờ có mặt cùng họ trên một chuyến bay. Cha tôi thường cho chị em chúng tôi đi máy bay từ Los Angeles đến trường trung học và sau đó, là trường đại học. Vào kỳ nghỉ hè chúng tôi đáp máy bay từ trường về nhà. Khi tôi chuyển qua năm thứ hai, chị Eleanor qua đời, tôi buộc phải bay một mình. Trong các chuyến bay do hay thương nhớ chị tôi, có lẽ vì thế tôi trở nên một cô gái nghiêm trang, buồn bã. Đôi khi trên máy bay tôi gặp được những người quen ở Hollywood, cũng đôi khi là một chàng sinh viên dễ gây thiện cảm. Nhưng những dịp may ấy cũng hanh h IonicModule: đã bắt đầu những năm khủng hoảng. Trong khi bay, những ý nghĩ về người chị không để tôi thiếp ngủ lấy ít phút, cái cảm giác nhớ thương đó cứ đeo đẳng theo tôi từ bờ phía Đông sang bờ phía Tây. Lẽ nào giấc ngủ thực sự chỉ đến khi ở phía sau đã là những sân bay nhỏ bé, trơ trọi của miền Tennessee.

Lần ấy chuyến bay gấp thời tiết xấu. Máy bay chòng chành dữ đến nỗi một số hành khách ngả lưng vào ghế dựa thiếp ngủ đi, một số khác lại không tài nào nhắm mắt được. Hai trong số những hành khách không ngủ kia ngồi bên cạnh tôi: họ phía bên phải còn tôi ở bên trái lối đi. Cứ nghe họ trò chuyện tôi đoán chắc rằng họ là người của Hollywood. Một người đã có tuổi, nom biết ngay là dân Do Thái. Ông

Ông hoàng Hollywood

ta lúc thì nói với vẻ bức bối khó chịu, lúc lại lặng ngắt như câm và cứ hay nháy nha nháy nhồm như muốn nhảy dựng lên khỏi ghế. Người thứ hai áng chừng ba mươi tuổi, da mét xanh, xấu trai nhưng khá vạm vỡ, tôi cứ có cảm giác đã gặp ở đâu. Anh đã từng đến thăm gia đình tôi rồi chăng? Có thể là như vậy nhưng dạo đó chắc cô nương còn bé xíu, vì thế xin cô nương đừng vội giận dữ nếu anh chàng này không nhận ra cô!

Chiêu đái viên là một cô gái cao lớn và cân đối với mớ tóc đen nhánh - những cô gái như thế này chính là một chỗ yếu của hàng hàng không đây. Chị ta hỏi tôi:

- Tôi hạ ghế xuống cho cô nhé, hoặc cô có cần uống một viên aperin không?

Rồi chị ta ngồi xuống tay ghế bên cạnh tôi, người đung đưa theo nhịp lắc của máy bay giữa cơn bão tháng Sáu đang nổi lên phía bên ngoài.

- Dạ, em không cần.

- Xin lỗi, tôi bận quá nên chưa quan tâm đến cô được. - Bây giờ thì chị ta ngồi hẳn xuống ghế, khoá dây an toàn cho cả hai người - Cô dùng một chiếc kẹo cao-su nhé?

Câu hỏi khiến tôi nhớ rằng phải nhả ngay chiếc kẹo cao su tôi đã ngâm khá lâu trong miệng. Tôi gói miếng kẹo vào một mẩu giấy, nhét vào chỗ gạt tàn thuốc lá có nắp đậy lò xo.

F.S.Fitzgerald

- Có thể nhận ngay ra cô là người được dạy dỗ kỹ lưỡng. - Chị chiêu đãi viên khen tôi. - Những người như vậy bao giờ cũng gói miếng kẹo nhả ra vào một mảnh giấy trước lúc vứt đi.

Hai chúng tôi ngồi cạnh nhau trong ánh sáng lờ mờ của khoang máy bay đang chao đảo. Tôi bỗng liên tưởng đến những bữa cơm tối trong bầu không khí tĩnh lặng tại một khách sạn sang trọng. Lúc này mọi hành khách đều lặng ngắt, vẻ suy tư không chỉ biểu hiện qua dáng ngồi. Có lẽ ngay cả chị chiêu đãi viên cũng đã quên phắt không hiểu vì sao mình ngồi đây và để làm gì.

Chị chiêu đãi viên kể tôi nghe về một nữ minh tinh còn trẻ mà chị đã quen hai năm trước, trên chuyến bay tới Caliphornia. Tôi cũng biết nữ diễn viên này. Trong suốt chuyến bay ấy nàng cứ đau đớn nhìn ra ngoài khung cửa sổ khiến chị chiêu đãi viên có cảm giác như nàng sắp nhảy khỏi máy bay. Đạo ấy cuộc khủng hoảng đang bước vào giai đoạn gay gắt nhất. Hoá ra là nàng không hề bị sa sút, túng thiếu, nàng chỉ sợ cách mạng thôi. - "Tôi biết tôi và má tôi phải làm gì" - Nữ diễn viên thổ lộ với chị chiêu đãi viên bí mật của hai mẹ con nàng. - "Chúng tôi sẽ ẩn náu ở khu rừng cấm Yellowstono một thời gian. Khi nào mọi chuyện yên đi, má con tôi sẽ trở lại. Liệu những người cách mạng kia có giết các tài tử không chị?"

Câu chuyện khiến tôi thấy vui vui. Tôi bỗng hình dung ra một bức tranh tuyệt vời ; có những chú gấu nâu tốt bụng - hiển nhiên là những chú gấu bảo thủ

Ông noàng Hollywood

rồi - đã cung cấp mật cho mẹ con nàng, còn những chú hươu hiền lành thì mang tới cho họ sữa ngon của loài cầm điểu. Cho họ uống xong, những chú hươu lảng vảng ở gần đó để khi bóng đêm ập xuống, chúng ngả lưng làm gối cho hai mẹ con êm đầu. Nhưng tôi lại nói với chị chiêu đãi viên một điều khác. Tôi kể cho chị nghe chuyện một luật sư và một nhà đạo diễn phim đã tìm đến trao đổi với ba tôi những dự định của họ vào một buổi tối giữa thời kỳ căng thẳng ấy. Họ bàn với ba tôi nếu đội quân thất nghiệp kia chiếm được Washington, người luật sư đã có sẵn một chiếc thuyền giấu trên sông Sacramento, ông ta sẽ lên thượng nguồn lánh đi vài tháng rồi sau sẽ trở lại, vì theo lời ông, "sau cách mạng, hiển nhiên rất cần đến luật sư để điều hành mọi việc theo quan điểm của luật pháp".

Nhà đạo diễn thì hoang mang, bối rối hơn. Ông này đã chuẩn bị sẵn một bộ quần áo tây cũ, một sơ mi và một đôi giày tàng. Đó là những đồ vật riêng hay "thuốc" ở kho phục trang của xưởng phim, ông ta lờ tít việc này đi và dự tính sẽ "hoà tan vào đám đông", theo như lời ông ta nói. Tôi còn nhớ ba tôi đã tỏ ý nghi ngờ dự định của ông ta: "Nhưng đám người cách mạng sẽ ý đến đôi tay của anh, họ sẽ hiểu ngay ra, có dễ đến hàng trăm năm nay anh không lao động tay chân. Và dĩ nhiên họ sẽ yêu cầu anh xuất trình thẻ nghiệp đoàn". Nghe tới đó mặt nhà đạo diễn dài thuột ra như người bội thực, nom thật ái ngại.

F.S.Fitzgerald

- Ông nhà tên là Brady, cái tên nghe quen quen. Ông có là tài tử không?

Nghe thấy cái tên "Brady" hai người khách ngồi gần tôi hơi đụng đậy, cùng đưa mắt nhìn sang. Tôi nhận ra ngay những "ánh mắt Hollywood", thường hay ném cái nhìn qua vai như vậy. Sau đó người có nước da măt xanh, thân hình vạm vỡ tháo dày bảo hiểm đứng dậy, đi đến trước mặt tôi.

- Hình như cô là Cecilia Brady? - Anh ta hỏi tôi như một vị quan toà, làm như tôi cố giấu anh ta điều này. - Tôi đã đoán như thế ngay từ lúc tôi mới nom thấy cô. Còn tôi là Wylie White.

Lời giới thiệu của anh ta là thừa vì ngay lúc ấy có người nào đó lên tiếng: "Đi về phía này, Wylie". Người kia vội đi ngang qua chúng tôi về phía đầu máy bay, và tôi không kịp nhận ra là ai. Wylie hơi giật mình rồi kêu lên the thé:

- Phi công chính bảo phải ngồi ở đây cơ mà!

Tôi cảm thấy vui vui vì thói ngông nghênh, biểu lộ uy quyền của dân Hollywood.

- Xin nói khẽ, hành khách đang ngủ. - Chị chiêu đãi viên nhắc.

Người bạn đồng hành không còn trẻ của Wylie cũng bước ra khỏi ghế nhìn hút theo người vừa đi qua, còn người kia không ngoái lại, chỉ vẩy tay tạm biệt rồi biến mất hút ở chỗ nào đó.

Tôi hỏi chị chiêu đãi viên:

Ông hoàng Hollywood

- Ông ta có phải là phi công phụ không?

- Không, - chị chiêu đãi viên đáp, tay lẩn tháo giây an toàn như muốn để tôi ngồi lại với Wylie. - Đây là ông Xmit. Ông ta có một phòng riêng trên máy bay, "phòng tân hôn", nhưng ông ta ở đó một mình. Phi công phụ đang nghỉ phép. - Chị chiêu đãi viên đứng lên. - Tôi đi xem xem liệu có phải hạ cánh xuống Nashville không?

- Sao lại hạ cánh? - Wylie thảng thốt hỏi.

- Đang có bão ở thung lũng Mississipi.

- Chúng tôi sẽ phải ở lại đây cả đêm nay à?

- Nếu cơn bão chưa tan thì đành phải vậy thôi.

Quả là cơn bão chưa thể tan ngay được. Đột nhiên chiếc máy bay như bị một bàn tay vô hình nhấn chìm xuống. Wylie ngã ngồi trên chiếc ghế, chị chiêu đãi viên bị đẩy dúi về phía buồng lái còn người đàn ông Do Thái thì bị hắt trở lại chỗ ngồi cũ. Mọi người khẽ thốt lên tiếng kêu bức bối rồi trở lại bình thường.

- Cô Brady, đây là ông Schwartz. - Wylie giới thiệu với tôi người bạn đồng hành của anh ta - Nhân tiện nói luôn, ông ấy cũng là chỗ quen biết với ba cô.

Người vừa được giới thiệu cúi móp đầu như cầu nguyện: "Quá đúng đấy, thề có Chúa chứng giám".

Mong sao ông ta chỉ vận đến Chùa một lần thôi, chư giữa thời buổi này biến động này, ai mà đoán định nổi sẽ có điều gì xảy ra với ông ta. Thường vẫn

F.S.Fitzgerald

thấy cảnh đời như thế này. Bạn tình cờ bắt gặp một người quen giữa một trận ẩu đả hoặc rơi vào dưới bánh một chiếc xe tải, chút xíu nữa thì thân thể biến thành bột bánh, bạn trợn mắt nhìn người ấy, thốt lên ái ngại: "Trời ơi, chuyện gì vậy?". Nhưng đáp lại tấm thịnh tình của bạn, người ấy lâu lâu điều gì đó giữa những chiếc răng lung lay và cặp môi sưng vều, thậm chí còn tỏ ra không muốn thuật lại chuyện với bạn nữa.

Cái nhà ông Schwartz này có chiếc mũi Ba Tư sưng phồng và những quầng thâm quanh mắt vốn là những của trời phú, hệt như ba tôi có chiếc mũi nhọn hoắt và những chấm đỏ trên cánh mũi vốn là đặc điểm của người Ái Nhĩ Lan vậy.

- Chà, Nashville, - Wylie thốt lên ngao ngán. - Như vậy là đêm nay chúng ta phải nghỉ lại khách sạn, chí ít ra là chiêu mai mới về đến nhà. Nhưng không sao, Nashville là nơi chôn rau cắt rốn của tôi đấy.

- Vậy chắc ông phải mừng lăm khi thấy lại quê hương?

- Mừng à? Tôi ra đi năm mươi lăm tuổi. Cứ cho là đến một thế kỷ không nhìn lại nơi này nữa thì cũng chẳng sao.

Nhưng lần này thì Wylie buộc phải gấp lại quê hương: máy bay đang dần dần hạ thấp độ cao. Áp người vào cửa sổ, đưa tay che bớt ánh sáng, tôi nhận ra phía bên trái, thành phố vụt qua loang loáng những mảng tường màu trắng. Hàng chữ màu xanh lá mạ:

Ông hoàng Hollywood

Xin cột dây an toàn. Không hút thuốc lá đã được bật lên từ lúc máy bay đi vào vùng có bão.

- Anh có nghe thấy lúc nãy cô chiêu đãi viên nhắc đến tên hắn không? - Schwartz phá tan sự im lặng căng thẳng vốn có vào những giây phút như lúc này.

- Ai cơ? - Wylie hỏi.
- Cái lão có tên là Xmit ấy.
- Thì sao cơ?

- Chẳng sao cả, - Schwartz cau mày. - Tôi chỉ cảm thấy tức cười thôi. Xmit, Ha, ha... (Trong đời tôi chưa bao giờ nghe thấy tiếng cười nào khô khan, lạnh giá như vậy). Xmit... Xmit...

Sân bay ở các tỉnh lẻ thường được bố trí tại những nơi heo hút, với sự vắng lặng, buồn tẻ đến ghê người, hay gợi dậy trong tôi hình ảnh những trạm chuyển thư bằng ngựa vào thời kỳ chưa có ô tô, xe lửa. Những nhà ga đường sắt mái ngói đỏ au được xây dựng sau đó chỉ có ở các thành phố, các thị trấn, còn ở những chỗ sân bay bây giờ, xe lửa cũng chỉ dừng lại đón đám khách lèo tèo của chốn khỉ ho cò gáy này. Những sân bay kia tựa như những ốc đảo, những trạm thay ngựa ở thời kỳ trung cổ trên những chặng đường dài khách thương qua lại. Nhưng dáng vẻ của đám hành khách uể oải đổ xuống sân bay vào lúc nửa đêm luôn có sức hấp dẫn những đám vô công rồi nghề. Cho đến tận hai ba giờ sáng đám trai trẻ ở địa phương vẫn túc trực tờ mờ ngắm nghía những chiếc máy bay, còn những người già cả thì đưa mắt xét nét nhìn

đám hành khách giàu có từ miền Trung Mỹ tới đây trên chuyến máy bay xuyên lục địa. Trong đám hành khách thường có mặt những người ưa chơi trò lăng mạn sang trọng bằng cách đóng giả các minh tinh màn bạc. Nhiều người khác thì chẳng thiết cái trò vớ vẩn ấy làm gì. Còn tôi lại luôn luôn ân hận vì mình không có được vẻ hấp dẫn kia, hệt như vào những buổi công chiếu phim mới, tôi vẫn xót xa khi đám người sảng ái điện ảnh nhìn tôi với ánh mắt đứng đong vì biết tôi chẳng phải là một ngôi sao đáng ái mộ nào hết. Rồi khỏi máy bay tôi nắm lấy cánh tay Wylie đưa ra cho tôi. Và thế là tự nhiên tôi với Wylie trở thành đôi bạn. Kể từ lúc đó anh ta tự nhận lấy vai trò của người hiệp sĩ. Tôi cũng không phản đối điều này. Muốn gì thì cũng phải nghĩ đến chuyện tiêu xài cho hết mấy giờ đồng hồ chờ đợi ở Nashville. Tôi không còn là một thiếu nữ ngây thơ, dễ dàng để bọn con trai bỏ rơi như dạo sống ở trang trại gần Bennington nữa. Dạo đó, khi nhìn thấy thằng bồ của tôi ngồi cạnh con nhỏ Raina bên chiếc đàn dương cầm, tôi bỗng hiểu cơ sự thế là hỏng rồi. Radiô đang truyền đi bản "*Top-har*" và bản "*Cheek to Cheek*" do Guy Longbardo biểu diễn. Nàng say sưa nắn phim cho chàng. Thanh âm của những phim đàn vang lên êm đềm, du dương như những chiếc lá đang rơi, còn những ngón tay nàng thì đặt trên những ngón tay chàng. Nàng dạy cho chàng đệm nhịp, và cả hai đứa đã dạy cho tôi thế nào là bài một trong tình yêu.

Chúng tôi đi vào phòng khách của sân bay. Ông

Ông hoàng Hollywood

Schwartz lặng lẽ theo chúng tôi như người bước trong cơn mộng du. Chúng tôi cố hỏi nhân viên trực sân bay cho rõ tình hình, còn Schwartz thì cứ đau đớn ngó ra đường băng như sợ thình lình máy bay cất cánh, bỏ rơi mất ông ta. Tôi rẽ vào phòng rửa mặt. Khi trở lại tôi nhận thấy hình như có chuyện gì đã xảy ra giữa hai người. Gương mặt Schwartz mét xanh hơn trước. Ông ta thôi không nhìn ra đường nữa.

Đứng sát trước mặt ông, Wylie nói:

- ... Tôi đã bảo anh rồi, im miệng đi. Tôi sẽ lo cho anh.

- À, là tôi nói vậy thôi...

Thấy tôi bước đến, Schwartz im bặt. Tôi hỏi họ có tin tức gì mới không? Đã hai giờ ba mươi phút...

- Tin tức mới à? - Wylie nói. - Chỉ ít ra, chúng ta sẽ bị cầm cảng ở đây ba tiếng đồng hồ nữa. Họ đề nghị chúng ta về khách sạn. Nhưng tôi lại muốn đưa hai người đi thăm bảo tàng lưu niệm cố Tổng thống Andrew Jackson.

- Tôi thế này thì xem gì được? - Schwartz bức bối hỏi lại.

- Chỉ hơn tiếng nữa là trời sẽ sáng thôi.

- Anh và cô đây đi đi, - Schwartz nói.

- Cũng được. Còn anh thì về khách sạn nhé. Xe ô tô chưa chạy đâu. Ông ta còn ở đó. - Wylie nói khích, - ở đây anh và ông ta sẽ thảo luận với nhau.

F.S.Fitzgerald

- Không, thế thì mình đi với các bạn, - Schwartz vội cướp lời.

Vừa bước ra khỏi ngôi nhà khách của sân bay, ngay lập tức chúng tôi lại chìm trong màn sương mù của vùng ngoại ô. Ba người ngồi vào xe tắc xi. Schwartz bỗng trở nên vui vẻ, hoạt bát hẳn. Ông ta khẽ vỗ lên đầu gối tôi, khích lệ:

- Để cô một mình đi với tên Wylie này tôi không yên tâm. Tôi sẽ là kẻ tháp tùng cô. Đã có một thời tôi sống trên tiền và có một đứa con gái đẹp như tiên giáng trần.

Ông ta nói điều đó tựa như người ta đã bắt mắt cô con gái của ông cùng các của quý khác thay cho đồ đạc khi ông bị vỡ nợ.

- Không còn đứa con gái ấy thì sẽ có đứa khác, - Wylie an ủi ông ta, - ở hiền gắt lành, đừng lo! Anh sẽ lại được nhận vào làm việc ở chỗ ba cô Fecilia, phải thế không cô em?

- Cái nhà lưu niệm kia có xa đây không? - Im lặng một lát Schwartz lên tiếng hỏi. - Cái nhà lưu niệm ấy ở đâu giữa nơi khỉ ho cò gáy này? Liệu không rồi lỡ máy bay thì khổn!

- Đừng lo hão, - Wylie nói. - Thật tiếc là chúng ta không kéo cô chiêu đãi viên nhập bọn. Anh có vẻ chú ý đến cô ta hơi nhiều đấy. Một cô gái chắc cũng không đến nỗi ngúc nghách đâu.

Xe chạy khá lâu trên đoạn đường bằng lấp loáng

Ông hoàng Hollywood

ánh trăng. Những hàng cây, những ngôi nhà, rồi lại những hàng cây loang loáng vút qua khung cửa xe. Sau đó con đường đâm vào một cánh rừng. Trong luồng sáng nhè nhẹ, tôi vẫn cảm nhận ra những hàng cây ở đây xanh mướt, lá cây không phủ lớp bụi nâu như ở Caliphornia. Có ba con bò bỗng chấn ngang trên đường. Bác chấn bò người da đen cố xua chúng sang vệ cỏ. Những chú bò rống lên như bị chọc tiết. Đó là những chú bò thực chứ không phải chúng hiện ra trong giấc ngủ thoảng qua của tôi - những chú bò với bên sườn mịn màng, nồng nồng mùi mồ hôi. Còn bác chấn bò vừa hiện ra trong màn sương cũng là một người thực bằng xương bằng thịt. Wylie cho bác hai mươi lăm xu, bác ta nói, "Cám ơn các ngài" và ngược cặp mắt màu cánh dán nhìn chúng tôi biểu lộ tình cảm. Những chú bò lại rống lên như tiễn đưa.

Tôi bỗng nhớ lại một lần, cũng là lần đầu tiên trong đời, tôi nhìn thấy cừu, hàng trăm con. Chiếc xe của chúng tôi cũng đột nhiên đâm sầm vào giữa đàn cừu ấy, trên một vùng đất trống, phía sau xưởng phim của ông già Laemle. Những chú cừu chẳng lấy làm thú vị gì khi được quay phim, nhưng những người bạn ngồi cùng xe với tôi reo lên: "Thật tuyệt!", "Dick, thật đúng là câu được ước thấy nhé!", "Thật tuyệt!". Cái anh chàng tên là Dich đứng lên trên xe ghi vào ống kính cả một biển sóng cừu nhấp nhô. Anh ta quay cho bộ phim nào tôi cũng không còn nhớ nữa (ngay cả nếu tôi biết được anh ta quay cho bộ phim nào).

Thế là xe chúng tôi cũng đã chạy được một tiếng

F.S.Fitzgerald

đồng hồ. Xe đi qua một con suối có cây cầu sắt cũ, trên lát ván bắc ngang. Khi xe chạy vùt qua một dãy lán ở ven đường, những chú gà trống bỗng cất tiếng gáy, bóng tối như tan loãng ra...

- Tôi đã nói với hai bạn là trời sẽ mau sáng lầm mà, - Wylie nói. - Tôi sinh ra ở gần đây, trong một gia đình sa sút của những người nghèo phương nam. Mấy gian nhà của dòng họ chúng tôi, bây giờ được dùng làm hố tiếu. Gia đình có năm người: bố, mẹ, tôi và hai cô em gái. Tôi không chịu được cảnh sống ấy và bỏ nhà đến Memphis để tìm công danh, nhưng giờ thì công danh cũng hoà mây khói rồi. - Anh ta choàng tay qua vai tôi. - Cecilia, đồng ý lấy anh đi để anh được chia một phần cái tài sản của nhà em.

Cái giọng hài hước của anh hoá ra là có hiệu quả, tôi ngả đầu vào vai anh.

- Bây giờ em đang làm gì, Cecilia? Còn đi học không?

- Em đang theo học tại trường đại học Bennington.

- Ô xin lỗi, thế mà anh không đoán ra. Còn anh thì chỉ có trình độ trung học thôi. Em đã lên năm thứ ba rồi cơ à? Sao anh đọc trong tờ báo *Exeviara* thấy nói rằng các cô nữ sinh viên lên đến năm thứ ba thì thành tinh rồi, không còn gì để học nữa.

- Tại sao thiên hạ cứ hay định kiến với nữ sinh viên như vậy nhỉ?...

- Cecilia, em đừng để ý đến điều đó làm gì. Học vấn bao giờ chẳng đi kèm theo sức mạnh và quyền lực.

Ông hoàng Hollywood

- Anh đừng tự ti, thoảng nom anh, em cũng nhận ngay ra anh là dân Hollywood. - Tôi nói. - Bao giờ cũng vậy thôi, đừng nên tụt hậu lại sau kỷ nguyên mình đang sống.

Wylie làm vẻ ngạc nhiên.

- Có nghĩa là như thế nào? Chẳng lẽ ở các bang phía Đông các cô nữ sinh viên không có cuộc sống riêng sao?

- Thì chính anh vừa xâm phạm cuộc sống riêng tư của người khác và làm phiền người ta đấy thôi. Nay xin anh thay đổi lại thế ngồi cho.

- Không thể được. Tôi không muốn làm Schwartz thức giấc. Có lẽ đến nửa tháng nay bây giờ anh ta mới được thiếp đi một lát đấy. Cecilia ơi, giờ thì anh sẽ kể cho em nghe chuyện này nhé: trước đây anh đã từng lăng nhăng với vợ của một nhà sản xuất phim ở Hollywood. Một cuộc tình ngắn ngủi. Khi chuyện giăng nhẹn kia kết thúc, mụ ta nói thẳng với anh: "Không được hở chuyện này ra với ai, rõ chưa? Nếu không tôi sẽ có cách để họ đuổi anh khỏi Hollywood tắp lụ. Bởi lẽ chồng tôi là một nhân vật quan trọng hơn anh nhiều".

Sau câu chuyện đó tôi bỗng lại thấy cảm mến Wylie. Xe chạy qua một nhánh đường thoang thoảng mùi hoa kim ngân và hoa dạ hương rồi dừng lại ngay trước ngôi nhà lưu niệm. Người tài xế quay về phía chúng tôi định giải thích điều gì đấy nhưng Wylie đã trở tay vào Schwartz ra hiệu bảo anh ta im lặng, rồi chúng tôi lặng lẽ rời khỏi xe.

F.S.Fitzgerald

- Giờ này họ không cho vào đâu. - Anh tài nói.

Tôi và Wylie bước lên hành lang ngồi dựa lưng vào một cây cột lớn trên bậc tam cấp.

- Cái ông Schwartz kia là ai vậy? - Tôi hỏi.

- Để ý đến lão ta làm gì. Có một thời, lão ấy đã đứng đầu cả một hãng phim. Hình như là hãng "First National", "Paramount" hay "Liên hiệp nghệ sĩ" gì đó. Nay giờ thì trượt dốc rồi. Nhưng thế nào lão ta cũng sẽ quay trở lại. Người ta chỉ có thể từ bỏ điện ảnh khi nào làm bạn với ma tuý hay rượu thôi.

- Em có cảm giác hình như anh không thích Hollywood thì phải?

- Ngược lại, anh còn rất mê nó nữa là khác. Nhưng sao lại nói đến chuyện này vào giữa buổi ban mai đầy thơ mộng, trước thềm nhà Andrew Jackson hở em?

- Em rất yêu Hollywood. - Tôi vẫn đeo đuổi ý nghĩ của mình.

- Sao mà không yêu nó được. Đúng là vườn địa đàng nơi hạ giới. Ai là tác giả câu nói này nhỉ? Anh đây! Đó là nơi trú ngụ không đến nỗi nào cho những kẻ khôn ngoan và tàn bạo. Anh đến Hollywood từ miền Savannah, bang Georgia. Ngay hôm đầu tiên tới, anh được mời dự một dạ tiệc ngoài trời. Chủ nhà bắt tay anh rồi bỏ đi mất tiêu. Mọi thứ đều hết sức sang trọng, đẹp đẽ: bể bơi, cỏ xanh, khách khứa toàn hạng vương giả. Mọi người ăn uống, chuyện trò. Nhưng chẳng ai thèm để mắt tới anh. Không một ai cả. Anh có bắt

Ông hoàng Hollywood

chuyện với năm, sáu người. Họ đều không trả lời. Tình cảnh này kéo dài đâu chừng một, hai tiếng đồng hồ. Không chịu nổi, anh vùt đứng dậy, ba chân bốn cẳng bỏ chạy như một thằng điên. Nói thật với em, mãi đến lúc về tới khách sạn, nhận được phong thư do người chạy thư trao, trên phong bì có tên anh, lúc đó anh mới thấy mình còn là mình chứ không phải là một vật vô tri, vô giác.

Tất nhiên tôi chưa bao giờ rơi vào tình cảnh như Wylie. Nhưng nhớ đến những buổi tiệc tùng ở Hollywood, tôi hiểu Wylie không bịa chuyện cho vui. Ở Hollywood người ta tiếp đón những ai chưa quen biết khá lạnh nhạt, ngoại trừ người đã thành đạt, giàu có, và không có vẻ định gây hiểm họa cho họ. Nói khác đi, muốn tới đây anh phải có tiếng tăm đã. Nhưng ngay cả tiếng tăm, đôi trường hợp cũng không ăn nhầm gì đối với Hollywood.

- Họ đối xử như thế cả, không phải chỉ với riêng anh đâu. - Tôi thốt lên lời an ủi tình cờ. - Họ đã quen xử sự như vậy đối với những kẻ xác xược, hồn láo mà họ gặp trước đó rồi!

- Chao, tôi không ngờ cô em còn trẻ mà đã nói nǎng khôn ngoan như vậy đây!

Phương đông đã rạng ánh hồng. Lúc này Wylie đã có thể nhận ra dung nhan của tôi rõ rệt hơn. Một thân hình dong dỏng, duyên dáng. Đường nét trên gương mặt không đến nỗi nào. Có lẽ vào cái buổi ban mai năm năm về trước đó, nom tôi hơi đầu bù

F.S.Fitzgerald

tóc rối, da hơi máu xanh một chút, nhưng khi người ta còn trẻ, trong đầu còn đầy ắp ảo mộng thì điều đó phỏng có phương hại gì. Chỉ cần vào nhà tắm dội ào nước mát rồi thay quần áo, lập tức sẽ tươi tắn ngay thôi mà.

Trong ánh mắt của Wylie tôi đã nhận ra vẻ am hiểu, tinh tường khiến tôi lâng lâng vui sướng, xúc động. Ngay lúc đó ông Schwartz bỗng bước tới làm tiêu tan cảm giác thần tiên kia.

- Ngủ được một giấc, đã quá. - Schwartz nói, tay dụi mắt.

Wylie đứng dậy:

- Anh đến thật đúng lúc. Nào chúng ta hãy vào thăm ngôi nhà của vị Tổng thống thứ mười của nước Mỹ, "cái cây sồi già", người đã mang chiến thắng về cho bang New Orleans, đối thủ của Ngân hàng Quốc gia, sáng lập viên hệ thống mua quan, bán tước trong chính đảng cầm quyền.

- Anh đúng là một văn sĩ, - Schwartz quay sang phía tôi tìm sự hưởng ứng. - Vừa biết đủ mọi thứ chuyện mà cũng lại chẳng biết cóc khô gì hết.

- Anh nói thế hảm ý gì? - Wylie có vẻ cựt hứng.

Té ra Wylie là soạn giả kịch phim. Tôi vốn có cảm tình với lớp người này.

Bạn có thể hỏi các soạn giả kịch phim, các văn sĩ những điều bạn muốn biết, họ đều sẵn sàng trả lời. Nhưng dù sao Wylie cũng đã để mất tín nhiệm

Ông hoàng Hollywood

đối với tôi rồi. Văn nhân áy à? Đó là những cá thể ít mang chất người nhất, hoặc giả nếu họ có tài thì đây là phép cộng hồn đòn những cá thể ít chất người kia. Từ nhận xét này, tôi hay nghĩ đến các diễn viên. Họ cố sức đến thảm hại để không phải thấy mặt mình trong tấm gương soi. Họ quay lưng đi chỉ cốt sao nhận ra mặt mình trên gương mặt của những kẻ xu phụ, tàng bốc họ.

- Bạn soạn giả kịch phim là như vậy tuốt, đúng thế không, cô Cecilia? - Schwartz tiếp tục khiêu khích Wylie. - Tôi không nói quá đâu, tôi là một người khá thực tế đấy. Tôi chẳng nói nhiều nhưng tôi biết rõ giá trị của họ.

Wylie nhìn ông ta với nỗi bức bối mỗi lúc một tăng thêm.

- Tôi đã quá quen cái bài ca này rồi, - anh nói. - Nay Schwartz, trong bất cứ hoàn cảnh nào tôi vẫn là người thực tế hơn anh. Ở chỗ tôi, một nhà thần bí học dù có đi lui, đi tới, nói năng lảm nhảm suốt ngày trong căn phòng của mình thì ông ta cũng biết là không nên làm như vậy ở bang Caliphornia, vì ở đây người ta sẵn sàng giành cho ông ta một căn buồng trong nhà thương điên. Vâng, tôi là kẻ mơ mộng nhưng nếu anh muốn thực tế hơn tôi, lúc nào rồi rãi xin mời anh hãy đến nghe lời khuyên của nhà thần bí học kia.

Gương mặt Schwartz lập tức iu xiù đi. Ông nhìn lên vòm trời. Rồi ông đưa tay lên, nháy nháy móng

F.S.Fitzgerald

tay ở ngón giữa. Ông ngắm chú chim đang bay trên mái nhà. Con chim đậu xuống ống khói. Schwartz coi đó là điềm không lành. Mắt không rời chú chim, ông ta nói:

- Họ không cho vào trong nhà đâu. Thôi các bạn nên trở lại sân bay đi.

Trời vẫn chưa sáng hẳn. Tòa nhà như một chiếc hộp màu trắng nom đẹp đẽ, nhưng buồn, trơ trọi.

Chúng tôi ra xe. Khi tôi và Wylie ngồi vào xe, Schwartz đột nhiên sập mạnh cánh cửa xe lại. Và chúng tôi chợt hiểu là Schwartz không muốn bay tiếp.

- Tôi sẽ không về Hollywood nữa. Tôi đã quyết định khi thức dậy trong xe. Anh tài xế đưa hai bạn ra sân bay rồi sẽ quay lại đón tôi.

- Anh định trở lại miền Đông sao? - Wylie ngạc nhiên, - tất cả chỉ vì...

- Tôi đã quyết định rồi. - Schwartz mỉm cười yếu ớt. - Tính tôi khá cương quyết, cương quyết đến cứng rắn. - Chiếc xe nổ máy. Schwartz thọc tay vào túi. - Nhờ hai bạn chuyển lá thư này cho ông Xmit hộ tôi.

- Tôi sẽ quay lại sau hai tiếng nữa, được không? - Anh tài hỏi.

- Được chứ. Tôi đi ngắm phong cảnh quanh đây.

Trên suốt đoạn đường trở lại sân bay, đầu óc tôi cứ luẩn quẩn nghĩ đến Schwartz. Ông ta mới tương phản làm sao với phong cảnh sớm mai ở nơi thôn dã

Ông hoàng Hollywood

này. Schwartz đã và sẽ trải qua chặng đường thật dài từ khu trại tập trung Do Thái đến viên đá sù sì trên ngôi mộ nơi thôn dã. Schwartz và Andrew Jackson, hai cái tên ấy vang lên cạnh nhau thật đầy phi lý. Tôi không đoán chắc rằng khi dạo bước dưới cây cột tại thềm nhà vị Tổng thống, Schwartz liệu có biết Andrew Jackson là ai không? Nhưng cũng có thể ông ta nghĩ rằng nếu ngôi nhà kia đã được bảo tồn như một thánh tích thì Andres Jackson hẳn là một con người có trái tim lớn, một người hiểu biết và dễ đồng cảm với nỗi thống khổ của người khác. Ở khúc đầu và đoạn cuối của mỗi cuộc đời, con người ta đều muốn trở về với nguồn nuôi dưỡng, trở về với nơi ẩn náu của lòng nhân hậu. Anh biết bấu víu vào đâu, biết nương tựa vào đâu khi không còn ai cần đến anh nữa. Lúc ấy anh chỉ có một lối thoát: hãy tự thưởng một viên đạn vào đầu.

Về viên đạn này chúng tôi chỉ được biết đến sau đó hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Trở lại sân bay, chúng tôi báo cho người trực biết Schwartz không bay nữa và cũng chỉ báo như vậy thôi. Cơn bão đã di chuyển sang phía đông Tennessee rồi tan hẳn trong núi. Chỉ gần một giờ nữa máy bay sẽ cất cánh. Hành khách với gương mặt còn ngái ngủ được đưa từ khách sạn ra sân bay. Tôi thiу thiу vài phút trong chiếc ghế bọc nệm. Những ấn tượng của chuyến bay nguy hiểm vừa rồi đã qua đi. Chúng tôi chờ đón chuyến bay mới. Một cô chiêu đãi viên khác với chiếc cặp trong tay xuất hiện. Cô này cũng dong dong cao, cân đối với cặp mắt

F.S.Fitzgerald

đen nhánh hệt như cô trước. Chỉ có điều nếu cô kia vận áo bằng thứ hàng của Pháp với những đường sọc xanh đỏ thì cô này vận tấm áo dài, bằng thứ hàng nhẹ với những đường sọc màu xanh da trời.

- Anh đã chuyển cho ông Xmit bức thư của Schwartz chưa đây? - Tôi hỏi Wylie trong trạng thái nửa thức nửa ngủ.

- Chuyển rồi!

- Xmit là ai vậy? Có lẽ vì cái nhà ông này mà Schwartz bỏ dở chuyến bay?

- Lỗi tại Schwartz.

- Tôi có thành kiến đối với những người thích dùng sức mạnh. Ở nhà, đôi khi ba tôi cũng nhiễm phải căn bệnh kia, tôi liền bảo: "Ở đây khác, không giống ở xưởng phim của ba đâu đấy nhé". (ngay khi đang nói, tôi thoáng nghĩ liệu mình có gán ghép cho ba mình căn bệnh kia không? Bởi lẽ bất cứ một sự định kiến nào cũng dễ gây nên sự tổn thương). Ba tôi sử dụng cách đó để buộc tôi đến học ở Bennington. Nhưng bây giờ nghĩ lại tôi thấy biết ơn ba tôi.

- Sẽ có chuyện sắp trời khi hai cái hồ lô Brady và Xmit búc nhau.

- Ông Xmit là địch thủ của ba tôi sao?

- Chưa hẳn thế, có thể là không phải.

- Nhưng nếu hai người đụng độ, liệu ai sẽ giành phần thắng? Không phải ba tôi ư?

Ông hoàng Hollywood

- Tôi sợ chưa hẳn thế!

Tôi chợt nghĩ nếu lâm vào tình cảnh đó tôi không tránh khỏi phải biểu lộ ra thứ tình cảm yêu nước kiểu gia đình... Người phi công đang đứng cạnh quầy đăng ký vé đầu cứ lắc quây quây. Ông ta và nhân viên kiểm soát nhìn chằm chằm một vị khách mới vừa bỏ hai đồng năm xu vào chiếc máy hát tự động rồi nghiêng ngửa say gieo mình xuống ghế, mắt gà gà muốn ngủ. Bản nhạc đầu tiên ông ta chọn là bài "*Hết đường trở lại*". Sau một khoảng nghỉ ngắn, bài thứ hai "*Những kẻ đã chết*" tiếp tục vang lên, âm điệu cũng na ná giống nhau. Người phi công lắc đầu tỏ ý cương quyết đi tới gặp ông khách say.

- Cụ ơi, thật đáng tiếc là chúng tôi không thể để cụ bay chuyến này được đâu.

- Cái gì hở?...

Ông già say ngồi thẳng lên, áo sống xộc xệch, bẩn thỉu dê sơ nhưng vẻ mặt rất phúc hậu, hiền lành. Tôi bỗng thấy thương ông già, tuy mấy bản nhạc ông chọn quả là quá tồi.

- Cụ hãy quay về khách sạn ngủ nữa đi. Chiều nay sẽ có một chuyến bay khác.

- Nhất định phải v... ù chuyến này thôi...

- Không được đâu, con nói thật đấy.

Thất vọng rõ trên nét mặt, ông già lại gieo người xuống ghế. Chiếc loa phóng thanh đặt trên máy hát yêu cầu hành khách ra máy bay. Vừa nhìn thấy Moroe

Stahr, tôi phóng như bay lên cầu thang máy bay, muốn ngã ngay vào vòng tay của chàng. Stahr là một người đàn ông như thế đấy. Bất cứ cô gái nào nom thấy chàng đều muốn được chàng ve vuốt, áp iu dù chàng cho phép hay không. Hiển nhiên tôi không được chàng ngoô ý mời chào, nhưng cứ nhìn thấy mặt chàng là tôi đã cảm thấy hết sức dễ chịu rồi, Stahr ngồi trên chiếc ghế đối diện với tôi chờ máy bay cất cánh.

- Nào, chúng ta hãy cùng nhau đòi lại tiền vé. - Chàng nói, ngược nhìn tôi bằng cặp mắt đen tuyệt đẹp của chàng.

"Đôi mắt kia sẽ ra sao nếu chàng yêu?" Tôi thăm nghĩ - Cặp mắt ấy thật dịu dàng, ám áp tuy ta vẫn cảm thấy khoảng cách giữa ta với chàng, vẫn cảm nhận ra chàng kiêu căng thật đáng ghét. Ôi, cái nhìn mới chế ngự một cách quyền rũ làm sao. Đôi mắt kia liệu có tội gì nếu chàng buộc phải chế ngự nhiều người khác. Stahr nhanh chóng "nhập vai" và cũng lại biết nhanh chóng thoát khỏi vai kịch của mình.

Nhưng nghĩ cho kỹ thi có lẽ hai tiếng "nhập vai" quả là không thích hợp với chàng, Stahr biết lặng lẽ rút lui để lắng nghe. Từ trên cao (tuy vóc dạc chàng không cao lớn lắm, nhưng không hiểu vì sao người ta cứ có cảm giác chàng to con), chàng ném cái nhìn dõi theo toàn bộ phần công việc phức tạp, rồi rầm thuộc quyền chàng điều hành, hệt như một người trông coi bầy cừu, tuy trẻ, nhưng đầy tự tin, kiêu hãnh không bao giờ biết đến sự mỏi mệt. Chàng sinh ra vốn đã là người không hề biết đến nghỉ ngơi hoặc những giấc

Ông hoàng Hollywood

ngủ sâu, và chàng chàng cũng chẳng tơ màng tới sự nhàn tản.

Chúng tôi ngồi im lặng vì không biết nói gì. Tôi biết Stahr đã mười ba năm nay, kể từ khi chàng bắt đầu làm ăn với ba tôi. Đạo đó tôi lên bảy còn chàng đã hai mươi hai. Wylie ngồi ở hàng ghế bên kia. Tôi phân vân không biết có nên giới thiệu họ với nhau không. Stahr xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón tay với vẻ chăm chú đến độ tôi cảm thấy mình như một cô bé con, một đồ thừa trước mắt chàng, nhưng không vì thế mà tôi đâm bức bối. Thi trước đây tôi đã bao giờ dám rời mắt khỏi chàng nhưng cũng đã bao giờ dám nhìn thẳng vào mắt chàng đâu? Tôi hiểu rõ chàng hay chinh phục nhiều người bằng cách phớt Ăng lê như vậy.

- Nay, Cecilia, chú cho cháu cái nhẫn đây!
- Cám ơn chú, nhưng cháu...
- Chú có cả tá nhẫn như thế, lo gì?

Stahr chia chiếc nhẫn vàng về phía tôi, trên mặt nhẫn có chữ "S" đúc nổi.

Tôi ngắm chiếc nhẫn. Hình dáng cục mịch, nặng nề của nó thật tương phản kỳ quái với những ngón tay thanh tú, với dáng người dong dỏng, với gương mặt cao sang của chàng. Đôi khi có cảm giác như chàng quá mảnh mai, yếu ớt nhưng tôi hiểu rõ, đó là một con người sinh ra để tranh đấu. Một người từng biết chàng hai mươi năm trước tại Bronx đã kể lại, cậu

F.S.Fitzgerald

thiếu niên rắn rỏi đó đã từng cầm đầu cả một "băng" và quen hát đầu hạ lệnh cho lũ nhóc qua bờ vai.

Tôi cứ giữ chiếc nhẫn như thế. Đột nhiên chàng nắm bàn tay tôi lại rồi đứng dậy.

- Tụi mình vào trong kia, - Stahr nói với Wylie. - Cecilia, chờ chú nghe cháu.

Một lát sau tôi nghe thấy Wylie hỏi Stahr:

- Ông đã đọc thư của Schwartz chưa?

- Chưa.

Tôi thực chậm hiểu. Mãi tới lúc này tôi mới biết ông Xmit chính là Stahr.

Sau này Wylie kể lại cho tôi nghe nội dung bức thư. Schwartz đã viết dưới ánh đèn pha ô tô nên rất khó đọc.

"Ông Stahr, tôi biết rằng ở Hollywood không tìm ra một người nào khác tài giỏi như ông. Tôi luôn luôn thán phục trí tuệ minh mẫn tuyệt diệu của ông. Tôi hiểu là khi ông thu dung lại tôi thì tôi cũng đã hết thời rồi. Tôi không biết đi đâu, ăn náu ở đâu. Một lần nữa xin ông tha lỗi. Mong ông hãy cẩn thận. Tôi biết có nhiều chuyện sắp xảy tới."

Một người bạn ông: Schwartz"

Stahr đọc bức thư hai lần, tay mân mê nơi cầm.

- Thần kinh của anh ta quá yếu rồi, - Stahr nói. - Quả là không thể dùng anh ta được nữa. Thật lây làm tiếc tôi hôm qua tôi ít trò chuyện với anh ấy.

Ông hoàng Hollywood

Nhưng tôi không ưa những người van xin tôi cứu giúp mà miệng lại rao giảng: họ làm như thế vì lợi lộc của tôi.

- Có thể là như vậy, - Wylie tỏ ý đồng tình.
- Cái thủ đoạn áy lối thời rồi!
- Còn nếu tôi ở vào địa vị của Schwartz, - Wylie nói. - Tôi sẽ háo danh như một mụ đàn bà. Kẻ ai làm bộ làm tịch ra vẻ ta đây không cầu lợi lộc, tôi chả che giấu niềm vui đâu. Tui rất cần những lời khuyên của người khác.

Stahr nhăn mặt, lắc đầu. Wylie tiếp tục chọc tức Stahr. Anh ta là một trong số rất ít người dám trêu tức Stahr.

- Cơ người Napôlêông như anh vẫn thích thiên hạ phỉnh phờ.
- Tôi thì nhổ toet vào thoi phỉnh nịnh áy. - Stahr nói. - Nhưng tôi còn ghê tởm hơn nữa những kẻ đi rao giảng "đã mang lại lợi lộc cho tôi".
- Thế nếu anh không thích nghe ai khuyên bảo, tại sao anh còn mướn tôi?
- Cái đó là chuyện buôn bán. Tôi là nhà doanh nghiệp. Tôi cần chất xám của anh.
- Anh không phải là một nhà doanh nghiệp. Tôi rất hiểu bạn người này khi tôi làm việc ở một hảng quảng cáo. Tôi hoàn toàn đồng ý với câu nói của Francis Adams.
- Ông ta nói gì?

F.S.Fitzgerald

- Ông ta hiểu bọn thương gia đến chân tơ kẽ tóc. Ngoài Gould, Asto, Vanderbilt, Carnegie, theo ông ta không còn một ai khác đáng mặt thương gia. Chính vì thế tôi khẳng định anh chẳng thuộc nhóm người ấy đâu.

- Adams có thể đã bị bội thực chữ nghĩa. Những nhận định của ông ta chắc gì đã đúng.

- Nhưng đây vẫn là một bộ óc lớn.

- Bộ óc ở đây chưa phải là tất cả. Bọn soạn giả và diễn viên các anh cần phải nghỉ xả hơi một thời gian thôi. Các anh lẩn lộn ráo cá rồi. Phải có người nào đó đánh thức các anh dậy và cải tạo các anh. - Stahr nhún vai. - Các anh ghét ai thì vùi họ xuống đất đen còn thích ai thì lại đội họ lên đầu. Các anh quan trọng hoá mọi người và quan trọng hoá chính mình. Tôi quý trọng mọi người và cũng thích người ta kính trọng, yêu mến tôi. Nhưng tôi không cần phơi bày tình cảm đó ra... Tôi đã nói gì với Schwartz ở sân bay nhỉ? - Stahr hỏi, cố lái câu chuyện theo chiều hướng khác. - Anh có nhớ không?

- Anh nói như thế này đây: "Dù anh nhăng nhăng bám lấy tôi, tôi vẫn trả lời dứt khoát với anh: không thể được".

Stahr im lặng. Wylie tiếp:

- Anh ta chết điếng đi sau câu trả lời của anh. Nhưng tôi cố làm cho anh ấy vui, vực anh ấy lên. Bọn tôi đưa cô con gái của Brady đi dạo tắc xi một vòng.

Ông hoàng Hollywood

Stahr bấm chuông gọi chiêu đãi viên:

- Liệu ông phi công có phản đối không, nếu tôi muốn lên ngồi trên buồng lái với ông ta?
- Thưa ông không được. Hẵng không cho phép.
- Vậy xin cô hãy nói dùm khi nào ông ta rảnh, xin mời ông ta xuống đây một lát.

Suốt buổi chiều hôm đó Stahr đã ngồi với người lái. Vượt qua vùng sa mạc mênh mông, máy bay êm á bay trên những lớp sông cát lấp lánh sắc mầu. Xế chiều, những đỉnh núi quen thuộc xuất hiện dưới cánh máy bay: đó là rặng Frozen Saw. Chúng tôi biết đã gần về tới nhà.

Tôi thiu thiu ngủ. Trong giấc ngủ đứt nối đó, một ý muốn mãnh liệt xâm chiếm lấy tôi: Tôi muốn được làm vợ Stahr, muốn chàng say mê tôi. Ôi, thực là mộng ảo! Liệu Stahr còn thiếu thứ gì trên đời này nữa để tôi có thể bù trì cho chàng. Nhưng dạo đó thì tôi còn chưa nêu ra cho mình câu hỏi này. Với niềm kiêu hãnh của một cô gái còn trẻ, tôi thầm nhủ: "Thì mình đâu có thua kém ai!". Trong khuôn khổ cuộc sống vợ chồng thì nhan sắc của tôi chẳng hề thua kém nhan sắc của các minh tinh vẫn thường sà vào lòng chàng. Ngoài ra, vốn học vấn của tôi chẳng đủ để trở thành thứ trang sức quý giá tại các salon thường tụ tập các nghệ sĩ hoặc những bậc vương giả sao?

Bây giờ thì tôi hiểu rằng những suy nghĩ như vậy thật là hoang tưởng. Tuy Stahr không có trình độ cao học và vốn liếng học vấn của chàng chỉ vỏn

F.S.Fitzgerald

vẹn có vài khoá học hàm thụ chương trình ghi tốc ký, nhưng từ lâu rồi, trong cuộc đời lăn lộn của chàng, Stahr đã để tâm thu góp và thấu hiểu được rất nhiều điều trong nhiều lĩnh vực, ít ai theo kịp. Nhưng tôi vẫn kiêu hãnh và ngu dại tin là cặp mắt xám màu chì của tôi có đủ sức mê hoặc cặp mắt màu hạt dẻ của chàng. Trái tim mệt mỏi vì biết bao lo toan tính toán của chàng nhất định sẽ phải ngã quy trước trái tim đã được tôi luyện bởi môn khúc côn cầu và tennis mà tôi vốn ham mê từ nhỏ. Thế là tôi vẽ ra trước mắt mình những kế hoạch, dự định, sắp đặt... những gì mà bất cứ một người đàn bà nào cũng có thể nghĩ ra khi ở vào hoàn cảnh như tôi. Nhưng bây giờ thì tôi lại nghĩ rằng nếu chàng không giàu có như thế, nếu chàng trẻ hơn một chút, có lẽ tôi đã chinh phục được chàng. Nhưng quả là chàng chẳng có điểm yếu nào để tôi có thể tấn công cả. Những ước ao viển vông, mơ mộng của tôi đều nẩy nòi từ những bộ phim, ví như phim *Đại lộ 42* chẳng hạn. Thành thử có thể nói rằng phim ảnh đã có tác dụng lớn đối với tôi, đáng nói là trong đó có những phim do chính chàng sản xuất.

Trong lĩnh vực tình cảm quả là khó có ai trợ giúp được mình. Nhưng khi ngồi trên máy bay tôi vẫn nghĩ là ba tôi, cô chiêu đãi viên có thể giúp đỡ được tôi lắm chứ. Chẳng hạn cô ta có thể đi lên phòng lái, ghé tai nói nhỏ với Stahr: "Thưa ông, tôi đã đọc thấy trong đôi mắt của cô gái lúc nãy ngồi cạnh ông một tình yêu nồng nàn biết bao".

Ông hoàng Hollywood

Hoặc người lái sẽ giúp tôi: "Stahr, anh không biết thưởng thức sắc đẹp hay sao. Hãy đi xuống ngay với cô gái".

Wylie cũng có thể giúp tôi chứ không phải cứ đứng im trên lối đi mà giương đôi mắt nhìn tôi do dự, không biết tôi ngủ hay thức.

- Ngồi xuống anh, - tôi nói với Wylie. - có tin gì mới không? Chúng ta đang ở đâu đây?

- Còn đang bay.

- Anh ngồi xuống đi. - Tôi tỏ vẻ sốt sắng, thành tâm. - Hiện anh đang viết gì đấy?

- Anh đang viết một kịch về bản hướng đạo sinh. Nhưng đầu óc anh tăm tối quá.

- Chắc Stahr gợi ý cốt chuyện cho anh, phải không?

- Khó mà nói cho chính xác được. Nhưng Stahr giao cho anh làm việc này. Sông ông ta cũng chuẩn bị hàng tá soạn giả khác có thể đảm đương công việc của anh. Đây là một cung cách làm việc mà Stahr rất thích. Mà sao em quan tâm đến điều đó. Bị Stahr bắt mất hồn rồi phải không?

- Còn hơn thế nữa cơ, - tôi hơi gắt lên. - Tôi đã phải lòng một người mà tôi biết hàng trăm năm nay rồi.

- Nhưng không ăn nhầm gì phải không? Anh sẽ giúp cho. Nhưng em có hứa là sẽ tác động đến Stahr trợ giúp anh không đâu? Anh rất cần được Stahr giao cho trông coi phân xưởng kịch bản.

F.S.Fitzgerald

Tôi nhắm mắt ngủ thiếp đi lúc nào không hay.
Khi mở mắt ra tôi thấy cô chiêu đãi viên đứng bên
cạnh đang phủ chiếc mền mỏng lên người tôi.

- Chỉ một lát nữa là tối. - Cô ta nói.

Hoàng hôn. Qua ô cửa sổ tôi chỉ nhìn thấy một
mẫu xanh ở phía dưới.

- Trong buồng lái, ông phi công và ông khách chuyện
trò với nhau vui vẻ lắm. - Cô chiêu đãi viên kể với
tôi. - Ông khách tên là Xmit hay Stahr. Cái tên này
tôi đã thấy nhiều lần trên các bộ phim rồi.

- Ông ấy không bao giờ cho viết tên mình trên
phim đâu?

- Trong buồng lái ông ta toàn hỏi các phi công về
chuyện bay thôi. Ông ấy thích máy bay lắm hay sao?

- Đúng thế.

- Có một anh phi công quả quyết với tôi, có thể
dạy ông ấy lái được máy bay chỉ trong mười phút.
Anh ta bảo ông ấy rất nhanh trí.

- Thì sao?

- Sau đó các phi công hỏi ông ta: "Ngài Xmit, ngài
có thích điện ảnh không?". Ông ấy đáp: "Rất thích nữa
là khác. Thật là dễ chịu khi mọi người điên đảo, đồng
cô đồng cốt còn mình thì vẫn là mình".

Cô chiêu đãi viên cắt tiếng cười oang oang. Cái
cười sao vò vị đến thế.

- Chắc là ông ta muốn ám chỉ các ngài ở Hollywood

Ông hoàng Hollywood

thôi. - Đột nhiên cô ta im lặng, cau mày lại rồi đứng lên. - Thôi, tôi phải đi lo công việc của tôi đây.

- Chúc cô mọi sự tốt lành.

Chắc hẳn Stahr đã làm đám người lái kia khoái chí lắm khi kể cho họ nghe việc bếp núc của điện ảnh. Mấy năm sau, trên một chuyến bay, tôi đã gặp một trong những phi công ấy. Ông ta nhớ lại chàng đã nói gì khi nhìn thấy những dây núi dưới cánh máy bay.

- Giả sử anh là người phải đi mở một nhánh đường sắt qua dây núi cao kia chẳng hạn. Khi nghiên cứu bản đồ, anh nhận thấy cô đến bốn, năm, sáu phương án khác nhau, chẳng phương án nào kém hơn phương án nào. Thế mà anh chỉ được lựa chọn một. Ai cũng biết, muốn chắc chắn xem phương án nào là tối ưu thì điều đó chỉ xảy ra khi đoạn đường sắt đã được bắc rồi. Và thế là anh cứ làm...

- Như thế nghĩa là ra sao?

- Nghĩa là những gì trên bản đồ không thể xác thực bằng những gì mắt ta thấy tận nơi, khi ta bắt tay vào công việc. Chuyện đời cũng vậy, cứ bắt tay vào việc thì rồi câu trả lời đúng nhất sẽ đến.

Người phi công cho rằng đây là một lời khuyên rất có giá trị. Nhưng ông ta hoài nghi, rằng khó có điều kiện để thực thi lời khuyên này.

- Tôi còn muốn biết thêm một điều khác. - Viên phi công thở dài nói với tôi. - Ông ta đã làm thế nào để trở thành ngài Stahr?

Liệu chính chàng có thể trả lời được câu hỏi này không? Ký ức chẳng phải bao giờ cũng làm việc từ lúc khởi đầu. Nhưng tôi lại có thể trả lời thay chàng được. Thời còn trai trẻ chàng đã bay vút lên cao bằng cặp cánh vững chãi của mình. Chàng đã ngắm nhìn mọi vương quốc trên thế gian này bằng cặp mắt không hề sợ vầng mặt trời chói chang. Với nỗ lực kiên trì, không mệt mỏi và mãnh liệt, chàng đã bay lượn trên độ cao ấy khá lâu để rồi sau đây, khi đã nhận ra được bản chất thật của cái thế giới kia đúng như nó hiện ra dưới cặp cánh của chàng, tận đến lúc ấy chàng mới từ từ hạ xuống đất.

Động cơ máy bay đã tắt. Chúng tôi căng mọi giác quan chờ giây phút hạ cánh. Dây đèn sáng của căn cứ hải quân Long Beach hiện ra ở phía trước vào mé bên trái. Santa Monica ở phía bên phải. Trăng Caliphornia hiện lên tròn trịa, màu vàng cam trên biển Thái Bình Dương. Tôi cảm thấy rạo rực nỗi xúc động của người đi xa trở về. Nhưng tôi biết và tôi tin Stahr còn xúc động hơn tôi rất nhiều. Ánh đèn đêm, vầng trăng kia và mặt biển xuất hiện trước mắt tôi như một sự hiển nhiên, chẳng phải nhọc công tìm kiếm. Hết như những chú cùu trong phim trường của ông già Laemle. Còn chàng đã tới đây sau chuyến bay kỳ lạ, chói sáng kia. Ngay từ lúc còn ngồi trên máy bay, chàng đã biết hai chúng tôi đang bay tới đâu, có điều gì đó thực là đẹp, và trang trọng ẩn náu trong chuyến bay này. Người ta có thể nói ngọn gió tình cờ đã đưa chàng tới đây, nhưng tôi không

Ong hoàng Hollywood

tin là như vậy. Tôi vẫn muốn nghĩ rằng trong chuyến bay này, trong cái "kế hoạch chung tiếp theo", chàng đã tìm thấy cái thước đo niềm hy vọng và nỗi thất vọng mong manh, vội vã của hai chúng tôi, những mảnh khoé dễ dàng, những nỗi lo âu khong rõ rệt. Để khi hạ cánh, chàng sẽ ở lại với tôi mãi mãi. Giống hệt như chiếc máy bay đang từ từ hạ cánh trên sân bay Glendale trong màn đêm ấm áp.

CHƯƠNG HAI

Chín giờ tối, một buổi tối tháng Bảy, khi tôi lái xe tới xưởng phim, trong quán ăn đối diện bên kia đường, tôi nhận ra mấy anh chàng thường đóng vai phụ vẫn còn bâu quanh mấy chiếc bàn bi-a Trung Hoa. Trong góc quán, lão Johnny Swanson "một thời" với bộ quần áo cao bồi nửa mùa đang cau có ngửa mặt ngắm trần nhà. Ngày xưa, trong những bộ phim cưỡi ngựa, bắn súng lão đã từng sánh ngang hàng với các diễn viên khét tiếng như Tom Mix, Bill Hart. Nay giờ bắt chuyện với lão thật ngán hết chỗ nói. Vừa dừng xe tôi vội chạy tắt qua phố, đi ngay vào cổng chính của phim trường.

Ngay ban đêm phim trường cũng không bao giờ ắng lặng. Tại các gian in tráng, các phòng âm thanh công việc vẫn cuộn chảy đều đặn. Thỉnh thoảng lại có vài ba nhân viên kỹ thuật rẽ vào quán cà phê gần đó. Về đêm, tiếng động nghe càng rõ hơn, tiếng những

Ông hoàng Hollywood

bánh xe lăn trên lối đi, tiếng động cơ nổ đều đều, giọng hát Soprano của một ca sĩ từng buồng ghi tiếng vọng ra. Trong một góc xưởng, một gã lao công đi ủng cao su đang phun nước rửa xe. Những tia nước trắng xoá như nổi bật lên giữa bóng đèn của các đồng máy móc khác. Tôi dừng lại khi nom thấy mọi người đang tiễn ông Mareus trước cửa phòng hành chính (thật là mệt nếu bạn chờ để ông ta són ra cho bạn dù là một câu thông thường nhất: "Xin chúc ngủ ngon"). Văng vẳng đến tai tôi vẫn là cái giọng Soprano kia, lặp đi lặp lại vẫn câu hát ấy: "*Lại đây, lại đây! Em chỉ yêu mỗi mình anh thôi*". Tôi nhớ mãi lời ca này vì cô ca sĩ cứ lải nhải hát mãi, ngay cả trong lúc động đất xảy ra năm phút sau đó.

Văn phòng của ba tôi đặt tại tòa nhà cũ này với hàng ban công có chấn song sắt chạy dọc lối đi. Ba tôi ở phòng chính giữa lầu hai, Stahr ở một bên còn bên kia là ông Mareus. Đêm hôm nay cả ba phòng đều sáng đèn. Tim tôi đập mạnh với ý nghĩ tôi đang ở gần chàng biết mấy; nhưng tôi cũng đã học được thói quen kìm nén xúc động. Trong một tháng ở nhà, tôi chỉ nhìn thấy chàng đúng một lần.

Văn phòng làm việc của ba tôi có nhiều điều rất lạ, nhưng tôi chỉ kể vắn tắt chi tiết. Muốn vào phòng phải đi qua gian ngoài; ở đó ba cô thư ký (tôi biết họ từ lúc tôi còn bé) ngồi tiếp khách nom nanh nọc, lạnh giá như ba mụ phù thuỷ. Đó là các cô Birdy Petera, Maude gì gì đó và Rosemary Schmiel. Tôi không rõ nhỡ ở cái tên hay vì lý do gì khác, Rosemary được

F.S.Fitzgerald

mọi người coi như mụ phù thuỷ cả. Dưới gầm bàn của cô ta có gắn một chiếc chuông để báo cho ba tôi biết có khách cần gặp ông. Cả ba mợ này đều hết sức say mê những người giàu có. Chính có Birdy đã nêu ra cái luật lệ này: nếu trong một tuần ba mợ không ăn trưa với nhau hai lần sẽ bị lôi ra cảnh cáo. Vào thời kỳ đó tại các xưởng phim người ta rất sợ cái gọi là "quyền lực của đám đông".

Tôi bước vào văn phòng. Đạo này các ông giám đốc xưởng phim đều giành cho được những căn buồng lớn nhất, nhưng ba tôi vẫn có căn buồng lớn hơn cả. Căn phòng của ông cũng là phòng đầu tiên được gắn loại kính khổ lớn, cao đến tận trần, loại kính đứng ngoài không thấy được bên trong. Tôi còn nghe nói là dưới sàn nhà giữa phòng có một cẩn hầm lớn để đẩy những người khách bất nhã xuống. Nhưng tôi không tin chuyện này. Trong phòng, ở vị trí dễ thấy nhất có treo bức chân dung sơn dầu của Will Rogera. Tôi biết bức tranh được treo ở đây để cố tình minh chứng cho sự gần gũi về mặt tinh thần giữa cha tôi và "vị thánh của Hollywood" này. Ngoài ra còn bức ảnh của Minna Davis có chữ ký bên dưới. Nàng chính là người vợ quá cố của Stahr, đã mất ba năm trước. Ảnh của các tài tử nổi tiếng trong xưởng phim, những bức chân dung phấn màu của mẹ tôi. Tôi hôm ấy các ô cửa sổ đều mở toang. Ánh trăng sáng vàng vác tự do lọt vào trong phòng. Tại chiếc bàn tròn tit trong góc phòng, ba tôi đang ngồi với La Borwitz và Rosemary Schmiel.

Ông hoàng Hollywood

Hình dáng ba tôi ra sao? Tôi sẽ khó trả lời câu hỏi này vì chính lần ấy, tại New York, tôi nhìn thấy trước mặt mình một người đàn ông không còn trẻ nữa, vóc dáng nặng nề, với vẻ hời ngượng ngập vì thân hình của mình. Tôi thầm nghĩ: "Thì mình về nhà rồi còn gì, đến với ba đi!" Và thế là tôi nhận ra ba tôi. Một cảm giác hoang mang lan khắp: trước đây ba tôi là một người hấp dẫn lắm cơ mà. Ai quen biết ba tôi hẳn sẽ nhớ mãi nụ cười đặc biệt của dân Ái Nhĩ Lan và đôi lưỡng quyền cao của ông.

Còn về La Borwitz thì tôi thấy chẳng cần mô tả ông ta làm gì, vì tôi không muốn làm phiền lòng độc giả. Tôi chỉ có thể nói rằng ông ta là một trong những phụ tá của Stahr, hạng thiên lôi chỉ đâu đánh đó. Người ta không biết Stahr đã gom nhặt ở đâu loại người này về. Hoặc là chính loại người đó đã ép buộc Stahr phải sử dụng họ. Chẳng thể nào biết đích xác được. Dĩ nhiên La Borwitz cũng phải có tài riêng, nhưng đó chỉ là cái tài của loài siêu vi khuẩn, của giống chó chuyên đánh hơi, rinh rập những mẩu thịt, những khúc xương, La Borwitz... Ôi, nhắc đến đã thấy ghê người.

Qua vẻ mặt của ba người tôi đoán ngay ra đế tài cuộc họp mặt chính là Stahr. Chàng vừa ra lệnh hoặc cấm chỉ một điều gì? Giữa ba tôi và chàng vừa nổ ra xung đột chăng? Hoặc chàng vừa vứt bỏ một bộ phim của La Borwitz?

Ba người ngồi kia trong một cuộc nhóm họp ban đêm đầy bối rối và đầy bất lực.

F.S.Fitzgerald

- Thế nào đây ? Con đưa ba về nhà khi còn tinh táo hay ba định bắt con chờ đến khi ba ngất xỉu đã? - Tôi nói với ba tôi. - Hôm nay là sinh nhật của ba đấy!

La Borwitz làm bộ ân hận:

- Chết thật, hôm nay là sinh nhật của ngài sao? Thế mà tôi không biết đấy. Năm nay ngài bao nhiêu rồi ?

- Bốn mươi ba - Ba tôi đáp hết sức tự tin.

Thực ra ba tôi đã giảm đi bốn tuổi. La Borwitz biết điều đó vì tôi nhìn thấy gã ta ghi con số "43" vào cuốn sổ tay, chắc để phòng khi cần nhớ đến. Tại Hollywood có một loại sổ tay ghi chép mà chẳng cần ghé mắt đọc vẫn biết được người ta ghi gì vào đó. Cô Rosemary Schmiel cũng buộc phải ghi vào sổ tay của mình để giữ thể diện. Khi cô ta chỉ vừa gấp cuốn sổ lại thì mặt đất dưới chân chúng tôi rùng rùng chuyển động.

Chấn động ở đây không mạnh bằng ở Long Beach. Ở đây những tầng trên của các cửa hàng đổ ụp xuống lòng đường, còn những khách sạn ven biển thì bị hất tuột xuống nước. Khoảng một phút, ruột gan chúng tôi cũng lộn lạo cùng với những gì đang diễn ra trong lòng đất. Hết như có một mưu toan dữ dội nào đấy hòng ném chúng tôi trở lại cõi hư vô của trời đất.

Bức chân dung vẽ bằng phấn màu của mẹ tôi rơi xuống để lộ ra trên hốc tường một chiếc két sắt nhỏ. Tôi và cô Rosemary hốt hoảng ôm chặt lấy nhau, miệng

Ông hoàng Hollywood

kêu lên những tiếng quái đản. Jacques đã bất tỉnh nhân sự hoặc lủi đầu mất. Ba tôi níu chặt lấy cạnh bàn, nhìn tôi kêu to: "Có sao không con? ". Phía bên ngoài cửa sổ cô ca sĩ vẫn cứ gân cổ lên, cố đạt tới chỗ cao nhất trong bản nhạc, rồi kéo dài giọng ra "*Em chỉ yêu anh*" và hát lại từ đầu. Đúng là như vậy đấy. Hay là chiếc máy quay băng đã chơi xỏ cô?

Căn phòng tạm trở lại yên tĩnh, tuy mặt đất vẫn còn hơi chao đảo. Jacques cũng vừa xuất hiện. Bước chân còn chưa thật chắc chắn, chúng tôi chạy qua gian phòng ngoài ra ban công. Dưới phố, đèn điện tắt ngấm. Tiếng người la khóc, tiếng gọi nhau nổi lên hỗn loạn. Chúng tôi đứng ở đây đợi một đợt xung động mới nhưng may sao điều đó không xảy ra. Chẳng ai bảo ai chúng tôi kéo nhau tới phòng khách rồi vào thẳng phòng làm việc của Stahr.

Phòng làm việc của chàng cũng khá rộng nhưng không bằng của ba tôi.

Trận động đất xảy ra khi chàng đang ngủ. Lúc này chàng vừa dụi mắt vừa hoài nghi không biết mọi chuyện là có thực hay chàng ngủ mơ thấy. Nghe chúng tôi khẳng định, chàng có vẻ thích thú lắm. Ngay lúc ấy chuông điện thoại đổ hồi. Tôi kín đáo đưa mắt nhìn chàng. Nước da Stahr hơi xanh vì mệt mỏi. Nhưng rồi những gì chàng đang nghe được khiến gương mặt chàng sinh động hẳn lên.

- Một số ống nước cái bị vỡ. - Chàng nói với ba tôi. - Nước đang tràn về phim trường.

F.S.Fitzgerald

- Ở đó Gray đang quay bộ phim *Làng Pháp*. - Ba tôi nói.

- Lụt cả ở nhà ga, phía rừng và một góc thành phố. Nhưng may sao không có ai bị thương cả. - Stahr nắm hai bàn tay tôi; giọng chàng hết sức nghiêm trang. - Lúc ấy cháu ở đâu, Cecilia?

- Anh có định ra ngoài đó bây giờ không? - Ba tôi hỏi Stahr.

- Để chờ một lát xem có nhận được tin tức từ các nơi khác nữa không?

- Một đường dây bị đứt. Tôi đã cho Robinson đi sửa rồi.

Stahr mời tôi ngồi xuống ghế bên cạnh chàng, nghe tôi kể lại trận động đất vừa rồi.

Tôi nói với chàng, giọng dịu dàng như của một người mẹ:

- Nom chú mệt mỏi quá.

- Đúng như thế. Mấy đêm nay, chẳng đêm nào chú được ngả lưng. Bây giờ lại có việc đây.

- Cháu cho rằng tại chú không chịu đi dạo chơi đâu cả.

- Hồi còn độc thân, chú vẫn cùng bạn bè chơi bài. - Chàng nói với giọng tự lự. - Nhưng đám bạn ấy giờ theo nhau xuống chầu diêm vương cả rồi.

Cô thư ký Doolan của Stahr bước vào cho chàng hay những tin tức thiệt hại.

Ông hoàng Hollywood

- Robinson sắp tới. Mọi chuyện sẽ đâu vào đó thôi - Chàng an ủi ba tôi. - Anh ta là một chàng trai tuyệt vời, từng là làm thợ lắp ráp máy bay ở Minnesota. - Chàng quay sang nói với tôi. - Lát nữa gặp, thế nào cháu cũng có cảm tình với anh ta ngay.

Chàng nói điều đó với giọng chắc chắn, tựa hồ trong suốt cuộc đời chàng đã lo liệu sẵn mọi việc. Ngay đến cả trận động đất vừa rồi chàng cũng đã nghĩ tới.

- Nhất định cháu sẽ có thiện cảm với Robinson ngay thôi. - Chàng nhắc lại. - Thế bao giờ thì cháu trở lại trường?

- Kỳ nghỉ hè chỉ vừa mới bắt đầu thôi chú ạ!

- Thế cháu định ở lại đây với chúng tôi suốt mùa hè sao?

- Mọi dự định đều có thể thay đổi chú ơi, - tôi nói, - cháu sẽ cố về trường sớm hơn.

Tôi như đang bơi trong màn sương mù, và thoảng nghĩ, không phải vô cớ chàng hỏi tôi có những dự định gì trong thời gian ở lại đây. Nếu quả là chàng đã có cảm tình với tôi thì cũng có thể coi là hơi đốt cháy giai đoạn đấy. Bởi lẽ lúc này, trước mắt chàng, tôi chỉ là "một đạo cụ có giá trị" không hơn không kém. Những ý nghĩ kia lúc này còn hoàn toàn mờ mịt. Có lẽ lấy một anh chàng bác sĩ có tiếng tăm còn thích thú hơn nhiều. Stahr có bao giờ rời xưởng phim trước mười một giờ đêm đâu?

- Anh Brady, còn mấy năm nữa thì cháu Cencilia

F.S.Fitzgerald

học xong nhỉ? - Câu hỏi này càng khiến tôi hồi hộp tởn, nhưng cũng khiến tôi bức bối, chỉ muốn thét to lên "tôi không cần trở lại trường đại học làm gì nữa, trình độ học vấn của tôi như thế cũng là quá đủ rồi", nhưng ngay lúc đó Robinson đã bước vào. Anh ta còn trẻ, tóc đỏ hoe, chân đi hơi khập khiêng.

- Làm quen đi, Cecilia. Đây là Rôbinson. - Chàng giới thiệu. - Còn bây giờ, chúng tôi phải đi đây.

Thế là tôi quen Rôbinson: cuộc gặp gỡ này quả là sự run rủi của tạo hoá, vì sau này chính anh đã kể cho tôi nghe về cuộc tình mới của Stahr.

Dưới ánh trăng khuya, khu trường quay hiện ra như trong một câu chuyện cổ tích. Cảm giác này đến không chỉ bởi ở đây có những vùng đầm lầy châu Phi, những pháo đài cổ của nước Pháp, những ghe, thuyền neo tại bến Broadway vào ban đêm mà còn bởi cảnh tượng nom giống như những bức tranh trong những cuốn truyện cổ tích bị lãng quên của tuổi áu thơ, bỗng lung linh sống dậy trong ký ức. Tôi chưa bao giờ sống trong một ngôi nhà có tầng gác thượng theo kiểu cổ nhưng theo tôi, khu trường quay lúc này hệt như cái tầng thượng ngắn ngang đồ đặc cũ kỹ. Dưới ánh trăng đêm mọi thứ đồ vật thay hình đổi dạng, sống động hẳn lên.

Khi Stahr và Robinson tới, những chùm đèn cực mạnh đã bật sáng soi rõ những nơi xảy ra tai nạn, giữa cái biển nước ngập mênh mông.

Ông hoàng Hollywood

- Chúng ta sẽ bơm nước từ đây ra phố, - Robinson nói sau một thoáng suy nghĩ. - Thiệt hại đấy, nhưng do ông trời gây ra. Biết làm sao được!

Phía dưới, chiếc đầu của tượng thần Siva lật lờ cuốn theo dòng nước. Trên đầu tượng thần có hai cô gái đang ngồi điều khiển, hệt như đang lái một con thuyền xuất phát từ một nơi nào đó trên quảng trường Miến Điện trôi dạt đến đây. Cùng với các mảnh vỡ khác, cái đầu tượng thần đung đưa, chao lắc mỗi khi đụng phải chỗ nước cạn rồi lại ngoan ngoãn để dòng nước cuốn đi. Hai cô gái thoát chết ngồi kẹp chân vào mớ tóc bên thái dương bức tượng. Họ có vẻ khoái trí vì cảnh nước lụt mênh mông, hệt như đang ngồi trên mái một chiếc xe ô tô buýt quan sát cảnh vật.

- Nom kia ông Stahr, - Robinson nói. - Thật ngoạn mục!

Xắn quần lên, Stahr và Robinson lội ra sát mép dòng nước đang cuộn chảy. Ra tới đây họ nom rõ hai cô gái hơn. Trên nét mặt hai cô thoáng nét sợ hãi, nhưng đâu sao hai cô vẫn có vẻ thích thú với cái vai trò tựa hồ như đang đi cứu người chết trôi của mình.

- Để tôi cho hai nàng trôi tụt vào ống dẫn nước cho vui. - Robinson nói. - Chỉ có điều hơi phiền là tuần tới đạo diễn De Wylie cần đến cái đầu tượng thần rồi...

Nói vui vậy thôi chứ Robinson không biết gây đau khổ cho ai cả. Anh lội ào xuống. Nước ngập đến ngang thắt lưng. Dùng một chiếc câu liêm, anh móc được bức tượng, nhưng nó lại quay tròn và tiếp tục trôi.

F.S.Fitzgerald

Những người khác đến giúp anh. Mọi người bàn tán cho rằng một trong hai cô gái kia rất đẹp, rồi người ta còn nói hai cô là con gái những nhân vật có tiếng tăm. Nhưng thật ra đó là hai cô gái bình thường lọt vào khu vực của xưởng phim một cách tình cờ. Robinson bức bối chờ đợi người ta neo cái đầu tượng lại để mắng cho hai cô một trận. Cuối cùng cái đầu tượng cũng được kéo vào bờ.

- Hãy đưa ngay đầu tượng về chỗ cũ, - Robinson quát hai cô gái. - Trò chơi của các cô đấy à?

Một trong hai cô tụt từ trên tượng xuống hết sức nhẹ nhàng, uyển chuyển. Robinson đưa tay kéo cô ta lên. Cô gái thứ hai lưỡng lự giây lát rồi cũng làm theo bạn mình.

Robinson quay về phía Stahr:

- Ta xử xụ với hai cô này ra sao đây, thưa ông?

Stahr không đáp. Cách chừng hai bước chân chính là gương mặt người vợ quá cố của chàng đang nhìn chàng mỉm cười dịu dàng. Lê dī nhiên cô gái không thể hoàn toàn giống Mina Davis được. Nhưng dưới ánh trăng khuya, đôi mắt kia quen thuộc biết bao, những món tóc quăn phơ phát trong làn gió nhẹ trên vầng trán cũng biết bao thân thuộc, cô gái đang mỉm cười với Stahr, nụ cười cũng thân thuộc, đôi môi cũng hé mở như Mina Davis. Một nỗi sợ hãi xâm chiếm Stahr, suýt nữa chàng kêu thét lên... Hình ảnh cuối cùng của người vợ đã khuất như đang hiển hiện trước mắt Stahr. Chàng như người thấy cả mùi hương hoa phúng

Ông hoàng Hollywood

viếng trong gian phòng nơi chàng ở với nàng những giây phút cuối cùng. Chàng bỗng như nghe thấy cả tiếng nàng vọng bên tai:

- Xin lỗi các ông, chúng tôi đi theo sau một chiếc xe vận tải rồi lọt qua cổng xưởng phim như những con thỏ dại dột.

Lúc này một đám đông hiếu kỳ đã bu tới: thợ điện, công nhân chiếu sáng, thợ chữa ống nước... Robinson sai bảo người này, quát tháo người khác, hết như một con chó săn giữa đàn cừu.

- Đem những máy bơm công suất lớn lên trường quay số bốn... Cột dây thừng vào cổ tượng mà kéo. Bơm nước ra khỏi khu vực đầm lầy... Cái ống nước này cứ đặt ở đây...

Stahr dõi theo hai cô gái đi theo sau viên cảnh sát ra khỏi phim trường. Chàng dần thêm một bước xem thử chỗ đau ở đầu gối đã đỡ chưa. Một chiếc xe ủi được đưa tới để dọn dẹp. Mọi người trông thấy Stahr đều cất tiếng chào hỏi chàng:

- Xin chào ngài Stahr... Dạ, thưa ông, đêm nay ớn quá... Chào ông Moroe Stahr! Dạ, thưa ông, đêm nay thật là ghê quá. May mà không ai việc gì.

Stahr vừa trả lời vừa đưa tay chào đáp lẽ những câu thăm hỏi kia. Nhìn cảnh tượng này tôi bỗng liên tưởng đến cảnh một vị Hoàng đế giữa đám ngự lâm quân. Mỗi một xứ sở đều có những người anh hùng của mình, Stahr là người anh hùng trong thế giới điện

F.S.Fitzgerald

ảnh. Tất cả những ai đang có mặt ở đây đều làm việc ở xưởng phim từ những ngày đầu tiên. Họ đã trải qua bước thăng trầm khủng khiếp nhất: đó là sự ra đời của điện ảnh có tiếng động và ba năm khủng hoảng. Chính Stahr đã che chở họ khỏi mọi tai họa đó. Nhưng bây giờ thì niềm tin kia đang bị lung lay. Bất cứ ai cũng có thể bị sụp đổ như những thần tượng chân đất sét. Nhưng dù sao đi nữa, Stahr vẫn là người chèo lái - niềm hy vọng và trông đợi cuối cùng của họ. Mọi người đi ngang qua chào hỏi chàng tựa như bày tỏ với chàng niềm biết ơn và sự trông đợi.

CHƯƠNG BA

Chi trong một khoảng thời gian ngắn - từ buổi tối máy bay hạ cánh cho đến hôm xảy ra trận động đất, tôi đã nhìn nhận nhiều sự việc không như trước.

Ví như nhận định về ba tôi chẳng hạn. Tôi yêu ba tôi (tất nhiên tình yêu này có nhiều chứng cứ suy giảm đi trông thấy) nhưng tôi bắt đầu hiểu ra sức mạnh của ý chí không thể giúp ba tôi trở thành một con người như tôi ao ước được. Tài ba của ba tôi chủ yếu được tạo nên bởi một đầu óc thực tiễn cộng với sự tháo vát, xoay xở. Nhờ ở sự tinh ma và nhiều may mắn, ba tôi đã nhận được đến bốn phần năm doanh lợi, trở thành chỗ làm ăn tin cậy với Stahr. Đây chính là chiến công trong cuộc đời ba tôi. Nhưng những gì thuộc bản năng cũng không thể giúp ba tôi vọt lên được. Tất nhiên trong câu chuyện với các ông chủ nhà băng ở phố Wall ba tôi có thể thao thao bất tuyệt về những bí quyết làm phim. Nhưng trên

F.S.Fitzgerald

thực tế ba tôi không hề biết cắt dán một mẩu phim hoặc ghi âm một đoạn đối thoại. Thời còn trai trẻ ba tôi là bồi bàn trong một tiệm ăn tại thành phố Ballikhigan nên ông rất khó tiếp thu cách suy nghĩ theo kiểu Mỹ. Còn sự tinh tế thì ba tôi thua xa một anh hè rạp xiếc. Ngoài ta ba tôi còn chưa xứng là loài tầm gửi nữa. Ba tôi xuất hiện tại phim trường ngay từ sáng sớm, mắt dòm dò, soi mói khắp mọi chỗ, mọi nơi.

Gặp được Stahr quả là một may mắn, có thể nói là cực kỳ may mắn đối với tôi. Trong lĩnh vực điện ảnh Stahr là ngọn lửa dẫn đường, có thể ví chàng với những người khai sáng ra ngành nghệ thuật này như Edison, Lumière hoặc như Griffib, Chaplin. Chàng đã đưa điện ảnh vượt lên trên nghệ thuật sân khấu, tới một thời kỳ vàng son (không tính đến khi cơ quan kiểm duyệt nhúng tay vào).

Bằng chứng về tài năng của Stahr là ở chỗ bao quanh chàng có cả một mạng lưới tình báo. Người ta dò la săn tìm không phải chỉ là những tin tức trong nội bộ tình hình của xưởng phim hoặc những quy trình kỹ thuật chàng đang và sẽ áp dụng. Họ còn đánh hơi, dò la xem chàng đáp ứng thị hiếu của khán giả như thế nào, dự tính của chàng cho tương lai ra sao. Stahr đã phải tồn tại nhiều thời giờ, sức lực và trí tuệ để chiến đấu với mạng lưới tình báo vô hình vây hám xung quanh chàng. Chính vì vậy chàng buộc phải tiến hành những bước đi ngoắt ngoéo, kìm hãm bớt tốc độ của nhiều tiến trình lại, che dấu bớt đi. Dễ dàng

Ông hoàng Hollywood

hiểu được, thật khó mà mô tả công việc của chàng. Khó như nắm bắt cho được kế hoạch của các vị tướng soái... Nhưng tôi vẫn quyết định mô tả một ngày làm việc của chàng. Một phần bài phóng sự tôi sẽ trích từ bài luận văn "*Một ngày của một nhà sản xuất phim*" mà tôi đã viết tại trường đại học. Phần lớn những sự việc diễn ra trong đời sống thường nhật của chàng tôi phải trông cậy ở trí tưởng tượng. Mọi chuyện đều bình thường, quen thuộc cả rồi. Tuy nhiên nếu có những chuyện không bình thường thì đây cũng đều là sự thật cả...

Vào một buổi sáng tinh mơ, sau ngày xảy ra trận động đất có một người tìm đến Phòng hành chính xưởng phim. Theo lời người được tận mắt chứng kiến, lên đến ban công, gã đàn ông tần ngần đứng đó một lát rồi vội lấy hàng lan can, ngó đầu xuống phía dưới. Không rõ sơ sánh ra sao gã bị trượt ngã gãy tay.

Cô thư ký Doolan báo cho Stahr hay tin này vào lúc chín giờ khi chàng bấm chuông gọi cô. Đêm trước chàng ngủ tại văn phòng và ngủ khá ngon như quên hết trận động đất vừa xảy ra.

- Có lẽ là Pete Zavaras, anh bạn quay phim chăng?

- Anh ta đã được mang đi viện rồi. Có lẽ báo chí cũng không đưa tin này đâu.

- Tai bay và gió. Tôi biết anh ta đã hết thời rồi. Nhưng do đâu anh ta quyết định như vậy, có trời hiểu nổi. Hai năm trước anh ta làm việc ở xưởng ta và

F.S.Fitzgerald

tỏ ra khá có năng lực. Chẳng hiểu vì sao anh ta quyết định tự vẫn chính tại xưởng phim? Mà anh ta làm cách nào lọt vào đó được cơ chứ?

- Pete Zavaras xuất trình với nhân viên gác cổng thẻ ra vào cũ, - Doolan trả lời với vẻ mặt và điệu bộ của một con cáo già. Cô ta có chồng là người giúp việc cho một đạo diễn. - Hay là trận động đất ánh hướng đến anh ta?

- Anh ấy vốn là một tay quay cù khỏi nhất ở Hollywood đây! - Stahr nói. Một lúc sau, khi hay tin có đến hàng trăm người thiệt mạng ở Long Beach do động đất, chàng vẫn không thể nào xoá bỏ nổi hình ảnh Pete Zavaras trong đầu.

Stahr ra lệnh cho cô thư ký phải làm cho rõ vì sao người quay phim định tự vẫn.

Qua máy nội thoại, những tin tức đầu tiên trong ngày ập đến. Ban mai ám áp. Stahr vừa cao ráu, uống cà phê vừa lắng nghe tin tức, vừa ban phát mệnh lệnh. Robinson để lại một mẩu giấy con: "*Nếu ông Stahr gọi tôi, hãy nói hộ là tôi đi ngủ rồi*". Một diễn viên thượng thặng bị ốm. Viện thống đốc bang California sẽ đến thăm xưởng với cả một đoàn khách tháp tùng. Nhân viên giúp việc của một ông bầu hành hung vợ vì loạt phim tráng thủ bị hỏng: gã cần phải "cầu cứu sự phán xử ở các nhà soạn giá kịch phim" - những người theo gã là am tường cuộc đời hơn cả (Việc phân xử và tiếp vị thống đốc bang đều thuộc phận sự của ba tôi. Cả cái việc liên can đến người diễn viên ốm

Ông hoàng Hollywood

kia cũng thế, ngoại trừ anh ta ký một giao kèo riêng với Stahr). Tại Canada tuyết đầu mùa đã phủ kín các địa điểm quay ngoài trời, thế mà nhóm làm phim lại sang đây rồi. Stahr đọc lướt qua truyện phim, tìm cách đổi phó: liệu có thể thay cảnh tuyết được không đây? Không, không thể được. Chàng bấm chuông gọi cô thư ký vào văn phòng.

- Cho tôi nói chuyện với viên cảnh sát đã dẫn hai cô gái ra khỏi phim trường tối hôm qua.

- Thưa vâng! Dạ, ông Wyman đang chờ nói chuyện ở đầu dây về vụ cái quần làm sao ấy ạ.

Stahr nhác ống nghe.

- Alô, Wyman đây hả? Nay, trong buổi chiếu thử vừa rồi, có hai ba khán giả than phiền rằng trong suốt bộ phim, nút quần của Morgan đã quên không cài đầy. Tất nhiên là họ phóng đại lên rồi... Sao cơ? Làm sao mà tìm cho ra mấy người đó bây giờ. Tốt nhất là anh cứ cho chiếu lại đi. Mà chiếu nhiều lần cho nhiêu người xem vào. Rồi cùng nhau kiểm lại. Sẽ có người tìm ra sai sót thôi.

(Thật đúng là:

*Tont passe, L'ar robuste
seul a léternité⁽¹⁾)*

(1) Tiếng Pháp trong nguyên bản. Ở đây nhân vật Cecilia mỉa mai trích một câu trong bài "Thi phẩm" của nhà thơ Pháp T.Gautier: (*Mọi thứ rồi đều mục nát. Chỉ có nghệ thuật là mãi mãi vĩnh hằng*).

F.S.Fitzgerald

- Thưa ông, còn việc này nữa, - cô thư ký tiếp tục nói trong máy. - Có ông hoàng nước Đan Mạch sắp tới thăm xưởng ta. Ông ta rất đẹp trai tuy hơi cao một chút. - Chẳng rõ vì sao cô Doolan nói thêm câu cuối.

- Xin cảm ơn cô, - Stahr nói. - Xin bổ sung thêm nhận xét của cô. Trong số những người nhỏ thó ở xưởng ta tôi vẫn là người đẹp trai nhất đấy nhé. Cô bảo họ đưa ông ấy đi thăm những nơi đang có cảnh quay, và nói rằng tôi sẽ mời ông ấy ăn bữa trưa vào lúc một giờ.

- Dạ, có ông George Boxley xin gấp. Ông ta đang ngồi ở phòng đợi. Ông ta có vẻ đang bức bối theo kiểu người Anh ạ.

- Chờ mười phút nữa sẽ cho ông ta vào. Robinson đã gọi điện đến chưa?

- Chưa ạ.

- Cô hỏi ngay người trực xem có nối điện thoại với Robinson được không. Nếu được, cô hỏi Robinson xem anh ta có biết tên tuổi hai cô gái lọt vào phim trường tối hôm qua không? Thậm chí cần biết tên một trong hai cô cũng được. Nếu không biết được tên họ thì liệu anh ta có biết một sự việc gì khả dĩ giúp chúng ta tìm ra hai cô ấy không?

- Ông còn muốn hỏi Robinson gì nữa không ạ?

- Đủ rồi. Nhưng cô nên hỏi ngay kẻo anh ta quên mất. Cần biết hai cô kia là ai, thuộc hàng người nào. Có nghĩa là...

Ông hoàng Hollywood

Cô thứ ký ghi vội những gì Stahr cẩn dặn vào cuốn sổ.

- ... Có nghĩa là họ thuộc hàng người đáng tin cậy được không? Họ có thể đóng phim được không... Mà thôi. Cứ nói với anh ta cố tìm cách nào gấp lại được hai cô ấy.

Sau đó Stahr được viên cảnh sát Malone cho biết một ít chi tiết. Hai cô gái anh ta dẫn khỏi phim trường hoàn toàn khoẻ mạnh. Một trong hai cô có vẻ bức bối. Anh ta không biết họ ở phố nào nhưng thấy họ có chiếc Chewy. Anh ta định ghi lại số xe nhưng không kịp.

- Cô nào bức bối? Cái cô rất xinh phải không? - Stahr hỏi.

- Dạ tôi không để ý đến điều đó.

Viên cảnh sát Malone không để ý và nếu có cũng không nhớ nữa. Mọi việc diễn ra mau lẹ, dồn dập quá. Ngay một ngôi sao màn bạc chói lợi một thời như Minna - vợ chàng mới mất cách đây ba năm mà bây giờ ở xưởng phim cũng không còn ai nhớ, nữa là hai cô gái tình cờ bắt gặp kia.

Stahr mỉm cười đón tiếp George Boxley vừa bước vào phòng. Chàng cười thân mật, cởi mở như cha gấp con. Điều này thực là trái ngược vì Stahr tay ít tuổi hơn nhưng lại ở địa vị cao hơn. Trước đây, đối với những người trên tuổi Stahr thường giữ nụ cười ngưỡng mộ khi giao tiếp với họ. Nhưng dần dà nụ cười kia

được thay thế bằng những mệnh lệnh chàng ban phát cho họ. Để họ không tự ái, bao giờ chàng cũng giữ cho nụ cười thật cởi mở, chân tình, tuy đôi khi không dấu nổi sự mệt mỏi hoặc xã giao, nhưng đều không khiến ai mất lòng.

Boxley không mỉm cười đáp lại. Ông ta bước vào văn phòng của Stahr tựa như bị ai lôi kéo chứ không phải do chính ông ta xin gấp. Boxley ngồi phịch xuống ghế, cũng lại như có người bắt ép. Khi Stahr bật lửa mời ông ta hút thuốc, Boxley cũng mời thuốc một cách lơ đãng làm như ngọn lửa kia là do trời mang tôi chứ không phải do một người vừa bắt lên mời mình.

Stahr nhìn Boxley nhã nhặn:

- Có chuyện gì vậy bác?

Soạn giả kịch phim Boxley ngược cặp mắt thăm đen như bị phủ một đám mây dông lên nhìn Stahr.

- Tôi đã đọc bức thư của bác - Gạt đi cái vẻ nhã nhặn, Stahr nói bằng giọng của một viên hiệu trưởng trẻ tuổi với học trò lớn của mình, vừa có sự tôn trọng người nghe vừa thể hiện được uy quyền người nói.

- Tôi không làm thế nào để kịch bản theo đúng ý mình được. - Boxley nói với giọng bức bối. - Các anh xử sự với tôi rất tử tế, nhưng hình như các anh đang âm mưu một điều gì. Anh cấp cho tôi hai tay giúp việc. Chúng nghe tôi nhưng lại phá hỏng tất cả. Rõ ràng là vốn liếng từ hội của hai anh thợ viết này không hơn một trăm từ.

Ông hoàng Hollywood

- Sao bác không tự viết láy? - Stahr hỏi.
- Tôi viết về gửi cho anh rồi còn gì?
- Tôi đọc rồi. Nhưng trong đó chỉ đọc đồi thoại, trao qua đổi lại. Đồi thoại thú vị đấy, nhưng chỉ như thế thôi thì không được.

Lúc này tựa như có hai bàn tay thép giữ chặt Boxley ghì xuống ghế. Ông ta cố đứng dậy nhưng không nổi. Boxley thốt ra một tiếng gì đó như tiếng gầm gừ. Còn nếu cho là ông ta đang cười thì đấy tuyệt nhiên không phải là tiếng cười vui.

- Rõ ràng là anh chưa đọc kịch bản của tôi. Những cuộc trao đổi kia diễn ra khi nhân vật đang đấu kiếm. Cuối cùng một trong hai tay kiếm bị rót xuống giếng. Người ta phải vớt anh ta lên trong một cái thúng. - Lại một lần nữa không hiểu Boxley đang cười hay đang gầm gừ trong miệng.

- Xin hỏi bác, nếu là tiểu thuyết bác có viết như thế không?

- Tất nhiên là không rồi.
- Thế thì bác coi rẻ phim ảnh quá đấy!
- Nhưng điện ảnh có những yêu cầu khác.
- Bác có hay đi xem phim không?
- Hầu như không!
- Không phải vì trong các bộ phim toàn cảnh đấu kiếm rồi cuối cùng rơi xuống giếng chứ?
- Chính là vì thế đấy! Bởi vậy trong phim các diễn

F.S.Fitzgerald

viên luôn mang bộ mặt cố tình căng thẳng, còn chuyện trò giữa họ với nhau thì vừa giả tạo lại vừa hời hợt, nhảm chán!

- Thôi, hãy chỉ nên để nhân vật đối thoại với nhau chừng một phút là đủ rồi, - Stahr nói. - Tôi cũng thấy rõ bản viết của bác hay hơn của hai anh chàng kia. Chính vì vậy chúng tôi mới mời bác cộng tác. Nhưng tôi mong bác hãy nghĩ ra tình huống gì khác thay cho những đoạn đối thoại lê thê và cái việc nhân vật phải rơi xuống giếng, được không nào? Mà trong phòng làm việc của bác có lò sưởi ga chưa nhỉ?

- Hình như có, - Boxley thờ ơ đáp. - Nhưng tôi chưa sử dụng đến bao giờ.

- Hãy giả dụ bác đang ngồi trong phòng làm việc của bác, - Stahr nói. - Suốt ngày bác đã vật lộn trong việc đeo kiém hoặc sáng tác. Lúc này bác quá mệt mỏi. Bác ngồi đấy, mắt trân trân ngó vào khoảng không. Có nghĩa là bác đang nghỉ ngơi. Chúng ta thường có những giây phút nghỉ ngơi như thế phải không? Bỗng nhiên một cô thứ ký khá ái bước vào. Trước đây bác cũng đã từng gặp cô ta còn bây giờ bác lại nhìn cô ta lạnh lẽo. Cô ta cũng không nhìn bác, tuy hai người ở ngay bên cạnh nhau. Cô ta tháo găng tay ra, mở xác, rũ ra bàn mọi thứ đựng trong đó.

Stahr đứng dậy, ném xâu chìa khoá lên bàn.

- Trong chiếc xác của cô gái có hai đồng mười xu, một đồng năm xu và một hộp diêm, loại vỏ hộp bằng bìa. Cô thứ ký để yên đồng năm xu trên mặt bàn,

Ông hoàng Hollywood

bỏ hai đồng mười xu vào lại trong xác, rồi cầm đôi găng tay đen đi lại phía lò sưởi, mở cửa lò, quăng đôi găng vào trong đó. Cô gái ngồi xuống định nhóm lửa. Cô lấy ra que diêm duy nhất còn sót trong bao. Bác nhận ra có cơn gió lọt qua cửa sổ thổi vào. Nhưng ngay lúc đó điện thoại trong phòng bác bỗng réo lên. Cô gái cầm lấy ống nghe, rồi bỗng nói dồn từng tiếng: "Tôi chưa hề mang găng tay đen bao giờ cả". Đặt ống nói xuống cô gái trở lại bên bếp lò và đánh que diêm. Ngay lúc đó bác quay lại và nhận ra trong phòng còn có một người thứ ba. Người này đang quan sát từng cử chỉ của cô gái...

Stahr ngừng lời, tay vơ chìm chìa khoá bỏ vào trong túi.

- Ông kể tiếp đi, - Boxley mỉm cười, nài nỉ. - Rồi sao đó ra sao?

- Tôi không biết, - Stahr đáp. - Tôi chỉ là người kinh doanh bằng ngành sản xuất phim thôi.

- Nhưng đó là melodram, - Boxley phản bác lại. - Ông cảm thấy ông vẫn là người chiến thắng trong cuộc tranh luận này.

- Không nhất thiết như vậy, - Stahr nói. - Nhưng dù là gì đi nữa thì cũng cần loại bỏ những hành động dữ dằn, những gương mặt ngây ngô, giả tạo, những đoạn đối thoại nhạt nhẽo, rẻ tiền. Và đối thoại tuyệt nhiên không thể là thứ nói cho có chuyện. Điều này thì một văn sĩ như bác dư sức làm. Nhưng đâu sao tôi cũng đã làm cho bác thú vị đấy chứ, phải không nào?

F.S.Fitzgerald

- Thế còn đồng năm xu nằm trên bàn? - Boxley như đã chịu thua.

- Tôi biết, - Stahr nói. Đột nhiên chàng cất tiếng cười vang. - Đồng năm xu à? Nó để dành cho điện ảnh đây!

Cuối cùng Boxley đã thoát khỏi đôi cánh tay thép vô hình kia. Ông thoái mái ngả lưng vào thành ghế.

- Nay, tôi hỏi thật: tại sao anh còn mướn tôi làm gì hở? Tôi chẳng biết khi khô gì về điện ảnh cả.

- Rồi sẽ biết, - Stahr cười vui vẻ. - Nếu không, bác đã không hỏi tôi về đồng năm xu kia.

Hai người bước ra phòng khách.

- Ông Boxley, xin giới thiệu với ông, ông Mike. - Stahr chỉ tay vào một người tóc đen, đôi mắt to đặc biệt. - Thế nào anh Mike? Công việc trôi chảy chứ?

- Đại loại là như vậy. - Mike đáp. - Tôi ghé mắt kiểm tra coi anh có bỏ rơi cái thế giới thần thoại này không?

- Vắng anh, chúng tôi mất vui hẳn.

- Tôi lo không còn đủ sức mua vui hầu quí vị nữa.

- Anh cứ yên trí, - Stahr vui vẻ nói với Mike. - Bây giờ biểu diễn vài ngón nghề cho anh em thưởng ngoạn nào. - Quay về phía Boxley, chàng nói. - Mike là người đẻ ra các pha giật gân của chúng tôi. Ngay từ khi tôi mới lâm châm biết đi, anh ấy đã làm việc trong lĩnh vực điện ảnh rồi. Mike biểu diễn cho ngài Boxley coi món nhảy lên hai vòng kèm theo cú đá hậu đi.

Ông hoàng Hollywood

- Ngày ở đây à? - Mike hỏi.
- Ngay ở đây.
- Chỗ này khí chật. Tôi đến tìm anh về việc...
- Đủ chỗ đấy.
- Thôi được. - Mike nhìn quanh. - Ai làm pháo lệnh cho tôi đây?

Cô Katy, người giúp việc cho cô Doolan cầm chiếc hộp làm bằng giấy bồi, thổi hơi vào trong hộp rồi vuốt thẳng ra.

- Chuẩn bị xong chưa? - Mike hỏi cô gái.

Nghe tín hiệu phát ra từ chiếc hộp giấy, Mike đập hai tay vào hông, nhảy vọt lên cao. Lúc hạ xuống hai tay ông dang ra như đôi cánh chim, chân vẫn kịp đá hậu rất mạnh về phía sau. Vừa chạm đất Mike đã biến đi đâu mất.

- Thưa ông Stahr, - cô Doolan nói, - có ông Ranson điện từ Nữu Ước...

Mười phút sau Stahr ấn nút máy hội thoại. Cô Doolan bước vào báo tin có một tài tử đang chờ chàng ở phòng khách.

- Cô bảo với anh ta tôi đã ra ngoài phố theo cửa sau rồi.
- Vâng! Trong tuần này anh ta đã đến tìm ông bốn lần rồi. Anh ta có chuyện gì đó rất buồn phiền.
- Thế cô không rõ anh ta cần tôi làm gì à? Hay anh ta muốn gặp ông Brady?

F.S.Fitzgerald

- Anh ta không nói gì với tôi cả. Ông sắp có cuộc họp. Bà Maloney và ông White đang ngồi chờ ngoài phòng khách. Còn ông Broaca chờ ông ở phòng ông Reinmund.

- Cô mời ông Roderiguez vào. Báo hộ rằng tôi chỉ có thể tiếp ông ta trong vòng một phút.

Lúc anh diễn viên tên là Roderiguez bước vào, Stahr bèn đứng dậy tiếp để như báo cho anh ta biết chàng đang vội.

- Sao, có chuyện gì mà nóng nẩy vậy? - Chàng vui vẻ hỏi.

- Stahr. Tôi rất cần đến anh. Có lẽ tôi nguy mất rồi.

- Nguy à? - Stahr bình thản hỏi lại - Thế anh đã đọc bài viết trên số gần đây của tờ "Variety" chưa? Bộ phim có anh thủ vai chính cho đến nay vẫn chiếu tại Rokxi, còn tại Chicagô trong tuần vừa rồi nó đã thu tới ba mươi bảy ngàn tiền vé.

- Điều đó càng khiến tôi thêm đau lòng. Chính bi kịch là ở đây. Tôi đã tạo dựng được mọi thứ còn bây giờ lại mất ráo troi.

- Anh nói đâu đuôi cho tôi nghe coi.

- Giữa tôi và Esther không còn gì nữa. Vĩnh viễn không còn cứu vãn nổi.

- Có chuyện gì xảy ra giữa hai người vậy? - Stahr hỏi nôn nóng. - Hay cô ấy vào nhà quên không关门 cửa?

- Không, chuyện này không dính dáng gì đến

Ông hoàng Hollywood

người thứ ba. Người có lối chỉ một mình tôi thôi. Tôi chết mất.

Stahr bỗng hiểu ra.

- Do đâu mà anh cho rằng như vậy? Bỗng nhiên nghĩ ra à?

- Không phải bỗng nhiên đâu. Một tháng rưỡi nay rồi.

- Do anh bị bệnh tưởng thôi, - Stahr nói. - Đã đến bác sĩ chưa?

Chàng tài tử gật đầu.

- Tôi đã thử hết cách. Thậm chí phải mang cái mặt mo lê lết hết bệnh viện này qua bệnh viện khác, tôi cũng không từ nan. Nhưng kết quả là một con số không. Tôi chết mất thôi!

Stahr chợt nảy ra một ý tưởng ngộ nghĩnh: Hay thử khuyên anh ta đến hỏi ý kiến Brady xem sao. Ông ta chuyên về việc giao tế công cộng. Chắc khoản này ông ta cũng sành đây... - Suýt bật cười, chàng phải vội quay mặt đi.

Như đoán được ý nghĩ của Stahr, anh tài tử nói:

- Tôi đã gặp ông Brady. Ông ta khuyên tôi uống thử mấy thứ lá lẩu. Tôi thử rồi, nhưng vô hiệu. Mỗi bữa cơm ngồi đối diện với Esther tôi xấu hổ không dám ngước mắt lên nhìn nàng nữa. Esther còn trẻ nhưng xử sự khá tinh tế làm tôi càng khổ tâm hơn. Càng nghĩ càng chán, Bộ phim *Ngày thu chiếu* tại Des

F.S.Fitzgerald

Meinen nghe đâu thu được tới hai mươi lăm ngàn; tại St Louis nó phá mọi kỷ lục còn ở Kansas City đạt được hai mươi bảy ngàn. Thư từ khen ngợi chất cả đống. Thế mà bây giờ mỗi khi sập chiều, tôi rất sợ phải về nhà, sợ giây phút buộc phải ngả lưng nằm xuống giường...

Những lời ta thán đại loại đã khiến Stahr phát nản. Chàng muốn mời anh ta đi uống một chút ; nhưng chàng hiểu lời mời đó có thể sẽ dồn anh ta vào thế tiến thoái lưỡng nan. Lúc này con người đáng thương hại kia cần gì đến một cốc rượu hảo hạng, kể cả những kỷ lục về các buổi chiều cơ chừ? Chàng dễ dàng hình dung ra cái cảnh anh ta nâng rượu chạm cốc với chàng trong khi một tảng đá đang đè nặng trái tim anh ta.

- Tôi tìm tới anh bởi lẽ chưa bao giờ thấy anh mắc vào một tình thế trớ trêu nào mà không tìm ra lối thoát. Tôi nghĩ chín rồi: thậm chí bây giờ anh có khuyên tôi nã một viên đạn vào đầu, tôi cũng không hề ân hận vì đã đến tìm anh.

Máy nội thoại báo hiệu. Stahr ấn nút, lập tức chàng nghe thấy tiếng cô Doolan:

- Thưa ông, quá năm phút rồi.
- Xin lỗi, bảo họ chờ tôi chút nữa!
- Năm trăm cô gái sùng ái tôi đã kéo tới nhà đòi gấp. Thế mà tôi đành phải nấp sau rèm cửa nhìn họ, không dám lộ mặt ra. - Anh chàng nói với giọng buồn bã.

Ông hoàng Hollywood

- Hãy bình tĩnh ngồi xuống đây, - Stahr nói. - Chúng ta phải gỡ mối dần dần mới được.

Hai thành viên của buổi họp là Wylie White và Jane Meloney đã phải chờ Stahr hơn mươi phút rồi. Jane Meloney là một mệnh phu vóc dạc nhỏ bé, mớ tóc sáng màu, khoảng năm chục tuổi. Bà ta là đế tài cho mọi câu chuyện ngồi lê đồi mách ở cái thế giới Hollywood nhiều sắc màu này. Người thì nói bà là "kẻ chuyên môn gạt tình", "soạn giả xây dựng chuyện phim hay nhất Hollywood", "một mụ đàn bà rất hấp dẫn nhưng cũng rất nguy hiểm"; kẻ thù nói bà ta là "tay áp phe có số chuyên cầm nhầm của người khác", "con điếm già tinh ma"... Dĩ nhiên về phương diện ái tình thì thiên hạ còn đồn đại hơn nhiều. Có kẻ bảo bà ta là "con yêu tinh", có người lại nói bà ta còn là "gái trinh", là kẻ chỉ biết "khẩu dâm", vẫn là "người vợ trung thành". Thực ra bà ta không hề xuất thân từ một gia đình danh gia thế phiệt nào. Chẳng qua là sau khi nổi tiếng trong "làng" điện ảnh thì thiên hạ cứ mặc sức thổi phồng bà ta lên mà thôi. Dù sao, suy cho cùng, Jane Meloney cũng là một người đàn bà có tính tự lập cao, lợi tức của bà hiện nay là một trăm ngàn đô la một năm. Để thẩm định giá trị thật của bà ta, có thể cần viết một pho tiểu luận. Có điều chắc chắn bà là người am tường công việc, năng nổ, đáng tin và không quá ích kỷ. Jane Meloney kết bạn rất thân với người vợ đã quá cố của Stahr. Vì vậy chàng buộc phải nén lại mối ác cảm của mình đối với bà ta.

F.S.Fitzgerald

Wylie và Jane Meloney kiên nhẫn ngồi đợi Stahr. Thỉnh thoảng họ trao đổi vài lời với cô Doolan. Trong khi đó cứ cách một phút điện thoại từ phòng Reinmund lại gọi sang hỏi xem Stahr đã tới chưa? Cuối cùng mười phút hẹn đã hết. Stahr ấn nút máy nội thoại bảo cô Doolan cho mời Reinmund và Broaca tới. Chàng thản mật khoác tay anh tài tử tội nghiệp bước ra. Nom anh ta bơ phờ đến nỗi Wylie phải cất tiếng hỏi thăm.

- Ôi, chẳng ra quái gì... - Anh tài tử định dây cà ra dây muống nhưng bị Stahr chặn lại:

- Không sao cả, - chàng nói. - Cứ bắt tay vào việc đi và hăng hái lên như tôi đã nói với anh, hiểu chưa?

- Cám ơn Stahr rất nhiều!

Jane Meloney bấm môi nhìn theo anh ta:

- Bị cướp mất miếng làm ăn hay sao? - Bà ta hỏi.

- Xin lỗi các vị vì đã phải chờ đợi, - Stahr nói. - Thôi xin mời vào phòng tôi.

Đồng hồ đã chỉ mười hai giờ, nhưng cuộc họp còn phải kéo dài chừng một tiếng nữa mới xong. (Không ai có quyền vắng mặt trong những buổi họp như thế này, ngoại trừ những đạo diễn đang bận chỉ đạo tại trường quay). Bởi vì cứ tám ngày; xưởng phải cho ra mắt một bộ phim, về độ phức tạp của cấu trúc và về giá trị, không được kém hơn bộ phim *Miracle* của Reinhardt.

Ông hoàng Hollywood

Năm năm trước, thường Stahr làm việc cật lực thâu đêm suốt sáng cho một bộ phim kịp ra mắt. Nhưng bây giờ, những trường hợp như vậy hiếm thôi. Qua một đêm thức trắng, suốt mấy ngày sau đó chàng cảm thấy thân thể mệt mỏi, rã rời. Tuy vậy mỗi khi giải quyết xong một công việc chàng lại cảm thấy như được bù đắp thêm bao sức lực và lòng tự tin. Stahr thuộc loại người muốn ngủ lúc nào cũng được, muốn làm việc lúc nào cũng xong, chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ là sự hăng hái sẽ đến ngay với chàng.

Trong cuộc họp lần này, ngoài nhóm các soạn giả kịch phim còn có Reinmund - một trong những trợ lý gần gũi nhất của Stahr và John Broaca, đạo diễn phim.

Nom bồ ngoài cũng thấy ngay Broaca là con người của công việc. Thân hình to ngang, tự tin, rất cương quyết với những dự định đã được vạch ra. Nhưng Broaca lại là người không tinh tế cho lắm. Trong nhiều bộ phim của anh ta, Stahr vẫn thường gặp một số cảnh quen thuộc cứ lặp lại, cùng với từng ấy động tác, từng ấy điệu bộ. Ví như cảnh một cô con gái giàu có với cả một bầy chó nhảy loảng quăng, xúm quanh. Rồi tiếp theo là cảnh cô gái đi xuống tàu ngựa vỗ nhẹ vào hông một chú ngựa. Có lẽ trong thời trai trẻ, vào một khoảnh khắc ủ dột, buồn bã nào đó đứng sau bờ đậu nhìn ra ngoài đường, tình cờ Broaca đã nhìn thấy một cô gái đẹp tuyệt vời với bầy chó và bầy ngựa xúm xít xung quanh. Hình ảnh kia mãi mãi để lại dấu ấn trong đầu anh ta như những chuẩn mực của sự cao sang và lãng mạn.

Reinmund là một thanh niên trẻ, đẹp, học vấn tương đối khá. Xét theo chất người, anh ta có cả tính mạnh nhưng cái chức vụ quái đản của người trợ lý giám đốc lại bắt buộc anh ta từng phút, từng giây phải đóng kịch để chiều lòng người khác. Thế là anh ta trở nên hư hỏng, tồi tệ dần. Ở độ tuổi ba mươi rồi nhưng anh ta không hề có một phẩm cách tốt đẹp nào của người Mỹ cả. Lúc thì xử sự như một tín đồ Cơ đốc giáo, lúc lại như một tên Do Thái. Nhưng anh ta lại biết cách để những bộ phim ra đời đúng thời gian quy định và không thấy ngượng ngập bày tỏ thái độ sùng phục Stahr, và cũng bằng cách ấy biết lường gạt cả Stahr. Về phần chàng, Stahr quý Reinmund vì thấy anh ta nhanh nhẹn, mẫn cán.

Wylie là người mà ở bất cứ quốc gia nào cũng được xem là thứ tri thức hạng hai. Wylie có học, có khoa ăn nói nhưng lại là con người bản tính đơn giản, không tinh tế, nhiều khi tỏ ra hồ đồ và hay cáu bẳn. Đối với Stahr, thỉnh thoảng Wylie lộ ra lòng ghen tỵ, nhưng anh ta che đậm được ngay và sự ganh ty kia lại pha lẫn với lòng ái mộ.

- Tính từ thứ bảy, đến ngày bắt đầu bấm máy quay bộ phim theo cái kịch bản kia còn có hai tuần, - Stahr lên tiếng. - Ý tứ của kịch bản không có gì mới, nhưng bây giờ sửa chữa lại nên có khá hơn.

Reinmund và hai soạn giả nhìn nhau như ý tự chúc mừng thành công họ đã đạt được.

- Tuy nhiên tôi chưa thấy cái nguyên cớ thuyết

Ông hoàng Hollywood

phục tôi cho thực hiện bộ phim này. - Stahr nói với giọng trầm ngâm. - Vì thế tôi quyết định xếp kịch bản lại đã.

Một phút im lặng nghẹt thở trôi qua, sau đó có những tiếng rì rầm bàn tán, phản đối:

- Tôi không nghĩ là các soạn giả có lỗi, - Stahr nói. - Tôi chỉ không thấy cái mà theo như tôi hình dung cần phải có. Thế thôi! - Stahr ngừng lời, mắt nhìn Reinmund như có vẻ tiếc rẻ. - Thật tiếc, đây là một vở kịch khá hay và chúng ta đã chỉ vào đó năm chục ngàn đôla.

- Mong ông phân tích kỹ lưỡng hơn. - Broaca cắt tiếng hỏi có phần thô lỗ.

- Vị tất có nên kể lại tỷ mỷ mọi điều không?

Cả Reinmund và Wylie đều nghĩ rằng việc không quay cuốn phim theo cái kịch bản kia sẽ có ảnh hưởng xấu tới vị trí, nghề nghiệp của họ. Trong năm nay Reinmund đã có hai cuốn phim rồi; còn Wylie một lần nữa phải vượt lên đây: anh ta cần kịch bản được thông qua và cần để tên tuổi của mình được ghi trên màn ảnh. Jane Meloney chăm chú nhìn Stahr với đôi mắt nhỏ se lại như mắt của người sắp chết.

- Dẫu sao cũng mong anh giải thích cho rõ thêm quyết định của anh. - Reinmund nói. - Cái quyết định ấy đã thật chín muồi chưa?

- Nói thực là tôi không muốn để Margaret Sullavan và Olman đóng phim này... - Stahr đáp. - Hoặc

F.S.Fitzgerald

Rohald Colmen nữa. Tôi thấy họ không thích hợp, có thể thôi.

- Xin anh nói rõ hơn nữa, - Wylie nài nỉ. - Anh không hài lòng điều gì? Những cảnh nào? Đối thoại ư? Hay chất hài hoặc cấu trúc kịch?

Stahr cầm tập kịch bản lên tay rồi đặt ngay xuống bàn, cố ý làm ra vẻ như kịch bản nặng quá, chàng không sao giữ được.

- Tôi không thích các nhân vật trong đó, - Stahr nói. - Thật chẳng thú vị gì khi tiếp xúc với các mẫu người như thế cả. Nếu giả như tôi biết trước sẽ gặp họ ở đâu đó, tôi sẽ lánh sang con đường khác để khỏi phải chạm trán với họ.

Reinmund mỉm cười, nhưng trong ánh mắt của anh thấy hiện rõ nỗi lo lắng.

- Một ý kiến chết người, - Anh ta nói. - Còn tôi thì lại cho là nhân vật khá thú vị đấy.

- Tôi cũng nghĩ vậy, - Broaca phụ hoạ theo. - Tôi cho rằng nhân vật nữ Emmi hết sức đáng yêu.

- Thật ư? - Stahr nói gay gắt. - Trong cô gái ấy tôi không hề cảm thấy hơi thở của cuộc sống. Và khi đọc đến trang cuối cùng tôi tự hỏi: "Rồi sao nữa?"

- Cái ấy chúng tôi có thể chữa được, - Reinmund nói. - Chính chúng tôi cũng thấy xót xa chứ. Nhưng dẫu sao thì về cấu trúc, anh và chúng tôi cũng đã nhất trí rồi.

- Nhưng cái giọng điệu thì không phải như hiện

Ông hoàng Hollywood

tại, - Stahr nói. - Nhiều lần tôi đã nói với các anh cái mà tôi coi là điều quan trọng hàng đầu, cái tôi cần trong một bộ phim, chính là cái giọng điệu chung của nó. Mọi điều khác đều có thể thay đổi được nhưng khi giọng điệu chung đã được xác định rồi thì mỗi một dòng chữ, mỗi một sự việc cần phải bám lấy cái giọng điệu chung ấy. Kịch bản của các anh chưa hoàn toàn đáp ứng được những gì tôi yêu cầu. Vở kịch của người ta toát ra hơi ấm và cái lấp lánh mang lại niềm vui cho người xem. Còn khi chuyển qua kịch phim thì toàn là những d่าน vặt, suy tư, hoài nghi, bối rối... Cặp trai gái trong kịch bản dứt tình với nhau vì những duyên cớ vớ vẩn. Sau trường đoạn đầu các anh không chuẩn bị cho sự tái ngộ của hai người này.

Wylie nói chen vào:

- Thưa, đó là lỗi của tôi. Vì tôi nghĩ rằng bây giờ các cô thư ký hết yêu ông chủ như ngày xưa nữa. Họ thấy mấy ông chủ đã tỏ vẻ sợ điều đó. Sự việc đã thay đổi theo thời...

Stahr nhìn Wylie tỏ ý sốt ruột, chàng khẽ lắc đầu.

- Vấn đề không phải ở chỗ ấy, - Stahr nói. - Chỉ biết rằng vở kịch mà ta chọn là câu chuyện trong đó cô thư ký yêu ông chủ một cách say đắm, như anh đã dùng từ này. Không có chứng cứ gì chứng tỏ ông chủ sợ điều đó. Khi anh cho cô thư ký nghỉ ngơi ông chủ là anh đã đổi sang một câu chuyện khác rồi. Hoặc là chuyện của anh sẽ không thuộc vào loại nào cả,

F.S.Fitzgerald

hoặc là sẽ không diễn tả gì cả. Những nhân vật trong chuyện này đều là những người hướng ngoại. Xin hãy nhớ kỹ điều này, từ khuôn hình đầu đến khuôn hình cuối. Vì muốn đưa lên màn ảnh một bi kịch về mặt tâm lý nên tôi mới mua vở kịch này của Eugene O'Neill.

Jane Meloney không rời mắt khỏi Stahr. Bà hiểu rằng những lớp mây mù đã tan đi. Nếu như Stahr thực sự muốn huỷ bỏ bộ phim này, chàng sẽ không phân tích dài dòng như thế. Bà đã từng ném trái cái trò mèo vờn chuột này nhiều rồi, nhiều hơn ai hết, ngoại trừ Broaca, người mà bà đã dan díu trong cuộc tình kéo dài đúng ba ngày, cách đây hai chục năm.

Stahr quay sang Reinmund:

- Xét về các diễn viên thủ vai, anh cần hiểu tôi muốn phim như thế nào chứ? Tôi đã phác hoạ những nét đại cương về hai nhân vật chính cho phù hợp với tài diễn xuất của cặp tài tử trẻ Corliss và Me Kelway. Từ nay về sau anh nên nhớ, nếu ta cần điều gì thì phải đạt cho kỳ được điều ấy. Nếu ta cần đến xe du lịch thì anh đứng đưa ra chiếc xe đua, dù cái xe đua ấy có tốc độ cực lớn đi chăng nữa. Còn bây giờ... - Stahr đưa mắt nhìn khắp lượt. - Bây giờ liệu chúng ta có nên bàn tiếp hay không? Có nên tiếp tục triển khai bộ phim này không? Chúng ta chỉ có hai tuần lễ thôi. Trong hai tuần ấy, hoặc là tôi sẽ dành cặp diễn viên trẻ kia cho phim này, hoặc tôi sẽ đưa sang phim khác? Nào, bàn kỹ đi, liệu chúng ta có nên tiếp tục bộ phim này không?

Ông hoàng Hollywood

- Tất nhiên là cần tiếp tục rồi, - Reinmund nói. - Tôi đã nhận ra những sai lầm. Tôi cần phải phòng ngừa trước đối với Wylie mới phải. Tôi cứ nghĩ là anh ta có những sáng kiến hay.

- Stahr nhận xét rất có lý. - Broaca nói oang oang. - Tôi luôn luôn cảm thấy có điều gì không ổn. Tôi không muốn khen vuốt đuôi đâu.

Wylie và Jane Meloney ngầm trao đổi ánh mắt với nhau rồi cùng đưa mắt nhìn Broaca khinh bỉ.

- Thế nào, các kịch bản gia, liệu các vị có dám một lần nữa nhóm lên ngọn lửa hy vọng không đây? - Stahr cất tiếng vui vẻ hỏi. - Hay phải nhớ đến một người khác?

- Tôi có thể viết lại được, - Wylie hăng hái.

- Thế còn chị, Jane?

Jane Meloney khẽ gật đầu.

- Chị có nhận xét gì về nhân vật nữ trong phim?

- Stahr hỏi tiếp.

- Phải nhận rằng tôi thích cô ta.

- Không thể đưa một nhân vật như vậy lên màn ảnh được đâu. Không thể được. - Stahr cảnh cáo. - Mười triệu người Mỹ sẽ lên án cô gái này. Buổi chiếu kéo dài một giờ hai mươi lăm phút. Một phần ba thời gian đó nhân vật nữ cản chúng ta sẽ xuất hiện như một kẻ lang chạ. Và ta sẽ tạo ra ấn tượng rằng đó là một con điếm.

F.S.Fitzgerald

- Một phần ba thời gian như thế quá nhiều sao? - Jane Meloney nhẹ nhàng cất tiếng hỏi khiến mọi người phá ra cười.

- Với tôi, thế đủ là một vấn đề rồi, - Stahr nhíu mày. - Và càng là một vấn đề với sở kiểm duyệt khi ta cho phát hành phim. Nếu các vị muốn lên án một người đàn bà lang chạ, xin cứ làm, nhưng làm với một bộ phim khác. Bộ phim này không thể hiện điều đó. Nó sẽ kể về một người vợ và một người mẹ trong tương lai.Thêm vào đó...

Stahr chỉ cây bút chì về phía Wylie:

- Cảnh sẽ vô bổ trong cái kịch bản này cũng không thể nhiều hơn bộ phim đoạt giải Oscar đang nằm trên bàn tôi kia.

- Mặc xác cái Oscar ấy, - Wylie nói. - Cảnh sex ở đây không nhiều như anh tưởng đâu. Cô gái sẽ...

- Cô ta không phải là nhà tu hành cũng không phải là một cô điếm - Stahr phản bác lại. - Trong vở kịch có một trường đoạn gây ấn tượng mạnh hơn tất cả những gì các vị đã nghĩ ra. Thế mà các vị lại vứt trường đoạn ấy đi. Đó là cảnh cô gái muốn thay đổi thời gian liền thay ngay cái đồng hồ của mình đi.

- Cảnh đó trong kịch phim của chúng tôi hoá ra không ăn nhập gì cả. - Wylie có vẻ tiếc rẻ.

- Sau đây là những ý kiến của tôi về việc sửa đổi kịch phim này. Tôi sẽ gọi cô Doolan tới. Nếu có điểm nào chưa rõ xin các vị cho biết ngay.

Ông hoàng Hollywood

Cô Doolan xuất hiện hàn như ngay khi Stahr dứt lời. Stahr sải bước trong phòng, vừa đi vừa trình bày quan niệm của chàng về nữ nhân vật chính.

- Giống như trong vở kịch, cô gái này phải khá toàn vẹn, ngoài một hai thiếu sót nhỏ không đáng kể. Không phải để chiêu lòng khán giả mà vì sự cần thiết của loại phim này. Đây không là vai "có cá tính". Trong phim, cô ta là hiện thân của sức khoẻ, nghị lực, khát vọng vươn tới những thành đạt và tình yêu. Ý nghĩa của vở kịch được bộc lộ rõ trong hoàn cảnh mà cô gái lâm vào. Cô nắm trong tay điều bí mật ảnh hưởng đến số phận của nhiều người khác. Trước mặt cô gái có hai con đường. Cô ta không thể hiểu ngay ra, đâu là con đường đúng, đâu là con đường sẽ dẫn tới những sa ngã, lầm lạc. Nhưng khi đã hiểu, cô gái chọn lựa ngay con đường đúng đắn. Đây, câu chuyện là như vậy: một câu chuyện lành mạnh, trong sáng, giản dị thôi. Trong câu chuyện này không hề có những dàn vặt, hoài nghi. Cô gái còn chưa biết tới những tiếng như những cuộc đụng độ trên mặt trận lao động, - Stahr trút một hơi thở dài. - Cô gái tựa như sống vào thời buổi của những năm hai mươi chín. Các vị đã rõ tôi muốn nhân vật nữ trong phim như thế nào chưa?

- Hoàn toàn rõ rồi, Stahr!

- Nay giờ ta nói đến cái động lực thúc đẩy mọi hành động của cô gái này, - Stahr tiếp tục. - Trong mọi lúc, mọi tình huống khi ta nhìn thấy cô gái xuất hiện trên màn ảnh, cô ta luôn luôn mang trong mình

F.S.Fitzgerald

chỉ một nguyện vọng thôi: được ngủ với ông chủ Ken. Anh nắm chắc điều này chưa, Wylie?

- Rất chắc!

- Bất cứ nàng làm gì cũng chỉ có một mục đích là được ngủ với Ken. Nên nàng đi ra phố, ta phải hiểu ngay là nàng đi tới để ngủ với Ken. Nếu nàng ăn trứng có nghĩa là nàng gon góp sức lực để ngủ với Ken. Nhưng ta phải cho khán giả thấy rằng nàng coi chuyện đó là điều thiêng liêng, cao cả; nàng tuyệt nhiên không có mặt cảm tội lỗi về cái ý muốn kia. Rất tiếc rằng tôi phải nói với các vị những điều áu trì như vậy. Nhưng rõ ràng là những điều ấy hoàn toàn không có trong kịch bản phim.

Cầm tập kịch bản lên, Stahr lần giờ từng trang. Những ý kiến của chàng sẽ được Doolan cho đánh máy lại và sẽ phát cho mỗi người dự cuộc họp này. Jane Maloney biết là như vậy nhưng bà vẫn ghi những ý kiến ấy vào cuốn sổ tay. Broaca thì ngồi mơ mang, hai tay che mắt, nửa thức nửa ngủ. Ông ta đang nhớ lại thời kỳ vàng son khi nhà đạo diễn là nhân vật thống soái trong xưởng phim, chẳng hề có Stahr và những trợ lý của chàng.

Broaca giật mình tỉnh giấc khi nghe nhắc đến tên ông:

- Broaca, thật là hay nếu chú bé trong phim của anh bò trên núi nhà rồi theo đường ống tiến thẳng đến trước ống kính. Cảnh này không tạo ra ấn tượng sợ hãi hoặc nguy hiểm mà chỉ là một cảnh về một cậu bé trên mái nhà vào buổi ban mai, thế thôi.

Ông hoàng Hollywood

- Xong ngay. Nghĩa là nhấn mạnh đến yếu tố an toàn chứ gì?

- Ở đây không cần đến sự an toàn, - Stahr nói. - Đừng cho thằng bé trượt chân, cũng đừng để nó rớt xuống đất. Khi nó sắp ngã thì ta đã cúp qua cảnh khác rồi.

- Ta có thể cho thằng nhỏ leo qua cửa sổ vào phòng chị nó, - Jane Meloney đưa ra ý kiến.

- Một chuyến đoạn không đến nỗi dở. - Stahr vội chộp lấy ý ấy. - Cô thư ký ghi ngay cho.

Broaca đã hoàn toàn tỉnh táo:

- Tôi sẽ quay cảnh này từ dưới hắt lên. Cú máy tính chữ không động. Hãy cứ mặc thằng nhỏ đi xa khỏi máy quay. Ống kính không bám theo nó, nhưng ta cho xen vào một hình ảnh thu gần và sau đó lại để cho nó đi tự nhiên. Rồi ta không chú ý tới nó nữa mà thu lấy một toàn cảnh mái nhà và bầu trời. Cái toàn cảnh này phù hợp với nội tâm của thằng nhỏ.

Broaca rất quan tâm đến yếu tố tạo hình. Ông thường đọc kịch bản phim đến mức nhập tâm rồi mới quyết định thủ pháp quay. Ông đề nghị sử dụng một cần trục để thay cho mái nhà, vì tạo một mái nhà ở dưới đất vốn kém hơn nhiều. Broaca đã từng làm việc khá lâu với dân Do Thái nên nhiễm được cái tính tiết kiệm và ông ta tin rằng dân tộc Do Thái lúc nào cũng thiếu tiền.

Stahr nói:

F.S.Fitzgerald

- Trong trường đoạn ba cứ để cho thằng bé đánh ông cố đạo.

- Sao? - Wylie kêu lên. - Anh muốn những người công giáo cắt cổ chúng ta à?

- Tôi đã hỏi. Việc cố đạo bị đánh sẽ không gây phản ứng gì trong đám giáo dân đâu.

Cái giọng nhỏ nhẹ của Stahr vẫn tiếp tục vang lên chừng nào cô thư ký còn chưa ngược mắt xem đồng hồ. Chàng chấm hết bài diễn giảng của mình, quay sang hỏi Wylie:

- Liệu các vị cố kịp làm xong từng ấy công việc trước ngày thứ hai được không?

Wylie nhìn Meloney, bà ta cũng nhìn anh chứ không gật đầu như các lần trước. "Thế là đi tong ngày thứ bảy và ngày chủ nhật rồi". Wylie thầm nghĩ.

Nhưng anh ta đang phấn hưng, vui vẻ trước cái viễn cảnh Stahr đã phác ra. Với số lương một ngàn năm trăm đôla một tuần không ai cảm thấy nề hà gì khi phải làm thêm, đặc biệt trong trường hợp bộ phim đang bị đe doạ. Là một soạn giả quá ư tự do, hầu như không bị thắt buộc bởi một thứ giao kèo nào, hiển nhiên Wylie cũng không thể trông đợi ở sự quan tâm của người khác. Nhưng bây giờ chính Stahr lại ghé vai chia sẻ với anh. Sự phấn hưng, khích lệ của Stahr chuyển sang cho anh, và được anh gìn giữ rất lâu, cả khi anh đã bước ra ngoài sân, ngồi vào ăn bữa trưa rồi ngồi vào bàn làm việc. Bây giờ anh đã cảm thấy có cái đích cụ thể để hướng tới. Những lập

Ông hoàng Hollywood

luận tinh táo, đúng đắn, óc tưởng tượng thoáng hoạt, sự linh cảm, và cả nhạy cảm, bộc lộ trong những lời phát biểu của Stahr đã nhóm lên ngọn lửa nhiệt tình trong Wylie; anh náo nức muốn đặt viên đá của mình đúng chỗ cần thiết trong công việc chung. Đó là việc phải làm, không cần biết kết quả đến đâu:

Nhìn qua khung cửa sổ, Jane Meloney thấy mọi người đang nườm nượp kéo vào quán cà phê. Trưa nay bà sẽ ăn ngay tại phòng làm việc riêng. Trong khi chờ đợi đồ ăn mang tới, bà đã đan được mấy hàng. Cái người thường xúc nước hoa Pháp nhập cảnh lậu qua biên giới Mêhicô hẹn kém bốn phút đầy hai giờ sẽ tới. Bôi thứ nước hoa kia - theo bà nghĩ - đâu có phải là tội lỗi gì. Nó cũng giống hệt như thứ rượu lậu lưu hành ngoài tầm kiểm soát của cơ quan thuế vụ thôi.

Quan sát cung cách Reinmund chiêu chuộng, nịnh nọt Stahr, Broaca hiểu rằng hắn ta còn đi xa trên đường danh vọng. Lương của hắn chỉ có bẩy trăm năm mươi đôla một tuần, nghĩa là còn thua xa thu nhập của các đạo diễn, soạn giả, diễn viên. Nhưng hắn là cánh tay phải của Stahr, có nghĩa là hắn chi phối được mọi người. Reinmund đi đôi giày cà tèng mua tại một tiệm tạp hóa cạnh khách sạn Beverly Wilshire. Cầu Chúa để đôi giày làm cho chân hắn nổi chai lên. Nhưng Broaca biết rằng chẳng bao lâu nữa hắn ta sẽ thửa một đôi giày loại đắt tiền ở cửa hàng giày nổi tiếng Pest cho mà xem. Với đôi giày mới này, hắn lại càng đi nhanh, trượt xa hơn nữa. Xét về tuổi đời, Broaca hơn Reinmund nhiều. Broaca là cựu quân nhậu, đã tò

F.S.Fitzgerald

ra quả cảm, can trường ngoài mặt trận. Nhưng từ ngày nhận một cái tát từ bàn tay của thượng cấp, Broaca tự coi con đường hoạn lộ của mình thế là bỏ đi rồi.

Trong căn phòng, lúc này khói thuốc mù mịt hệt như một đám cháy. Stahr đứng dậy, từ từ rút lui một cách lịch sự. Trước khi rời khỏi, chàng còn kịp nghe những ý kiến của Reinmund và Doolan. Buổi họp chấm dứt.

Cô thư ký Doolan trình Stahr:

- Thưa ông, có điện thoại của ông Marcus từ New York gọi.

Stahr hỏi lại:

- Sao lạ vậy? Mới tối hôm qua tôi còn thấy ông ta ở đây cơ mà.

- Dạ, ông ta đang chờ ở đầu dây. Đúng là tiếng của cô thư ký Jacoa gọi từ văn phòng ông ấy đấy ạ.

Stahr cười lớn:

- Thì tôi với ông ta sẽ cùng nhau ăn sáng vậy, Có gọi là máy bay siêu tốc cũng không thể đưa ông ta đến đây nhanh như thế được.

Cô Doolan trả lại máy điện thoại, còn Stahr thì chờ xem mọi việc sẽ kết thúc ra sao?

- Mọi điều đều sáng tỏ rồi ạ. - Cô Doolan báo tin. - Có sự lầm lẫn. Buổi sáng ông Marcus gọi điện thoại

Ông hoàng Hollywood

đi New York bao tin về trận động đất và dặn gọi trở lại cho ông ta. Cô thư ký mới làm việc nên không hiểu ý ông Marcus.

- Chắc là như vậy, - Stahr lơ đãng trả lời.

Ông hoàng Đan Mạch Agge không hiểu nổi những ý tứ ngầm ẩn chứa trong những lời trao đổi giữa Stahr và cô thư ký Doolan. Nhưng vốn là người ưa những điều lạ của nước Mỹ, ông hoàng Agge cho rằng chính nó đã thể hiện điều kỳ lạ của vùng đất mới này đây. Ông muốn hỏi Stahr cẩn kẽ về trận lụt vừa rồi. Thực ra đây chỉ là trò tiểu xảo của Marcus. Ông đã điện cho cô thư ký của mình, ra lệnh gọi điện hỏi thăm Stahr. Thực ra thì lúc đó Marcus đang đứng ngay ngoài hành lang, cách văn phòng Stahr chỉ vài bước chân. Marcus chỉ muốn lòe ông hoàng, chứng tỏ hăng phim của mình có một mạng lưới liên lạc rộng lớn, chật chẽ.

- Phải, có lẽ cô ta mới nhận việc, - Stahr lặp lại. - Cô tin gì khác nữa không?

- Có tin của ông Robinson, - cô Doolan nói. - Ông ta tìm được họ của một trong hai cô gái kia. Đó như là Xmith, Jones hay Brown gì đó. Nhưng ông ta lại quên khuấy mất rồi.

- Một tin thật đáng giá, ông ấy còn nói gì nữa không?

- Ông ta nhớ cô gái kia nói là hiện đang ở Los Angeles này, và mới chỉ dọn đến đây được hai ngày thôi.

- Tôi còn nhớ cô ta có chiếc thắt lưng dây bạc, -

Stahr nói tiếp, - trên chiếc dây lưng ấy đúc lô hình ngôi sao.

- Tôi đang tiếp tục hỏi thăm tin tức về Pete Zavras. Tôi mới nói chuyện với vợ anh ấy.

- Chị ta nói gì?

- Ô, họ đang gặp nhiều tai hoạ. Bà ấy thì ốm, nhà cửa không ai trông coi...

- Mắt của anh ta liệu còn hy vọng gì không?

- Theo như bà vợ nói thì không ai dám đoán chắc về điều này. Lần đầu tiên bà nghe nói chồng mình có thể bị mù.

- Thực là kỳ cục.

Trong khi đi xuống ăn sáng với ông hoàng Đan Mạch, Stahr vẫn không ngừng nghĩ đến Pete Zawan. Nó cũng tương tự như trường hợp khó khăn của chàng tài tử vừa rồi - đó là vấn đề sức khoẻ của người khác. Không, bệnh tật của mọi người đâu có phải là do chàng gây ra, ngay đến sức khoẻ của chính bản thân chàng, chàng cũng không định đoạt nổi. Trong lúc đi dạo gần quán cà phê, Stahr né sang bên đường nhường chỗ cho một chiếc xe hơi chạy điện không mui từ ngoài bãi quay chạy tới, trên đầy ắp các cô diễn viên với những bộ áo quần thời xưa. Những tà áo của họ bay phát phoi. Những gương mặt trẻ trung, phủ đầy phấn son chăm chú nhìn chàng. Stahr cũng mỉm cười nhìn theo họ.

Ông hoàng Hollywood

Tại gian phòng đặc biệt của quán cà phê trong phim trường có mười hai người đang ăn sáng, trong đó có cả ông hoàng Agge. Ngồi sau những chiếc bàn là những tỉ phú, những người quen cai trị thiên hạ bằng tiền bạc. Nếu không có vị khách quý kia, họ thường ăn uống trong im lặng, chỉ thỉnh thoảng mới trao đổi vài câu về vợ con, về gia đình hoặc một vài điều gì đó không có quan hệ đến công chuyện làm ăn. Họ muốn đầu óc được nghỉ ngơi. Bảy người trong bọn họ là dân Do Thái. Năm người là dân của các nước khác, trong đó có người Hy Lạp và người Anh. Tất cả bọn họ đều quen biết nhau đã lâu. Trong mỗi nhóm tự hình thành đẳng cấp, tính từ lão già Marcus đang thất thế cho tới lão già Leanbaum là người đã từng mua được một cổ phần với một khoản tiền lớn ít ai dám mơ ước tới. Ấy thế nhưng lão già này không bao giờ chịu chì ra quá một triệu một năm cho công việc sản xuất phim.

Lão già Marcus cho đến nay vẫn bướng bỉnh không chịu rút lui khỏi cái đám người luôn luôn gây nhiều phiền hà, đau khổ cho những ai cùng làm ăn bởi tính cứng rắn đến nghiệt ngã của họ. Cái bản năng không bao giờ mòn yếu đi ẩn chứa trong con người lão đã giúp lão tinh táo, đánh hơi được những hiểm nguy, những âm mưu ngầm ngầm đang rình rập xung quanh lão. Marcus sẽ trở nên đặc biệt nguy hiểm khi những người khác cho rằng lão đã bị bao vây. Những đường nét trên bộ mặt xám ngắt của lão từ lâu rồi không còn bộc lộ cảm xúc nữa. Bây giờ thì không thể nào còn đoán ra nổi phản ứng của lão, thậm chí ngay đối với chứng co giật: đôi hàng lông mày bạc trắng đã

rủ xuống che lấp một phần cặp mắt của lão. Cái vỏ bọc hoàn toàn đáng tin cậy.

Trong đám người ngồi đây, nếu Marcus là một "già làng" thì Stahr lại là người trẻ tuổi nhất. Bây giờ điều này cũng chẳng có gì lạ lùng cả. Khi mới hai mươi hai tuổi chàng cũng đã ngồi giữa đám người này rồi - một nhà doanh thương giữa các nhà doanh thương. Dạo đó bọn người này còn đang gắng gỏi nắm lấy cho được môn khoa học của sự nhanh chóng và chính xác. Về phương diện này thì chàng hơn hẳn họ, bởi lẽ thực ra họ không phải là những thầy phù thuỷ hoặc những kẻ khéo tay, cho dù họ là dân Do Thái đi nữa. Phần lớn bọn họ đạt được thành công là nhờ những phẩm chất khác ít liên quan đến năng lực tính toán. Nhưng họ là những người không có đầu óc thành kiến, bảo thủ nên họ dễ dàng chấp nhận tài cán của Stahr, thán phục năng lực tháo vát, xoay sở của chàng và coi chàng như một sản phẩm do chính họ tạo ra. Họ trông đợi ở chàng và cảm thấy vui sướng như các cổ động viên dõi theo đường bóng của cầu thủ họ ưa thích.

Như chúng ta đã và rồi sẽ thấy, đối với Stahr bây giờ, những tính toán doanh nghiệp đều bị đẩy xuống hàng thứ hai, cho dù chàng vẫn đầy đủ khả năng về phương diện này.

Ông hoàng Agge ngồi giữa Stahr và Mont Fleischacker luật sư của công ty; còn đối diện với ông là Joe Popolos - ông chủ của mạng lưới các rạp chiếu bóng.

Ông hoàng Hollywood

Mặc dù vẫn có cảm giác như thám thù dân Do Thái nhưng lúc này ông hoàng Agge cố gạt bỏ thành kiến đó. Là người vốn ưa thích cuộc đời bôn ba, sóng gió; lại có một thời đã từng phục vụ trong đạo quân lê dương đi đánh chiếm thuộc địa, ông Hoàng cho rằng người Do Thái ưa né tránh những nỗ lực về mặt thể chất. Tuy nhiên ông lại cho là dân Do Thái sống tại Mỹ, trong những điều kiện khác, nên họ cũng đã biến đổi thành những người khác rồi. Nhất là đối với Stahr thì ông Hoàng khâm phục về đủ mọi phương diện. Còn đối với những nhà doanh thương khác đang ngồi xung quanh, ông cho rằng họ không hơn một lũ chó đói. Dù sao ông vẫn còn mang nặng dòng máu vua chúa trong huyết quản.

Lúc này ba tôi đang sốt ruột, lo lắng vì một bộ phim sắp xuất xưởng (từ đây trở đi tôi sẽ gọi ba tôi là Brady, như ông Hoàng đã gọi, khi ông ta kể lại cho tôi nghe về bữa ăn sáng hôm ấy). Vừa thấy Leebaum - người ngồi đối diện với ông Hoàng đứng dậy bỏ ra ngoài, Brady chuyển sang chỗ của ông ta.

- Bộ phim về Nam Mỹ ra sao rồi? - Brady hỏi.

Ông hoàng Agge để ý thấy sau câu hỏi này, mấy chục cặp mắt đều hướng về phía Stahr, những hàng mi chớp vội một cách thịnh tình hệt như những đôi cánh cùng vỗ theo một tín hiệu chung.

- Thì vẫn tiếp tục trôi chảy. - Stahr đáp.

- Vẫn với tài khoản dự trù như trước sao? - Brady hỏi.

Stahr gật đầu.

- Ngân khoản ấy quá lớn, thưa ông Stahr. - Brady nói. - Lúc này tình hình khó khăn hơn rồi. Khó có phim nào thu được kết quả như hai bộ phim *Thiên thần nơi địa ngục* và *Ben Hur*. Bỏ tiền ra thì dễ nhưng thu về quả là chuyện nan giải đấy.

Rất có thể việc này đã được thu xếp trước vì người ta bỗng thấy ông Hy Lạp vội vã nói chen vào:

- Chuyện đó khó quan niệm nổi quá. Cần phải thích ứng với thời buổi mới chứ biết làm sao được. Nay giờ chúng ta đâu có thể hành động như thời kỳ vàng son trước đây nữa.

- Thưa ông Marcus, ông nghĩ sao ạ? - Stahr hỏi.

Mọi con mắt đều đổ dồn về phía Marcus. Làm như đã đoán trước được câu hỏi này, lão già phẩy tay cho tên bồi bàn vẫn túc trực sau lưng xốc nách lão đứng lên, như nhắc một chiếc bao tải. Trong cái thế đứng đó, lão nhìn mọi người với ánh mắt bất lực đến độ thật khó mà hình dung được tối tối lão ta vẫn dẻo dai, uyển chuyển với một cô gái trẻ Canada trong những điệu vũ nhíp giật, rắc rối.

- Ông Stahr đây là khói óc về công việc làm ăn của chúng ta đây. - Marcus nói. - Tôi đặt hy vọng vào ông ấy như trồng cây vào một bức tường vững chãi. Chính mắt tôi chưa từng chứng kiến ông ta thất bại bao giờ.

Ông hoàng Hollywood

Mọi người tiễn lão già ra khỏi phòng trong sự im lặng.

Brady lên tiếng:

- Không thể có một phim nào vào thời điểm này, thu nổi hai triệu đâu.

Popolos phụ họa theo:

- Đúng thế đấy! Không thể có được. Cho dù có nấm đầu khán giả ấn vào rạp.

- Đúng thế, - Stahr tán đồng. Ngừng một lát như để mọi người chuẩn bị nghe, chàng nói tiếp. - Tôi nghĩ là phát hành ở trong nước có thể chỉ thu được khoảng triệu tư, cùng lắm là triệu rưỡi. Còn phát hành ở nước ngoài thu được chừng hai trăm năm chục ngàn nữa.

Sự im lặng lại bao trùm gian phòng. Nhưng bây giờ là sự im lặng pha lẫn nỗi hoài nghi, bối rối. Stahr quay lại bảo người hầu bàn nối điện thoại cho chàng nói chuyện với cô thư ký.

- Còn vấn đề dự chi? - Fleishacker hỏi. - Dự chi như tôi hiểu là một triệu bảy trăm năm mươi nghìn phải không? Dự chi đã là như vậy thì lợi lộc ở đâu?

- Tôi chưa tính toán lỗ lãi cụ thể, - Stahr nói. - Nhưng tôi quả quyết rằng tiền thu vào chỉ là triệu rưỡi.

Không khí trong phòng càng trở nên yên lặng hơn, đến nỗi ông hoàng Agge như có thể nghe được cả tiếng tàn thuốc rơi vào chiếc gạt. Fleishacker kinh ngạc, lại

định nói, nhưng ngay lúc đó người bồi đã đưa ống nghe cho Stahr.

- Thưa ngài, đâu dây bên kia đã sẵn sàng.

- Tôi đây, cô Doolan. Tôi nói chính về ông Zavras đây. Tôi đã nói đó là chuyện ngồi lê đôi mách mà. Tôi cược cả nón, cả áo bảo đảm như vậy đây... Cô đã nói chuyện với ông ta rồi à?... Tốt lắm. Böyle giờ ta cần làm như thế này: ngay ngày hôm nay cô hãy đưa ông ta đến gặp bác sĩ nhãn khoa của tôi, ngài John Kennedy. Nói với họ cho chụp hình và cho biết kết quả khám nghiệm, cô rõ chưa?

Đặt ống nghe xuống, Stahr vội vã quay lại với đám người đang đợi chàng:

- Có lẽ các vị đã biết tin ông Pete Zavras sắp bị mù rồi phải không?

Hai, ba người gật gù xác nhận điều chàng nói. Những người khác đang bận tâm muốn biết chẳng lẽ Stahr đồng ý với khoản dự chi kia sao?

- Chuyện thật kỳ cục, - Stahr vẫn tiếp tục theo đuổi ý nghĩ của mình, - ông Pete Zavras nói là ông ta chưa bao giờ bước chân đến phòng khám mắt. Ý ông ta muốn nói tại sao xưởng phim lại không để ông ta làm việc nữa. Có kẻ nào đó đã nói xấu ông ta hoặc đơn giản chỉ là những chuyện ngồi lê đôi mách. Nhưng đã một năm nay Pete Zavras không có việc làm rồi.

Mọi người rì rầm tỏ ý ái ngại. Stahr ký vào cuốn sổ chi phiếu rồi sửa soạn như sắp đứng lên.

Ông hoàng Hollywood

- Xin anh thứ lỗi cho, - Fleishacker kiên nhẫn nài nỉ. - Brady và Popolos chăm chú theo dõi cuộc thương thuyết ở miền Tây này, tôi còn nhiều ngờ ngàng, mới mẻ. Có thể tôi còn chưa năm bắt được tất cả cung cách trong công chuyện làm ăn. - Anh ta nói điều này với một giọng liền lú, những đường gân trên trán nổi vồng lên. - Chẳng rõ nên hiểu anh ra sao đây? Lê nào anh có thể chịu lỗ hai trăm năm chục ngàn đôla vì một bộ phim sao?

Stahr trả lời một cách tự nhiên:

- Đây không phải là một bộ phim bình thường mà là một bộ phim rất có giá trị.

Mọi người bắt đầu hiểu ra vì sao Stahr cứ ép họ chấp nhận sự tính toán của chàng; nhưng họ vẫn còn hy vọng đây chỉ là một trò đùa mà chàng cố ý bày đặt ra, còn trong thực tế thì chàng vẫn phải nhầm đến lợi lộc. Không một ai lương tri lành mạnh mà lại xem thường đồng tiền cả...

- Suốt hai năm nay chúng ta đã làm nhiều cú lừa to rồi. - Stahr nói. - Đã đến lúc phải làm một bộ phim lỗ vốn. Chúng ta sẽ xếp bộ phim này vào khoản chi phí tạm gọi là khoản "giữ thể diện". Nhưng bộ phim này sẽ mang tới cho chúng ta lớp khán giả mới mẻ.

Một vài người vẫn nghĩ đó là cách quảng cáo khéo của Stahr nhằm thu một khoản lời khác to tác hơn. Nhưng ngay lúc đó Stahr đã làm tiêu tan ảo tưởng kia!

- Lỗ là cái cầm chắc. - Chàng vừa nói vừa đứng

dây. Đôi quai hàm của chàng bạnh ra, đôi mắt say xưa, rực sáng. - Nhưng đây sẽ là một kiệt tác, còn hay hơn cả bộ phim *Thiên thần nơi địa ngục*, nếu chúng ta tự đổi mới được bản thân mình. Chúng ta phải có trách nhiệm tinh thần trước khán giả của chúng ta, đúng như ngài Pat Brady đã nhiều lần tuyên bố tại những bữa cơm trưa ở Viện Hàn lâm Nghệ thuật Điện ảnh. Thực là tốt khi các nhà kinh doanh điện ảnh bắt đầu chịu làm những bộ phim thua lỗ.

Stahr nhìn về phía ông hoàng khẽ gật đầu như mời mọc. Ông Hoàng cũng cúi đầu đáp lễ, song cặp mắt vẫn cố quan sát xem các nhà doanh nghiệp phản ứng như thế nào vào lời tuyên bố của Stahr. Nhưng ông đã thất vọng bởi không thể nhận ra một biểu hiện gì trong ánh mắt của họ; những cặp mắt kia như những chiếc hố không đáy. Chúng không biểu lộ ra bên ngoài một chút ý tứ gì.

Rời khỏi phòng, Stahr và ông Hoàng đi men theo gian phòng ăn trưa công cộng. Ông Hoàng mở to mắt thích thú, ngạc nhiên nhìn những cảnh trí mà lần đầu tiên được thấy. Gian phòng lấp lánh sắc màu của những chàng trai, cô gái Digan, những đám dân đô thị, những tướng tá với đủ mũ măng, lon gù... của thời kỳ mới lập nước. Đứng xa cứ ngỡ như những người của thế kỷ trước bỗng nhiên sống cả lại, đi đứng, nói cười. Ông hoàng Agge thoảng nghĩ, Thật đáng vui mắt biết bao khi nhìn thấy đám diễn viên đã được chính chúng

Ông hoàng Hollywood

ta cải hoá để sắm vai trong một bộ phim lịch sử sẽ ra mắt người xem trong một tương lai không xa.

Nhưng ngay lúc ấy, khi nhìn thấy vị tổng thống Abraham Lincoln, ông Hoàng chợt lập nghiêm túc khắc. Tuổi ấu thơ của ông Hoàng trùng hợp với buổi bình minh của chủ nghĩa xã hội của vùng Xcandinave, khi cuốn tiểu sử của Lincoln do Nicolay viết, xuất bản với số lượng lớn. Ông Hoàng đã được dạy dỗ rằng Lincoln là một vĩ nhân, một con người đáng khâm phục. Ông không tài nào chịu nổi ý nghĩ bây giờ người ta lại dám đóng giả cả con người vĩ đại kia. Lúc này Lincoln đã ngồi vào bàn bắt chéo chân lên nhau, gương mặt đôn hậu của ngài dường như sáng bừng lên với xuất ăn trưa giá có bốn mươi xu, kể cả đồ tráng miệng; còn trên vai ngài là tấm khăn choàng lên giúp ngài tránh ngọn gió lạnh từ quạt máy phả tới. Ông hoàng Agge - người đã có diêm phúc được tới cái nước Mỹ đầy bí ẩn - lúc này trổ mắt nhìn mọi thứ như khách du lịch đi tham quan một viện bảo tàng. "Ngài Lincoln đây!" Stahr đã bỏ khá xa. Chàng ngoái lại nhìn ông Hoàng. Còn ông Hoàng thì vẫn bước đi chậm rãi, vừa đi vừa quan sát xung quanh. "Đây, cái chất thật của nước Mỹ đang hiện ra trước mắt ta đây!".

Bất ngờ Lincoln vơ lấy một khúc bánh ngọt trên đĩa nhét vội vào mồm. Ông Hoàng thoảng bối rối, vội rảo chân đuổi theo Stahr.

- Tôi hy vọng rằng ngài tìm thấy ở đây những điều ngài muốn biết. - Stahr linh cảm thấy chàng chưa thật

F.S.Fitzgerald

quan tâm đến vị khách quý - Nửa tiếng nữa tôi sẽ có buổi xem những đoạn phim quay trong ngày hôm nay. Còn sau đó tôi xin đưa ngài tới các điểm quay nào theo ý ngài muốn.

- Tôi muốn luôn luôn được đi cùng ông, - ông Hoàng nói.

- Nay giờ đã đến lúc tôi phải về duyệt phim. Lát nữa chúng ta lại gặp nhau.

Stahr đang đợi ông lãnh sự Nhật Bản vì lý do Toà lãnh sự Nhật phản ứng đối với một bộ phim gián điệp của Hàng, theo họ là đã xúc phạm tới tinh thần quốc gia của người Nhật. Chàng còn phải trả lời những bức điện tín, điện thoại và chờ những tin tức mới của Robinson.

Cô Doolan báo tin:

- Ông Robinson đã nhớ ra tên cô gái rồi; là Xmit. Ông ta đã mời cô ấy ghé qua phân xưởng hoá trang nhận một đôi giày khác thay cho đôi bị nước làm hỏng, nhưng cô ấy từ chối. Như thế là vẫn chưa biết gì thêm mấy.

- Một cái họ chả thú vị chút nào! Phải lùng tìm tất cả những ai có cái họ Xmit... - Stahr suy nghĩ trong giây lát. - Cô hãy gọi tới công ty điện thoại bảo họ cấp cho ta danh sách những ai mang họ Xmit mới đến thành phố này trong tháng vừa rồi. Đừng bỏ sót một ai nhé!

- Xin lịnh ý ông.

CHƯƠNG BỐN

- Chào Monroe Stahr ! - Đạo diễn Red Ridingwood nói. - Rất hân hạnh được đón anh tới thăm cảnh quay của chúng tôi.

Stahr không dừng lại. Chàng rảo bước, đi ngang qua người đạo diễn, đến thẳng gian phòng bày biện hết sức choáng lộn giành cho buổi quay ngày hôm sau. Red cố sải bước theo Stahr nhưng ông lập tức hiểu rằng sẽ nhọc công vô ích nếu như Stahr đã không hài lòng? Cung cách ấy xưa kia chính Red cũng đã từng sử dụng đến. Dạo đó Red làm chủ cả một xưởng phim, làm chủ cả một lô những cung cách ứng xử. Có cung bậc nào bấy giờ Stahr sử dụng mà Red chưa trải qua. Việc dàn dựng là công việc máu thịt, là thuộc tính của Red, Stahr đừng tưởng rằng có thể vượt qua mặt ông được đâu. Trước kia có một lần Godwyn đã thọc tay vào lanh địa của ông và Red đã chơi cho gã một vố thật đau, làm gã bê bàng trước

hàng trăm khán giả, nhờ đó uy tín đạo diễn của Red càng tăng thêm.

Stahr đã bước đến nơi chàng phải đến, tức gian phòng bày biện choáng lộn kia.

- Cách dựng thế này chưa được, - Red nói. - Thiếu óc tưởng tượng. Và chẳng biết chiếu sáng thế quái nào cả.

Stahr tiến đến bên Red:

- Cũng không vì thế mà anh phải gọi điện mời tôi đến đây? Tại sao anh không gọi các họa sĩ tới?

- Tôi gọi điện, nhưng không phải để mời anh đến đây.

- Chính anh đã tuyên bố anh muốn tự xoay xở lấy hết mọi việc cơ mà?

- Tôi xin nhận lỗi. Nhưng tôi gọi điện không phải để mời anh tới đây. - Red nhắc lại điều ông ta vừa nói.

Quay lại, Stahr đi về phía sau; đến gần máy quay phim. Một nhóm khách đang thăm phim trường với hướng ánh mắt về phía chàng, miệng há to, nhìn chàng ngày dại. Nhưng rồi họ lại chầm chậm nhìn nữ diễn viên chính của bộ phim. Những người khách này thuộc một hội tôn giáo có tên là "Những người hiệp sĩ xứ Columbus". Họ đã quá quen với những cuộc hành hương, với những bữa ăn đậm bậc chỉ có một thứ trời cho là bánh mì trắng. Nhưng tại đây họ lại phải chứng kiến nữ thần Greda bằng xương bằng thịt, ăn vận rất hớ hênh.

Ông hoàng Hollywood

Stahr dừng lại bên cạnh nữ nhân vật chính. Cô ta vận độc chiếc áo ngủ. Bộ ngực và đôi vai để trần lấm cháմ những vẩy mụn của bệnh nám ngoài da. Trước mỗi lần quay, người ta phải bôi một lớp crem lên đám vẩy mụn đỏ và quay xong một cảnh, lại phải vội vã lau ngay lớp crem đó đi. Móng tay cứng quèo của cô nom giống như một táng thịt nướng ngay khi đang còn tươi máu. Nhưng bù lại, cặp mắt của cô lại hắt ra từ màn ảnh cái ánh sáng của những minh tinh.

Stahr còn chưa kịp nói lời nào thì từ sau lưng chàng đã vang lên một giọng thân mật:

- Thật chói sáng. Sáng cháy lên như một vì sao!

Anh trợ lý đạo diễn cất tiếng khen hết sức tinh tế. Cô nữ diễn viên không cần quay lại vẫn cảm thấy gai gà chạy lướt trên lớp da bệnh hoạn. Lời khen này còn nhắm cả vào Stahr, vì chính chàng đã mời cô ta từ một xưởng phim khác đến thử vai này. Xa xôi, bóng gió hơn, lời khen này còn bắn tới cả đạo diễn.

- Tôi hy vọng mọi chuyện vẫn thông đồng bén giọt chứ? - Stahr hỏi với giọng dịu dàng.

- Mọi thứ đều tuyệt vời. - Cô diễn viên gật đầu. - Chỉ mong sao mấy gã làm nghề quảng cáo đứng vấy bẩn vào thôi.

- Chúng tôi sẽ che chắn cho cô, không để kẻ nào làm vấy bẩn được đâu. - Stahr, nói nháy mắt đầy thiện ý.

Tên tuổi của cô diễn viên này từ lâu đã được thiên hạ quen sử dụng đồng nghĩa với từ "*con chó cái*". Số là sau khi sắm vai nữ hoàng thống lĩnh những người da đen trong loạt phim *Người rừng*, từ đó cô ả cứ coi tất cả mọi người đều là dân da đen nô lệ của mình cả. Người ta mời cô ả đóng thêm phim này, nghĩa là phải chịu nhượng bộ cô, như chịu lùi bước trước một điều ác không tránh khỏi.

Red tiễn Stahr ra đến cổng.

- Mọi việc đến trôi chảy cả, - Red nói. - Cô ta vẫn đứng vững trên đỉnh cao của mình.

Ở chỗ này không ai nghe được câu chuyện trao đổi giữa họ. Đột nhiên Stahr bỗng nhìn Red với ánh mắt đầy tức giận:

- Anh đang quay những thước phim vô ích. - Stahr nói. - Anh có biết trong những thước phim anh vừa quay cô ta hao hao giống ai không? Giống một con điem rong không hơn không kém.

- Tôi cố gắng nắm bắt ở cô ta tất cả những gì...

- Đi theo tôi, - Stahr thô bạo ngắt lời Red.

- Đi với anh à? Thế ai sẽ báo cho mọi người giờ nghỉ giải lao đây?

- Không cần báo bổ gì hết, - Stahr dùng cùi tay mở cửa, vẫn thô bạo ngắt lời.

Chiếc xe và người tài xế của chàng đã đợi sẵn gần đó. Tại xưởng phim, mỗi phút giây đều rất quý.

Ông hoàng Hollywood

- Anh lên xe đi, - Stahr ra lệnh hơn là mời Red.

Red biết rằng có việc gì hệ trọng đây. Anh ta chợt hiểu ra ngọn nguồn tai hoạ. Ngay từ ngày quay đầu tiên, không phải là có diễn viên nghe lời anh mà chính là anh đã nghe theo cô ta. Cái lưỡi của cô ta thật như một lưỡi dao cao sắc lạnh. Còn anh lại là người ưa sự ôn hoà, luôn tránh né những tranh cãi lôi thôi. Anh đã để cô ta đi quá xa vai trò của mình.

Red đã nghĩ đúng.

- Anh không tìm được ngôn ngữ chung với cô ta, Red à! - Stahr nói. - Tôi đã nói với anh tôi muốn cái gì rồi. Cô ta cần cho tôi như một cô gái có nghị lực để đạt được những mục đích dung tục. Nhưng anh đã tạo ra một nhân vật như thế nào? Một mụ đàn bà no đủ, chán chường. Đáng tiếc là có lẽ tôi phải ra lệnh ngừng mãi thôi.

- Ngừng quay bộ phim?

- Không, tôi sẽ để Harley thay anh.

- Anh bao giờ cũng sáng suốt hơn tôi.

- Đừng tự ái, Red. Để một dịp khác chúng ta sẽ hợp tác với nhau vậy.

Xe dừng lại trước văn phòng của Stahr.

- Anh để tôi quay tiếp cảnh này được không? - Red hỏi.

- Harley đang làm việc đó rồi. - Stahr lạnh lùng đáp.

- Anh ta đã kịp đến đây từ lúc nào vậy?

- Chúng ta đi ra thì anh ta đi vào. Tối hôm qua tôi đã đưa anh ta đọc kịch bản.

- Anh hãy nghe tôi nói, Stahr...

- Hôm nay tôi bận đến không thở được. - Stahr đáp cùt ngắn. - Red, nghe nói hình như anh đã bị mất tinh thần từ ba hôm trước rồi phải không?

Sẽ xảy ra chuyện lôi thôi đây - Red nghĩ. Cái vị trí tưởng đâu như vững chắc của ông trong xưởng phim đang bị uy hiếp. Kế hoạch cưới cô vợ thứ ba đương nhiên phải bỏ. Chuyện bức tức này đành ngậm tăm thôi, đừng nên gây gổ với Stahr. Chẳng có ích gì đâu. "Người đặt hàng" bao giờ cũng đúng. Và trong thế giới điện ảnh này thì Stahr càng không bao giờ sai cả. Điều đó như một quy luật rồi. Không hề có ngoại lệ.

- Tôi phải trở lại lấy cái áo vét trên tay ghế, quên không mang theo. - Red chợt nhớ ra.

- Tôi biết ! - Stahr nói. - Tôi cầm theo đây rồi.

Stahr quả để tâm đến việc làm sao cho Red nguôi lòng trước cái rủi ro bất ngờ này đến độ quên phắt cái áo vét của Red mà chàng vẫn vét trên tay.

"Phòng chiếu phim của ngài Stahr" là một rạp chiếu bóng thu nhỏ với bốn hàng ghế dựa bọc da cao quá đầu. Phía trước hàng ghế đầu có kê những chiếc bàn dài, trên để điện thoại, máy nội thoại và những bóng đèn mờ. Gần sát tường là một chiếc dương cầm không biết đã được kê ở đấy từ bao giờ. Phòng được trang

Ông hoàng Hollywood

thiết bị lại và nệm ghế cũng mới được bọc lại chỉ một năm trước đây nhưng giờ đã cũ kỹ, tả tơi sau nhiều giờ làm việc liên miên. Mỗi ngày Stahr thường lui tới đây hai lượt, vào lúc hai giờ ba mươi phút và lúc sáu giờ ba mươi phút để xem những đoạn phim đã quay trong ngày. Ở đây luôn ngự trị một bầu không khí cực kỳ căng thẳng. Mọi tính toán công việc của Stahr, từ tiền nong chi ra, thu vào; việc kiểm tra tiến độ sản xuất có khít khao với kế hoạch vạch ra không; việc quyết định về diễn viên, cảnh quay, ánh sáng; việc giải đáp các mắc mớ có liên quan đến khâu diễn tập, dàn dựng, việc đánh giá các nguồn thông tin về tình hình bên ngoài cũng như trong nội bộ xưởng... khi chàng ngồi vào chiếc ghế bành trong gian phòng này, là lúc mọi nỗ lực, mọi tính toán của chàng sẽ hiện hết ra trên màn ảnh. Hết như mọi cơ mưu, mọi suy nghĩ của các vị tướng soái được thể hiện ra trên trận mạc.

Có mặt trong gian phòng này, ngoài Stahr còn có đại diện của các phân xưởng kỹ thuật; những người đứng đầu các nhóm làm phim, chủ nhiệm các bộ phim. Các đạo diễn không cần có mặt ở đây, về mặt hình thức, vì sứ mệnh của họ coi như đã kết thúc, còn trong thực tế ở đây, trong tiếng máy chạy sè sè, tựa như tiếng lách cách đếm tiền của các máy tính điện tử, người ta không hề biết xót thương những tính toán sai lầm gây ra những thất thiệt của các đạo diễn. Và vì thế, các đạo diễn bỗng có thói quen khá lịch sự là không bao giờ xuất hiện trong phòng này.

Khi Stahr bước vào, mọi người đã có mặt đầy đủ, chàng nhanh chóng đến chỗ ngồi dành sẵn cho mình. Những tiếng trò chuyện lao xao im bặt. Trên màn ảnh là một trường đoạn quay tại các bể bơi trong xưởng. Sau mỗi đoạn thu hình, người ta nghe rõ tiếng hô lớn của đạo diễn: "Ngừng lại!", các diễn viên lau trán, thở phì phò xả hơi, có lúc lại cất tiếng cười rộ. Nước trong bể bơi ngừng chảy. Ảnh kết thúc. Phải chọn một "đúp" khác tốt hơn.

Stahr nhận xét vắn gọn, "Kỹ thuật không đến nỗi nào!".

Trong trường đoạn sau, cũng với tốc độ như vậy diễn ra cuộc trò chuyện giữa một cô Canada (do Caudete Colbert thủ vai) và *Courrier du bois*⁽¹⁾ (do Ronald Colena thủ vai). Đứng trên thuyền, cô gái nhìn xuống Ronald. Vừa xem được một vài hình ảnh, bất ngờ Stahr hỏi lớn:

- Đã thu dọn hết trang trí chưa?
- Dạ rồi, thưa ông!
- Thưa ông, người ta cần bể bơi để...
- Nhanh chóng khôi phục lại. - Stahr cắt ngang đầy uy quyền. - Nay giờ ta xem lại trường đoạn này một lần nữa.

Đèn bật sáng. Người chủ nhiệm phim dời ghế, bước đến trước Stahr. Chàng nói với nỗi bức bối bị kìm nén:

(1) Người dẫn đường - Tiếng Pháp trong nguyên bản.

Ông hoàng Hollywood

- Thật là uổng một cảnh diễn viên đóng thật khá. Không phải góc quay đó. Claudette đang trò chuyện thế mà máy quay lại cứ tập trung vào mó tóc tuyệt vời của cô ta mà bấm. Bộ tóc của cô ấy chúng ta có cần không ? Cần nhưng khán giả chả lẽ chỉ đi xem bộ tóc mà không muốn nhìn thấy bộ mặt của cô ấy hay sao?

Đèn tắt trở lại. Để không che lấp mắt màn ảnh của Stahr, người chủ nhiệm ngồi xổm. Trường đoạn này được chiếu lại một lần nữa.

- Bây giờ các anh đã thấy rõ chưa nào? - Stahr hỏi. - Các anh có thấy trên khuôn hình dính một sợi tóc không, ở bên phải vậy? Hãy xem sợi tóc dính vào ống kính máy chiếu hay ở trong phim?

Ở phần cuối của trường đoạn, Claudette Colbert ngẩng mặt lên, nhìn người xem với cặp mắt ướt át, mở to.

- Đây chính là điều máy quay luôn luôn phải bám sát, - Stahr nói. - Bởi lẽ Claudette diễn rất xuất sắc. Các anh cần quay lại cảnh này trong ngày mai hoặc nếu tốt nhất là ngay trong hôm nay. Nếu là quay phim Pete Zavras thì đã không mắc phải lỗi lầm này. Các anh nên nhớ một điều: có khi khắp các xưởng phim cũng không tìm ra hơn sáu người có thể trông cậy được hoàn toàn như Zavras đâu.

Đèn bật sáng. Viên trợ lý và người chủ nhiệm phim bước ra.

F.S.Fitzgerald

- Thưa ngài, bây giờ ta xem một đoạn quay ngày hôm qua. Mai đêm họ mới mang tới.

Đèn tắt. Trên màn ảnh xuất hiện cái đầu khổng lồ với nét mặt hết sức bình thản của thần Xiva cứ mỗi lúc một trôi gần hơn về phía khán giả. Tuy trận lụt mới xảy ra vài tiếng đồng hồ nhưng giòng nước chảy xiết đã cuốn cái đầu tượng tới đây. Những tinh đồ chen chúc vây quanh cái đầu bức tượng.

- Khi nào quay lại cảnh này, - Stahr đột nhiên tuyên bố, - các anh nhớ cho vài ba con nhóc bám trên đầu pho tượng nhé. Thủ tìm xem nếu như vậy có ảnh hưởng gì đến tôn giáo không? Tôi chắc là không. Không ai chấp bọn nhỏ cả.

- Thưa vâng!

Chiếc thắt lưng bạc với những lỗ đục hình ngôi sao... Cô ta mang họ Xmit, Jones, hay Brow? Ta sẽ đăng trong mục "*Mọi chuyện khắp nơi*" hỏi các cô gái có chiếc thắt lưng bạc đục lỗ hình ngôi sao...

Chuyện phim chuyển sang thành phố New York. Bắt đầu đến những cảnh trộm cướp. Trong bóng tối, đột nhiên Stahr kêu lên:

- Vứt đi! Tình huống viết kém, vô tích sự, diễn viên chọn dở, mấy anh chàng kia mà là tướng cướp à? Thật là một lũ công tử bột. Có chuyện gì vậy, anh Lee?

- Cảnh này được viết ngay tại chỗ quay à, - Lee đáp. - Ông Bruton muốn quay ngay tại đây.

Ông hoàng Hollywood

- Và các anh đã quay ngay một cảnh vứt đi như thế chứ gì? Những cảnh tiếp theo cũng rất kém. Không thừa tiền để in những mét phim như vậy. Chính nữ nhân vật không tin vào những lời mình nói ra. Cả Cary Gran cũng không tin cô ấy. Tại sao cái câu "*Em yêu anh*" phải quay đặc tả? Người xem sẽ chê ngay lúc thoáng nhìn. Mà sao lại cho họ ăn vận như đi dự vũ hội thế?

Tiếng chuông vang lên trong phòng tối. Máy chiếu phim tắt lặng. Đèn sáng. Mọi người nín thở, chờ đợi. Stahr ngồi với nét mặt lạnh như tiền.

- Ai viết cảnh này ? - Mai sau chàng mới lên tiếng hỏi.

- Wylie White à!

- Anh ta viết lúc đang tinh táo chứ?

- Dạ, tất nhiên rồi.

Stahr suy nghĩ.

- Hãy bàn lại với anh ta. Hãy giải thích cho anh ta rõ tôi cần như thế này: cô gái hết sức khiếp hãi. Cô ta muốn kéo dài thời gian. Đây, bí mật nằm ở chỗ ấy. Hiện tại cô ta chưa đạt đến một trạng thái cảm xúc nào cả. À này, Kapper...

- Tôi đây thưa ngài? - Anh họa sĩ từ hàng ghế thứ hai nhổm người lên.

- Bài trí ở cảnh này chưa ăn lăm.

Mọi người quay cả về phía Stahr.

F.S.Fitzgerald

- Dạ, ở chỗ nào ạ?

- Điều đó anh phải tự hỏi lấy anh chứ? - Stahr nói, - Án tượng chung là quá chật chội. Tâm mắt như bị bó lại. Nom rẻ tiền..

- Còn những cảnh trước thì được chứ ạ?

- Được! Cảnh này phải làm lại. Tối nay anh tới đây ngó qua xem. Có thể không nên kê đồ đạc, nom chướng mắt lắm. Theo tôi nên đục thêm một ô cửa sổ nữa. Cái phổi cảnh ngoài hành lang không nên tuỳ tiện nới rộng ra.

- Tôi sẽ xem ngay những gì cần phải làm lại. - Kapper xoay người nhìn đồng hồ, nói tiếp. - Phải bắt tay ngay bây giờ thôi. Đêm nay tôi sẽ vẽ phác thảo. Sáng mai sẽ cho làm lại.

- Đúng vậy. Nay, Lee, anh có thể quay lại những cảnh này không?

- Theo tôi có thể được.

- Phải quay lại, là lỗi của anh. Trường đoạn ấu đả đã chuẩn bị xong chưa?

- Thưa, chiếu liền bây giờ đây.

Stahr gật đầu. Kapper vội vã bước ra khỏi phòng chiếu. Đèn phòng lại tắt. Trên màn ảnh có bốn gã đàn ông đang đánh nhau dưới căn nhà hầm.

- Coi anh chàng Tracy đang đuổi thằng cha kia kia, - Stahr cười rộ lên. - Rõ ràng chàng ta chẳng có kinh nghiệm gì cả.

Ông hoàng Hollywood

Trận ẩu đả lại tiếp diễn nhưng lần nào cũng chỉ có bấy nhiêu động tác. Mỗi lần khi trận đấu kết thúc, những kẻ xung trận lại toác miệng cười rồi thân mật vỗ vai đối thủ. Chỉ có một cảnh, anh đạo diễn dựng cảnh này vốn là một võ sĩ quyền Anh, nên đã tạo ra một trận đấu khác với các nhà đạo diễn kia. Quả là đòn đánh trên phim có thể gây ra thương tích. Nhưng cũng chỉ đối với ai non kém, không biết gạt đỡ. Họ đã được huấn luyện những thế võ một cách kỹ càng. Vì thế họ ẩu đả ra ẩu đả.

Nhưng dẫu sao có một người thủ vai trẻ nhất vẫn tỏ ra sợ người ta đánh trúng vào mặt mình. Vì thế anh đạo diễn cố ý che giấu người xem chỗ yếu này của anh ta bằng những góc độ quay hết sức tinh ma.

Sau đó từng cặp hai người một gặp nhau ở ngoài cửa. Họ nhận ra nhau và bước đi. Hoặc bất ngờ đụng phải nhau, họ đánh lộn nhau và rồi mỗi người đi mỗi ngả.

Sau đó là cảnh một cô bé ngồi đọc sách dưới một gốc cây. Phía trên, một cậu bé cũng ngồi đọc sách trên một cành cây lớn. Chán đọc rồi, cô bé hỏi chuyện với cậu bé, nhưng cậu ta không muốn bắt chuyện. Một mẩu táo cậu bé ăn dở rơi xuống đầu cô bé.

Trong bóng tối có ai cát tiếng hỏi:

- Có hơi dài không, thưa ông Stahr?
- Hơi dài đấy, - Stahr đáp. - Nhưng tuyệt ! Xem khá lý thú!

- Tôi có cảm giác hơi chùng chình.

- Đôi khi chỉ với ba bốn mét phim thôi vẫn có cảm giác quá dài, nhưng có khi một cảnh ba bốn chục mét lại thấy là quá ngắn. Hãy làm sao để người dựng phim đừng mó tay vào. Hãy làm thế nào để khi các anh gọi điện cho tôi, tôi nhớ ngay cảnh ấy, cảnh nọ nằm ở chỗ nào trong bộ phim.

Như một nhà tiên tri, Stahr nói ra những lời đúng như chân lý, không thể hoài nghi hoặc tranh cãi được. Chàng phải phán quyết luôn luôn đúng, không phải là đúng trong phần lớn trường hợp nữa mà phải đúng trong mọi trường hợp. Nếu không như vậy thì toàn bộ cơ nghiệp sẽ sụp đổ, tan chảy ra như miếng bơ hơi trên ngọn lửa.

Một tiếng đồng hồ đã trôi qua. Những cảnh thần tiên mộng ảo, những mẫu đời giống thực hoặc như thực cứ nối tiếp theo nhau hiện lên bức phông vải trắng đòi hỏi phải lựa chọn, giữ lại hoặc vứt bỏ, để chúng trở thành mộng mơ, thành một phần đời của hàng nghìn con người, hoặc để chúng nằm trong sọt rác. Sau đó mọi người xem những mét phim quay để tuyển chọn diễn viên - có nghĩa là phần cuối chương trình mỗi ngày. Thường có hai người được quay thử trong mỗi ngày: một nam, một nữ. Sau khi xem những đoạn phim trong các bộ phim đang nằm ở quá trình sản xuất, mọi người cảm thấy hết sức nhẹ nhõm, dễ chịu khi chuyển qua xem những đoạn phim tuyển chọn

Ông hoàng Hollywood

tài tử. Stahr duỗi dài chân thoải mái. Mọi người đều có quyền phát biểu bình luận. Một trong những nhân viên kỹ thuật tuyên bố anh ta thấy hài lòng cô gái kia, những người khác tỏ ra thờ ơ.

- Hai năm trước cô ta đã có mặt tại đây. Thấy rõ cô gái này rất hăng hái ứng cử cho Hollywood nhưng quả là không hứa hẹn điều gì khả dĩ sáng sủa hơn. Còn cái nhà ông kia đóng không đến nỗi nào. Liệu có thể cho ông ta sắm vai công tước Nga luống tuổi trong bộ phim *Thảo nguyên* được không?

- Thì ông ta nguyên là một công tước Nga còn gì. - Người trợ lý về diễn viên nói. - Nhưng ông ta ngượng, không muốn nhắc đến quá khứ. Theo chính kiến thì bây giờ ông ta thuộc phe đỏ đây. Vì thế ông ta sẽ không nhận cái vai ta định giao cho đâu.

- Nhưng với vai khác thì lại không hợp với ông ấy rồi - Stahr nói.

Đèn trong phòng bật sáng. Stahr nhả viên kẹo cao su, gói vào mẩu giấy, bỏ vào cái gạt tài thuốc. Chàng quay lại như muốn hỏi gì cô thứ ký. Cô ta nhanh nhẩu nhắc:

- Trường quay số hai đang tiến hành quay phối hợp!

Stahr đứng dậy đi ngay tới địa điểm vừa được báo. Ở đây chàng theo dõi những cảnh quay trên nền phông của những hình ảnh khác, với sự sắp đặt hết sức khoa học, hợp lý. Sau đó, tại văn phòng của ông Marcus,

chàng dự một cuộc họp về tình huống dân đến cái kết thúc có hậu của bộ phim *Manon*. Vẫn như trước đây, chàng kiên quyết giữ vững ý kiến của mình: đã một thế kỷ rưỡi nay tác phẩm "*Manon Letxcô*" dù không cần kết thúc có hậu kia vẫn thu được tiền đầy thỏi. Những lời nói của chàng đầy sức thuyết phục. Mọi người chịu nhượng bộ để chuyển sang vấn đề khác: cho mượn một nhóm tài tử để tham dự một buổi hòa nhạc lấy tiền giúp đỡ những người bị nạn lụt hiện không có nhà ở tại Long Beach. Giúp đỡ ra giúp đỡ. Năm người trong số những người tham dự cuộc họp ngay lập tức đã góp vào quỹ cứu tế hai mươi lăm ngàn đô la. Họ đóng góp rất hào phóng nhưng lòng không mấy may xót xa về cảnh ngộ của những người đồng bào của họ.

Về văn phòng, Stahr được biết Pete Zavras đã mang thư của bác sĩ nha khoa tới: thị lực của Pete là 10-20, có nghĩa là ở mức độ hầu như lý tưởng.

Bây giờ Zavras chỉ còn cần chụp mắt nữa thôi, Stahr đi lại khắp phòng, hớn hở, tự hào như một chú gà trống tơ. Cô thư ký Doolan nhìn chàng đầy thán phục. Ông hoàng Agge ghé qua cảm ơn Stahr về cuộc viếng thăm phim trường vừa qua. Trong khi hai người đang nói chuyện thì một trợ lý của chàng dùng tiếng lóng báo tin vợ chồng soạn giả Tartalon đã "dò la" ra và không chịu tiếp tục làm việc nữa.

- Chúng tôi rất thiếu những soạn giả có năng lực thực sự. Thế mà vợ chồng nhà Tartalon lại là những

Ông hoàng Hollywood

người làm việc giỏi. - Stahr nói cho ông Hoàng hiểu.

- Tại sao vậy? Tại sao ông lại có thể thuê bất cứ một nhà văn nào cũng được ?

- Để tìm ra một soạn giả trong số họ không phải là việc dễ gì. Vì vậy chúng tôi phải có phương pháp riêng.

- Phương pháp riêng đối với ai?

- Với tất cả những ai chịu tiếp thu cung cách làm việc của chúng tôi và không nghiện rượu. Chúng tôi muốn đủ loại: các thi sĩ không thành đạt, các soạn giả sân khấu, dù chỉ có một lần thành công trong đời, các cô gái tốt nghiệp đại học. Chúng tôi ghép họ từng cặp một, giao cho mỗi cặp một đề tài sáng tác. Nếu thấy cặp nào làm việc không được như ý, chúng tôi cho thêm một cặp nữa cùng làm. Có khi tôi giao cho ba cặp cùng soạn thảo một đề tài; nhưng không cặp nào lệ thuộc vào cặp nào.

- Họ có thích lối làm việc như vậy không?

- Tất nhiên là không rồi nhưng họ không phải là những thiên tài. Nếu để họ làm theo một cung cách khác, năng suất của họ sẽ thấp hơn nhiều. Vợ chồng Tartalon vốn là những vũ sư ở miền đông. Họ viết rất khéo. Nhưng mới đây, họ phát hiện ra không phải chỉ mình họ soạn thảo đề tài được giao. Họ thấy bị xúc phạm, và đã nói thẳng với tôi là phương pháp này làm cho tác phẩm của họ bị pha trộn, không còn giữ được sự thống nhất về phong cách nữa.

F.S.Fitzgerald

- Nếu làm như các ngài thì ai sẽ bảo đảm cho tác phẩm giữ được sự hoàn chỉnh và tính nhất quán về phong cách?

Stahr lặng ngắt, gương mặt của chàng đột nhiên nhuốm vẻ khắc khổ. Chỉ riêng mắt chàng vẫn sáng lấp lánh.

- Chính tôi chứ còn ai nữa, - Stahr nói. - Tôi luôn luôn vui mừng được đón ngài tới thăm xưởng phim của chúng tôi.

Sau đó Stahr gặp vợ chồng Tartalon. Chàng nói với hai người rằng tác phẩm của họ viết rất hay. Chàng nhìn bà Tartalon tựa như có thể đọc được những dòng do chính tay bà viết trong chuyện phim. Stahr thân mật báo cho hai vợ chồng biết chàng sẽ chuyển họ sang một phim khác, có nhiều thời giờ và ít bị thúc hối hơn. Đúng như điều chàng ước đoán và mong mỏi, hai vợ chồng xin cứ để họ tiếp tục làm việc với đề tài cũ. Họ hiểu như thế sẽ mau chóng có tên tuổi trên màn ảnh hơn, dù chỉ với tư cách là đồng tác giả. Cung cách làm việc này quả là thô bạo, không tôn trọng họ - chàng thú nhận với hai vợ chồng - và cũng không hay ho gì về mặt thương mại. Có điều chàng giấu họ chính chàng đã để ra cái phương pháp ấy.

Họ vừa đi thì Doolan tới báo cho chàng một tin vui:

- Thưa ông Stahr, người thiếu nữ có cái dây lưng bạc đang chờ ông ở đầu dây nói.

Stahr bước vào văn phòng, ngồi xuống bàn, nhấc

Ông hoàng Hollywood

óng nói lên. Lòng chàng bỗng xốn xang lạ. Chính chàng cũng không rõ điều gì khiến chàng bối rối, nôn nao như thế. Chàng đã nghĩ kỹ, đã giải quyết được điều lo ngại về đôi mắt của Zarvas. Nhưng còn việc liên quan đến chính mình thì chàng lại nhăng quén. Lúc đầu chàng chỉ muốn biết có phải chàng đã gặp những diễn viên chuyên nghiệp hay không? Cái cô gái nom giống vợ chàng kia có phải là một nữ diễn viên hay không, để chàng mời đến chụp mấy tấm ảnh làm kỷ niệm. Có một lần chính Stahr đã hoá trang cho một nữ diễn viên trẻ khiến cô ta nóm giống hệt Claudette Colbert và đã ghi lại mấy bức hình.

- Xin chào cô, - chàng nói.
- Xin chào ông!

Nghe thấy tiếng nói rụt rè của người con gái, chàng nhận ra cái âm hưởng quen thuộc trong đêm vừa qua. Bỗng nhiên chàng cảm thấy hồi hộp, lo sợ phải ngừng một lát để lấy bình tĩnh.

- Phải dày công lăm moi tìm được cô, - Stahr nói - Tôi chỉ biết mỗi cái họ của cô là Xmit. Ngoài điều đó ra, lại cũng chỉ biết thêm cô mới tới thành phố của chúng tôi. Và cô thắt một chiếc dây lưng bạc.
- À, à đúng đấy ạ. - Cô gái dường như cũng hồi hộp không kém Stahr. - Đúng hôm xảy ra trận động đất tôi thắt chiếc dây lưng bạc.

Chàng còn biết nói gì nữa đây?

F.S.Fitzgerald

- Xin lỗi ông, tôi đang nói chuyện với ai đây ạ!
- Monroe Stahr.

Một giây im lặng. Cái tên ấy không bao giờ xuất hiện trên màn ảnh thành thử cô gái không biết tới cũng dễ hiểu thôi.

- À, à...tôi nhớ ra rồi. Ông là chồng nữ diễn viên Minna phải không ạ.

- Đúng thế đấy.

Chẳng lẽ mọi điều lại đúng như chàng nghĩ sao? Trước mắt chàng bỗng hiển hiện gương mặt thấp thoáng trong bóng đêm với nước da như tự phát sáng. Chẳng lẽ ma quỷ định trêu cợt chàng đây sao? Gương mặt kia vừa là Minna vừa không phải là Minna. Một cơn gió nhẹ lọt qua cửa sổ khiến giấy tờ trên bàn kêu sột soạt. Trái tim trong lồng ngực chàng thoảng nhói đau. Ánh ngày ngoài khung cửa như quanh đặc lại. Chàng muốn phóng ngay tới chỗ người con gái kia để một lần nữa thấy lại gương mặt thân yêu, cái miệng hay mím cương quyết, vốn sinh ra để tạo nên những nụ cười giành riêng cho những người nghèo khó và can đảm.

- Tôi muốn gặp cô. Cô có thể đến xưởng phim của chúng tôi được không?

Cô gái lưỡng lự giây lát sau đó cương quyết khước từ:

- Thật đáng tiếc, tôi không đáp lại lời mời của ông được.

Mấy tiếng "thật đáng tiếc" kia thực hình thức.

Ông hoàng Hollywood

Nhưng chúng lại giống như một nhát rìu cắt phứt tất cả. Vào những lúc như thế này lòng tự phụ của Stahr nổi dậy. Nó giúp chàng tìm ra cách thuyết phục đối phương.

- Tôi rất muốn được gặp cô. Có một việc quan trọng cần trao đổi với cô.
- Rất đáng tiếc, tôi không thể...
- Nếu thế thì xin cô cho phép tôi được tới thăm cô vậy.

Im lặng. Nhưng không phải là sự lưỡng lự mà rõ ràng cô ta đang tìm cách trả lời:

- Thật ra có nhiều điều phiền phức quá. - Mai sau cô gái mới thốt lên.
- Chắc cô đã có gia đình? - Stahr vội vã nói như không kìm nén nổi. - Điều đó không sao, chẳng có gì bí mật đâu. Xin cho tôi được gặp cả anh ấy.
- Tôi... tôi không thể.
- Nhưng tại sao mới được chứ?
- Thậm chí ngay lúc này mà nói tôi cũng cảm thấy xấu hổ thế nào ấy. Nhưng vì cô thư ký của ông cứ nài nỉ mãi. Tôi nghĩ hay là tôi đã đánh rơi vật gì đó xuống nước trong địa phận xưởng phim của ông vào đêm lụt lội. Và ông đã tìm thấy nó?
- Tôi tha thiết xin gặp cô trong năm phút thôi.
- Ông muốn đưa tôi lên phim sao?
- Hoàn toàn không vì lý do ấy.

F.S.Fitzgerald

Lại là sự im lặng. Lần này kéo rất dài đến nỗi Stahr nghĩ rằng cô gái đã phật ý.

- Có thể gặp ông ở chỗ nào đây? Đột nhiên cô gái cất tiếng hỏi.

- Ở xưởng phim được không? Hay ở nhà cô?

- Không, tốt nhất là ở một nơi nào đó.

Thế là tự dung chàng như đâm vào một ngõ cụt. Chọn chỗ nào bây giờ đây? Mời tới nhà mình chăng? Hay đến khách sạn? Hay ở một quán nước? Ở đâu mọi người thường gặp nhau nhỉ?

Tiếng cô gái lại vang lên trong ống nói:

- Thưa ông, xin ông vào lúc chín giờ ở một nơi nào đó ạ.

- Chín giờ tối không được.

- Thế thì thôi vậy ạ!

- Được rồi, chín giờ vậy. Mà ở chỗ nào gần đây đi. Ở hiệu bánh kẹp cạnh xưởng phim nhé...

Sáu giờ kém mười lăm. Còn hai người khách nữa đang đợi bên ngoài. Hôm nào hai người cũng xuất hiện vào giờ này, nhưng lần nào người ta đều mời họ đi ăn cả. Sự việc không đến mức quá cấp bách để phải tiếp họ ngay vào cái giờ mệt mỏi này. Nhưng lại cũng không phải là không đáng lưu tâm để gạt phắt họ đi. Đành lại hẹn một hôm khác vậy. Stahr ngồi như pho tượng sau bàn viết, nghĩ về nước Nga. Nói đúng

Ông hoàng Hollywood

hơn chàng đang nghĩ đến bộ phim về nước Nga? Mọi người đã thảo luận về bộ phim này ba mươi phút rồi mà chẳng đem lại kết quả gì. Stahr biết rất nhiều chuyện liên quan đến nước Nga. Hơn một năm nay chàng đã ra lệnh cho cả một nhóm tìm tòi tư liệu và viết kịch bản. Những gì được viết ra không như ý chàng muốn. Chàng linh cảm thấy trong bộ phim này cần phải nói với những lời đầy trang trọng, hào hùng, với thứ ngôn ngữ của cuộc cách mạng ở Mỹ. Những gì được viết ra lại khác hẳn. Chúng đề cập tới những điều không dễ chịu chút nào. Chàng nghĩ rằng phải đổi xử với nước Nga cho đúng đắn. Chàng muốn có một bộ phim đầy thiện ý. Nhưng ý định đó đã gây ra lầm chuyện nhức đầu. Tiếng cô thư ký vang lên trong máy nội thoại:

- Thưa ông, có hai ông Drummon và Kirstof cùng bà Cornhill muốn gặp để nói chuyện về bộ phim Nga kia.
- Cô mời họ vào!

Sau đó từ sáu rưỡi đến bảy giờ rưỡi, Stahr lại ngồi xem những đoạn phim mới quay được. Vào những hôm khác, chàng có thể ngồi như vậy cho đến đêm, trong gian phòng chiếu phim hay ở gian thu tiếng nhưng hôm nay chàng nôn nóng chờ cuộc gặp gỡ người con gái bí ẩn kia. Trên đường tới quán cà phê chàng rẽ qua nhà Pete Zavaras với bên tay quấn băng đang ngồi chờ chàng ở ngoài phòng đợi.

- Anh là người tạo ra những hài kịch trong giới điện ảnh, chàng thua gì các kịch tác giả Hy Lạp xưa

kia. Anh chính là một Aeschylus, Euripides, Aristophanes hoặc Menander.

- Tại sao anh bỗng nhắc tới họ thế?
- Vì họ là những người đồng hương của tôi.
- Thế mà tôi không biết, ở Hy Lạp quê anh, người ta làm phim về họ đấy.
- Anh cứ đánh trống lảng, - Zavaras nói. - Tôi muốn nói anh là một gã đàn ông cù khôi. Cả đời tôi phải chịu ơn anh.
- Tay anh ra sao rồi?
- Cánh tay là chuyện vặt vãnh. Tôi chỉ thấy như có ai hôn thật nồng nhiệt lên vai tôi thôi.
- Thế hôm đó chuyện gì xảy ra vậy?
- Tôi đi tìm các nhà tiên tri ở Delphie. - Zavaras nói. - Tôi tới gặp Oedipus nhờ ông ta giải cho tôi câu hỏi. Có lẽ phải cho bọn ngồi lê đói mách một trận mới được.
- Thật tiếc tôi không có một trình độ học vấn như anh. - Stahr nói.
- Xin lỗi anh. Học nhiều để làm gì? Tôi đậu cử nhân ở Salonika. Thế mà anh thấy đây, đời vẫn lận đận hoài.
- Rồi có ngày anh sẽ khá. - Stahr nói.
- Stahr, anh biết không? Vì anh, tôi sẵn sàng cắt cổ bất cứ đứa nào. - Zavaras nói thêm. - Vào bất cứ giờ phút nào anh ra lệnh.

Ông hoàng Hollywood

Stahr nhắm mắt lại và khi mở ra thì bóng dáng Zavaras như đã biến mất trong ánh nắng chiều. Dưa người vào chiếc bàn phía sau; chàng nói với theo:

- Gặp nhiều may mắn nghe, Pete.

Bóng tôi đã tràn ngập căn phòng, Stahr vẫn đi đi lại lại. Chàng cài cửa, sau đó mới lần tìm những viên thuốc trong túi áo. Sau khi uống chàng ngồi xuống ghế chờ cho chất benzedrine ngấm dần trước khi dùng cơm tối.

Lúc đi ăn cơm về, Stahr thấy một người đi trên chiếc ôtô bỏ mui đưa tay vẫy vẫy chàng. Chàng nhìn theo và nhận ra đó là một tài tử trẻ tuổi đi với cô đào của hắn. Chàng cứ nhìn hút theo cặp tình nhân trẻ trung đó cho tận tối khi họ như tan ra trong màn sương mù hạ đang buông xuống phố phường vào lúc chập choạng tối. Nhưng Stahr không hề cảm nhận được niềm vui trẻ trung, tươi mát của họ. Chàng có cảm giác như Minna đã mang theo cả những tình cảm đó của chàng xuống mồ rồi. Cái ánh vàng của một thời trai trẻ đã tắt lui. Chẳng bao lâu nữa đâu, có lẽ cả niềm thương nhớ, nuối tiếc Minna cũng sẽ tắt rụi thôi. Như một đứa trẻ, chàng hình dung ra Minna của chàng lúc này đang làm gì ở trên kia - phía trên cái vòm trời cao vời ấy. Bước vào văn phòng, chàng lập tức gọi điện bảo mang xe tới. Đây là lần đầu tiên trong năm nay chàng dùng tới chiếc xe mà xưởng giành riêng cho chàng. Chiếc Limousine kềnh càng, to lớn vẫn gợi ở chàng ấn tượng của những suy nghĩ vật vã, nặng

F.S.Fitzgerald

nề, những giây phút chẳng ra ngủ cũng chẳng ra thức khi chàng phải trăn trở, lo lắng cho công việc.

Lái xe ra khỏi cổng xưởng phim, Stahr vẫn còn cảm thấy căng thẳng, mệt mỏi. Nhưng chiếc xe đã hạ mui. Một làn gió nhẹ của đêm mùa hạ phả vào mặt chàng. Phía xa xa, ngay trên các nóc nhà của đại lộ, một vầng trăng vàng nượm lơ lửng hiện ra. Một vầng trăng mới tinh, một buổi tối vừa mới bắt đầu. Minna nằm xuống nhưng ánh đèn đêm của Hollywood không lui tắt. Mặt đường nhựa phản chiếu những tủ kính cửa hàng đắp ấp chanh, lựu, lê, táo. Đèn hậu của chiếc xe chạy phía trước nhấp nháy mỗi khi đến một ngã tư. Trên nóc những tòa nhà chọc trời lấp loáng ánh đèn màu của các tấm biển quảng cáo. Ở một góc phố vắng vẻ có hai gã đàn ông khiêng một chiếc trống hắt sáng lóng lánh nom rất đáng ngờ.

Gần hiệu kẹo bánh có một người con gái đang đứng đợi. Tầm vóc nàng cũng bằng Stahr. Dáng diệu hơi bối rối, có vẻ sợ hãi, Stahr dừng xe, bước tới nhìn nàng với ánh mắt lịch sự, kính nể. Nếu không có ánh mắt ấy nàng đã bỏ đi rồi. Hai người im lặng đi băng qua đường. Không cần nhìn, họ đi thẳng đến chiếc xe. Ánh đèn đường soi rõ gương mặt người con gái. Chàng nhận ra đây là một cô gái nhan sắc bình thường, hoàn toàn không thể sánh với Minna của chàng được.

- Chúng ta đi đâu đây, thưa ông? - Cô gái cất tiếng

Ông hoàng Hollywood

hỏi. - Tôi đã nghĩ là ông phải có người tài xế đi kèm. Nhưng không sao. Tôi học võ không đến nỗi tôi.

- Cô biết võ sao?

- Chắc ông nghĩ con gái học võ xem ra có điều gì đó dung tục, phải không ạ? - Nàng mỉm cười gượng gạo. - Nhưng người ta vẫn nói nên phòng ngừa với mấy cha điện ảnh...

Stahr bỗng thấy vui vui khi nghĩ mình có thể là một gã du côn lảng tử. Nhưng niềm vui đó thoáng qua rất nhanh.

- Xin hỏi, ông cần gấp tôi để làm gì? - Ngồi vào xe, cô gái cất tiếng hỏi chàng.

Stahr vẫn đứng bên chiếc xe, im lặng không trả lời. Chàng muốn đuổi phắt cô gái ra khỏi xe. Nhưng cô gái đã ngồi yên vị trong đó. Chính chàng có lỗi để mình rơi vào cái tình thế khó xử này. Cắn vành môi, chàng đi vòng qua đầu xe, ngồi vào sau tay lái. Ánh sáng đèn đường dọi thẳng vào mặt cô gái khiến chàng càng không thể tin được đó là cô gái chàng đã nhìn thấy tối hôm trước. Bây giờ nom nàng càng không giống Minna.

- Tôi đưa cô về nhà, - Stahr nói. - Nhà cô ở đâu?

- Ông đưa tôi về nhà sao? - Cô gái sững sốt. - Tôi không có việc gì vội đâu. Nếu những lời tôi vừa nói có điều gì xúc phạm đến ông, xin ông bỏ qua cho.

- Không sao cả. Tôi rất cảm ơn cô vì cô đã tới. Đây là nhầm lẫn của tôi thôi. Tôi hôm xảy ra động

đất tôi cảm thấy cô giống hệt một người bạn gái của tôi. Có lẽ lúc đó trời tối, tôi lại bị ánh đèn dọi thẳng vào mắt.

Cô gái bức mình. Cô đâu có lỗi nếu cô không giống một người nào đó.

- Chỉ có vậy thôi, thưa ông? - Cô gái nói. - Thật là kỳ cục!

Hai người im lặng nhìn ra mặt đường.

- Ông có phải là chồng bà Minna không? - Bỗng nhiên cô gái như chợt nhớ ra. - Ông tha lỗi vì tôi đã chạm tới một kỷ niệm buồn của ông.

Stahr phóng xe rất nhanh, chỉ cốt sao để cô gái không nhận ra điều đó.

- Nếu ông mong tìm ở tôi nét gì đó của bà Minna thì vô ích thôi. Tôi hoàn toàn thuộc dạng người khác. - Cô gái nói. - Có thể ông lầm tôi với bạn tôi chăng? Theo tôi, cô ấy giống bà Minna đấy.

Lúc này cuộc săn đuổi kia không còn ý nghĩa gì nữa. Điều quan trọng là nhanh chóng kết thúc và quên phắt nó đi.

- Ông có cần gấp cô bạn tôi không? - Cô gái hỏi. - Cô ấy ở gần đây thôi.

- Tôi không nhầm đâu, - chàng nói. - Chính cô thắt chiếc dây lưng bạc.

- Đúng, tôi thắt dây lưng bạc.

Ra khỏi con lộ Hoàng Hôn, chiếc xe chạy về hướng

Ông hoàng Hollywood

Tây Bắc rồi leo lên một sườn đồi thoai thoải. Ánh điện lung linh trên những dây nhà cao tầng như muốn tan vỡ trong những âm thanh buổi tối.

- Ông có nhìn thấy ánh đèn trên đỉnh đồi kia không? Đó là nhà của Kathleen. Còn nhà tôi thì đi quá một chút sang bên kia đồi. Thôi, xin ông dừng xe ở đây. - Cô gái khẩn khoản sau đó một chút.

- Cô vừa nói nhà cô ở bên kia sườn đồi cơ mà.
- Tôi muốn ghé thăm Kathleen. - Mình tôi cần gấp cô ấy thôi mà, không phiền tới ông đâu - Cô gái vội vã nói thêm.

Stahr cũng bước ra khỏi xe. Cô gái đi đến ngôi nhà mới xây ẩn dưới những cành dương liễu. Như một cái máy Stahr bước theo cô. Cô gái bấm chuông rồi quay lại nói với chàng:

- Tôi xin lỗi vì đã làm ông thất vọng.
- Đây là lỗi của tôi. Chúc cô ngủ ngon. - Chàng nói, lòng ân hận cho nàng và cho chính mình.

Một tia sáng lọt qua khe cửa. Giọng một cô gái trẻ cắt tiếng hỏi "Ai đấy?" Stahr ngược mắt lên.

Người thiếu nữ kia hiện ra trong quầng sáng. Gương mặt đỏ, dáng người đó, nụ cười đó chàng làm sao mà quên nổi. Đó chính là Minna của chàng rồi! Cũng nước da trắng bắt ánh đèn, sáng lên lấp lánh như toả một lớp lân tinh; cũng vành môi ấy với những đường nét vừa phóng khoáng, nồng nhiệt vừa quả quyết, cương

nghị biết bao; cũng nụ cười như truyền lan được sang người khác tình yêu cuộc đời lòng ham muốn... nghĩa là tất cả những gì đã một thời làm ngơ ngắn cả một thế hệ khán giả.

Cũng như đêm xảy ra trận động đất, tim chàng như muối nhảy ra khỏi lồng ngực. Nhưng bây giờ chàng không cần giấu diếm, cứ để cho nỗi xúc cảm của mình được tự do bộc lộ.

Cô gái kia lên tiếng.

- Chị Edna, ơi... chị đừng vào nhà. Em vừa mới xịt thuốc muỗi đây. Trong nhà nồng nặc mùi thuốc, không chịu nổi đâu.

- Nay, Kathleen, có ông khách muốn gặp em đây. - Edna cất tiếng cười vui vẻ.

Trong thoảng chốc ánh mắt của Stahr và Kathleen tìm được nhau và ngay lập tức quần quít lấy nhau. Cái can đảm tràn ngập niềm vui của buổi đầu ấy, sau này không bao giờ còn trở lại nữa. Cái nhìn thoáng lát ấy hệt như một vòng tay ôm làm bật dậy những tiếng xúyt xoa hạnh phúc.

- Ông ta gọi điện cho chị, - Edna tiếp tục giảng giải. - Có thể ông ấy nhầm...

Stahr ngắt lời cô gái. Chàng bước vào trong quầng sáng:

- Tôi muốn gặp để xin lỗi hai cô vì trong đêm động đất, khi các cô lạc vào phim trường, có lẽ chúng tôi đã đối xử hơi thô lỗ.

Ông hoàng Hollywood

Điều chàng muốn nói hình như không phải như vậy. Nàng nhận ngay ra điều đó và thoảng đỏ mặt. Một niềm vui bí ẩn như vỡ thức dậy trong cả hai người. Edna dường như đã lui bước, cô gái đứng khuất vào bóng tối.

- Không sao đâu ạ! - Kathleen nói. - Ngọn gió mát thổi phơ phất những mảng tóc màu hạt dẻ trước trán nàng. - Chúng tôi bị lạc còn dám đòi hỏi gì nữa.

- Tôi rất mong có dịp hai cô ghé qua xưởng phim của chúng tôi, - chàng nói.

- Dạ, ông có thể cho chúng tôi biết ông là ai không ạ? Chắc là một nhân vật quan trọng lắm?

Edna nói với giọng như giấu cợt:

- Ông ấy là chồng của cô đào Minna đây, một ông chủ hãng phim. Thế mà lúc nãy ông ta không chịu nói câu gì với chị hết. Ôi, đúng là ông ta đã bị em bắt mất hôn rồi.

- Chị đừng nói gì, Edna!

Hình như cảm thấy mình đã đi quá trớn, Edna vội vã:

- Nhớ ghé qua chị nhé, - Edna đưa tay vẫy hai người rồi bước đi.

Kathleen ngược nhìn Stahr:

- Hôm trước mà không gặp được ông có lẽ nước đã cuốn trôi chị em tôi đi rồi.

Nói tiếp gì nữa đây? Nàng bối rối không biết nữa.

F.S.Fitzgerald

Sau giây phút bồng bột ban đầu, bây giờ cả hai như đang đứng trên mảnh đất tròng trành, nghiêng ngửa. Cả hai như rơi vào một khoảnh chân không. Đối với chàng, cái ghế gian ôn ào, náo nhiệt lúc này như lùi xa đâu đó tí tắp. Còn đối với nàng, cái thế giới kia tựa như không có nữa trên cõi đời này. Chỉ còn lại cái đầu của bức tượng kia như chợt hiện lên trong quầng sáng từ khung cửa bắt ra.

- Hình như cô là người Ái Nhĩ Lan?- Chàng hỏi câu này cốt chỉ để xác minh quả là họ đang tồn tại trên cõi đời này.

Nàng gật đầu:

- Nhưng em đã sống ở Luân Đôn một thời gian khá dài. Em không ngờ rằng vẫn có người đoán đúng quê hương của em.

Ánh đèn xanh lét của một chiếc ôtô buýt quét ngang chõ hai người đang đứng.

- Edna có vẻ ghét tôi lắm, - chàng nói khi chiếc xe vừa đi qua, - thấy rõ cô ấy ác cảm với ba tiếng "ông chủ hang".

- Chị ấy với em mới đơn đến đây. Chị Edna dẽ thương lắm.

Nàng nhìn kỹ Stahr, nhận thấy ở chàng có những nét mệt mỏi, giống như nhiều người đã nhận xét về chàng như vậy. Nhưng ý nghĩ ấy chỉ thoáng qua thôi. Đứng bên chàng, nàng cảm thấy như đang đứng cạnh

Ông hoàng Hollywood

chiếc lò sưởi ám áp giữa buổi tối đã bắt đầu chuyển lạnh. Nàng hỏi:

- Chắc các cô gái bám ông dữ lắm, để được đưa lên màn bạc?

- Họ cũng đã chán tôi rồi, - Stahr nói:

Thực ra thì họ chưa chán đâu: chàng biết rằng họ vẫn đang chen chúc nhau trước ngưỡng cửa nhà chàng. Nhưng chàng đã quá quen với sự ồn ào, những nhiễu của họ như quen với những âm thanh inh ỏi trên đường phố. Trong ánh mắt của nàng, chàng là một vị hoàng đế đầy quyền lực, có thể biến cô nào đó thành hoàng hậu. Nhưng số người mong được làm hoàng hậu lại quá đông.

- Hắn nhiều lúc ông cũng thấy nản với họ lắm nhỉ? Ông có muốn đưa em lên phim không? - Kathleen hỏi:

- Không!

- Thật tuyệt. Em không phải là diễn viên. Hồi còn ở Luân Đôn có một người đến gặp em xin cho chụp ảnh thử. Sau khi suy nghĩ một hồi, em từ chối.

Hai người vẫn đứng như lúc đầu. Hết như chàng sắp bỏ đi còn nàng sẽ đóng sập cửa lại.

- Tôi như người đi thu thuế. Cứ đứng ở trước cửa, không cho người chủ vào nhà. - Chàng hóm hỉnh nhận xét với tiếng cười hiền lành.

Kathleen cũng bật cười theo:

F.S.Fitzgerald

- Xin lỗi. Nhưng em không thể mời ông vào nhà được. Trong nhà rắc thuốc muỗi. Hay em vào mang ghế ra mời ông ngồi vậy?

- Không cần... - Stahr linh cảm thấy đã đến lúc phải chia tay. Hãy dừng ở đây thôi, khi mọi chuyện còn chưa ra sao cả. - Tôi xin mời cô đến thăm xưởng phim của tôi. - Chàng nói tiếp. - Tôi không rõ sẽ có hân hạnh được đưa cô đi thăm phim trường không, nhưng nếu cô có ý định tới thì việc đầu tiên là cô hãy gọi điện cho tôi.

Giữa hai đường chân mày của nàng thoáng hiện một nếp nhăn.

- Em không dám hứa trước. Nhưng em xin cảm ơn vì lời mời của ông.

Stahr hiểu vì sao nàng lại nhíu mày suy nghĩ. Có một nguyên cớ nào đó khiến nàng muốn vượt khỏi tay chàng. Cả hai đều hiểu rằng lúc này không còn gì để nói nữa. Chàng phải đi thôi, tuy chàng vẫn muốn lưu lại. Chàng chưa hề biết số điện thoại của nàng. Ngay đến họ, tên nàng chàng cũng chưa biết hết. Nhưng lúc này không thể hỏi nàng được. Bất tiện quá!

Nàng tiến Stahr ra đến xe. Chàng thấy rõ sắc đẹp của nàng như lấp lánh sáng trong bóng đêm. Nhưng khi hai người ra khỏi bóng tối, giữa họ là một khoảng trống, chừng nửa thước tràn ngập ánh trăng.

- Mọi chuyện như thế là chấm hết sao? - Stahr buột miệng nói.

Ông hoàng Hollywood

Vẻ nuối tiếc thoảng lướt qua trên gương mặt nàng. Còn trên môi nàng lại nở một nụ cười bối rối, nụ cười ấy giống như một nhánh đường mòn bí ẩn trong rừng vừa chợt hiện rá trong giây lát.

- Em rất hy vọng chúng ta sẽ gặp lại nhau. - Nàng nói có phần hơi trịnh trọng.

- Nếu không được gặp lại cô tôi sẽ ân hận suốt đời.

Trong giây lát hai người cảm thấy như xa là hắn vì những lời khách sáo kia. Nhưng khi Stahr quanh xe trở lại thì nàng vẫn đứng chờ ở đó đưa tay lên vây. Lòng chàng bỗng tràn ngập hạnh phúc và cảm thấy vui vui với ý nghĩ trên đời này vẫn còn những nhan sắc chưa bị đem đặt lên bàn cân của phòng tuyển chọn tài tử.

Về đến nhà, ngồi cạnh chén trà rót ra từ cái ấm xamôva Nga, chàng cảm thấy một nỗi buồn thầm thía. Vết thương cũ bấy lâu nay chưa ngâm miệng lại, bây giờ tẩy lên, nhức nhối. Stahr cầm lên tay một trong hai tập kịch bản. Đây là công việc chàng thường dành vào lúc đêm hôm khuya khoắt. Lúc này chàng đang nghĩ cách để chuyển từ dòng nọ đến dòng kia lên màn ảnh. Nhưng sao chàng lại thấy nôn nao, cồn cào nhớ Minna. Chàng chẳng đã nói với nàng, sau nàng, đời chàng không còn nghĩa lý gì sao? Rằng không có ai trên đời này có thể thay thế được nàng đó sao? Chàng bỗng cảm thấy xót xa, ân hận.

F.S.Fitzgerald

Một ngày của Stahr trôi qua như vậy đấy. Tôi không biết những chi tiết liên quan đến bệnh tình của chàng. Stahr là một người khá kín đáo. Ba tôi kể lại, vào tháng Bảy chàng có bị ngất hai lần. Theo lời thuật lại của ông hoàng Agge, trong bữa ăn sáng tại xưởng phim, Stahr đã tuyên bố với các đồng nghiệp trong hanger, chàng sẽ làm một bộ phận phim chịu lỗ nhưng là một phim có giá trị, chứ không phải là những phim tầm tầm. Chàng đã sự tinh trước sự phản ứng của những người cộng tác. Chính chàng hiện đang nắm một bọc giấy nhiều loại cổ phần và những bản hợp đồng phải căng đầu, nát óc tính đến lợi nhuận.

Wylie cũng nói với tôi nhiều chuyện về chàng. Tôi cảm thấy thích thú được làm thân với anh ta. Wylie vừa khâm phục lại vừa ghen tức với Stahr. Riêng tôi, tôi cảm thấy mình đã yêu chàng mất rồi. Vì thế những gì tôi viết ra đây chính là câu chuyện của một người đang yêu. Bạn đọc của tôi hãy biết cho điều đó để tự định liệu lấy giá trị của những gì tôi kể...

CHƯƠNG NĂM

Một tuần lễ sau tôi đến xưởng gấp chàng. Đó là một buổi sớm tinh khôi như mọi buổi sớm. Tôi vận tẩm áo kị mà làm bộ như ngay từ sáng tinh mơ tôi đã cưỡi ngựa băng qua những cánh đồng cỏ còn ướt đẫm sương đêm.

- Hôm nay em sẽ nhào vào bánh xe của Stahr. - Tôi nói với Wylie đang leo đêo đi theo.

- Tốt nhất hãy lao vào dưới gầm chiếc xe của tôi ấy, - Wylie nói. - Cô có biết chiếc xe của tôi thuộc loại gì không? Đó là chiếc xe tốt nhất, Mort Fleciahacker đã nhượng lại cho tôi đây.

- Sao tôi lại có thể đổi lụa lấy Sôcôla được? - Tôi bác anh ta ngay. - Mà anh đã có bà vợ ở Nữu Ước rồi.

- Đó là chuyện đã qua không nên nhắc tới nữa. - Wylie nói. - Ô, Cecilia, Cecilia ạ! Tinh tú cao, tự đại là con chủ bài của cô. Có điều cô đừng quên rằng nếu

cô không phải là con gái của ông Brady, liệu có ai để mắt tới cô không?

Khác với các bà, các cô thuộc thế hệ má tôi, bây giờ chúng tôi không dẽ gì nổi đoá cả. Liệu có cần phải phản ứng như vậy không, đối với những lời châm chọc của bạn hữu? Bây giờ đàn ông có lấy bạn đâu? Họ lấy tiền đây chứ! Người đời chả thường khuyên bạn hãy vứt quách cái thứ xúc cảm vớ vẩn đi là gì? Và rồi chính bạn cũng nên tự khuyên mình như vậy. Mọi chuyện bây giờ giản dị hơn nhiều, hoặc đây vẫn còn là một vấn đề như người ta hằng quan tâm đến vào những năm ba mươi?

Tôi đưa tay mở radio. Với giai điệu của bản nhạc "*Trống ngực tôi đập thình thịch*", chiếc xe bắt đầu phóng nhanh về hướng Laurel Canyon. Dấu sao Wylie vẫn không đúng. Dung nhan của tôi đâu đến nỗi nào? Tuy tôi biết mặt mình hơi tròn quá, nước da không được hồng hào lắm. Nhưng bù lại, tôi có cặp chân nom, được và bộ ngực không cần phải độn lót gì cả. Tuy tôi chẳng mười phân vẹn mười, nhưng cái hạng người như Wylie thì còn đòi hỏi gì hơn nữa?

- Sao, anh thấy tôi có thông minh không khi tôi quyết định đến gặp chàng vào lúc sáng sớm như thế này? - Tôi hỏi Wylie.

- Đối với một người bận rộn nhất Hollywood như Stahr, cô đến sớm như vậy là khôn ngoan lắm. Vì cô sẽ là người đầu tiên ông ta được gặp trong ngày. Nhưng

Ông hoàng Hollywood

tốt nhất là lần sau cô hãy đánh thức ông ta dậy vào lúc nửa đêm ấy.

- Vào lúc nửa đêm thì ông ta chỉ tổ mệt thêm. Suốt một ngày đã phải nhòm mặt biết bao nhiêu người, trong số đó có cả những cô hết sức xinh đẹp, khéo khỉnh. Tôi xuất hiện vào lúc sáng sớm tức thì tôi sẽ lên giây cót tinh thần cho chàng.

- Tôi thấy hơi tởn đây, Cecilia ạ! Cô có vẻ ma mãnh, quỷ quái quá.

- Thế theo anh thì phải xử sự như thế nào cho đúng? Có điều anh đừng giả nhân nghĩa đấy nhé.

- Tôi yêu cô - Anh ta nói không được tự tin lắm. - Tôi yêu cả túi tiền của cô nữa. Nhưng đâu sao tôi vẫn yêu cô hơn. Có thể ba cô sẽ nâng đỡ đưa tôi lên chân trợ lý của chủ hãng.

- Tôi có thể lấy một gã sinh viên học giỏi, con nhà giàu ở Southampton và sẽ về sinh sống ở đó.

Tôi đổi sóng đài để tìm bản nhạc "*Không trở lại*" hoặc bản "*Những người đã khuất*". Những ca khúc ra đời trong năm nay khá hay. Một lần nữa âm nhạc tìm được sinh khí mới. Trong thời kỳ đỉnh điểm của khủng hoảng kinh tế âm nhạc làm sao mà cất cánh lên được. Những bản hay nhất vẫn là những ca khúc của những năm hai mươi như bản "*Ngày đã hết*" với giọng ca Goodman, hay bản "*Triền xanh*" với tiếng hát của Whiteman. Dàn nhạc chơi rất hay. Nay giờ, hầu như tôi thích tất cả những bài hát霸道 đó, ngoại trừ

cái bài lẩm cẩm thỉnh thoảng ba tôi hay nghêu ngao
đôi câu: "*Hỡi cô gái nhỏ, hãy chăm chỉ lấy một ngày*"
cố ý để tạo ra cái không khí đồng cảm giữa con cái
và cha mẹ.

Bài "*Không trở lại*" nghe buồn quá, không phù
hợp với tâm trạng tôi lúc này. Tôi vẩn num dò sóng
và tìm được bài "*Thật là tuyệt vời tôi*". Đây chính
là bài hát tủ của tôi. Xe đi lên rồi đồi. Tôi đưa mắt
nhìn ra ngoài cửa xe. Không gian trong vắt. Bầu trời
sáng sửa đến độ tôi nhận ra những chiếc lá cây trên
đỉnh ngọn Sunset cách đây ba kilômét. Không khí
trong lành khiến tôi cảm thấy lâng lâng khoan khoái.
Tôi cất tiếng hát theo "*Thật là tuyệt vời tôi. Tâm
hồn ơi, sao dịu dàng*".

- Cô sẽ hát cho ông Stahr nghe chứ gì? - Wylie
hỏi. - Hát gì thì hát nhưng làm sao để ông ta nhận
tôi làm trợ lý cho ông ấy nghe.

- Không bao giờ tôi lại đi xen chuyện khác vào.
Bài hát này chỉ giành riêng cho tôi và chàng thôi.
Chàng sẽ nhìn tôi và thẩm nghĩ, "Ô chưa bao giờ
thấy em xinh như hôm nay".

- Câu nụng ấy xưa rồi. Nay giờ người ta nụng
nhau khác cơ!

- Sau đó chàng sẽ gọi tên tôi như trong đêm động
đất. Chàng sẽ nói rằng tôi đã thành đàn bà rồi mà
chàng không nhận ra.

- Cô chỉ cần đứng im lặng cũng ăn thua rồi.

Ông hoàng Hollywood

- Tất nhiên là tôi sẽ đứng đó lòng bồi hồi, xúc động. Chàng sẽ đi tới ôm hôn tôi như hôn một em bé và...

Wylie thở dài:

- Hết như trong cái kịch bản phim mà ngày mai tôi phải nộp cho ông ta.

- Chàng sẽ ngồi xuống, mặt giấu trong lòng bàn tay, chàng sẽ nói rằng chưa bao giờ chàng nghĩ đến tôi như nghĩ đến một người đàn bà.

- Và chàng đã kịp cho em một đứa con khi hai người ôm ghì nhau hôn.

- Tôi đã nói là tôi đứng, lòng hồi hộp, xốn xang. Đã bao lần tôi nói là lòng tôi hồi hộp, xốn xang mà.

- Cái kịch phim của cô đã khá dày dặn rồi đây. - Wylie nói - Liệu đã đến lúc cần phải rút gọn lại chưa? Nay giờ tôi cần phải làm việc...

- Sau đó chàng sẽ nói ông tơ hồng đã xe duyên cho đôi ta từ kiếp trước.

- Có nghĩa là xe duyên với con gái của một nhà tỷ phú, kinh doanh bằng việc sản xuất phim chứ gì? Tựu chung chính là ở ba cô. Thật lạ, sự giả dối đã ngấm vào máu. Cầu trời thứ máu kia đừng chảy vào huyết quản của ta.

- Sau đó chàng sẽ nói...

- Cái vai của hắn thì tôi đã thấy trước hết cả rồi... Tôi chỉ muốn biết thêm phản ứng của cô thôi.

F.S.Fitzgerald

- Lúc đó bỗng có một người nào đó bước vào hỏi chàng... - Tôi tiếp tục dòng tưởng tượng.

- Và cô nhanh chóng nhảy khỏi cái giường tuyển chọn tài tử của hắn, cuống quít mặc quần áo chứ gì?

- Anh muốn tôi xuống xe đi bộ về nhà không?

Xe chúng tôi đang chạy trên khu đồi Beverly với những hàng thông xanh, cao vút, mang từ đảo Hawail về, trông rất thơ mộng. Hollywood là một thành phố phân chia đẳng cấp rõ rệt hơn đâu hết. Cứ nhìn vào từng khu gia cư là biết được ngay ai sống ở nơi đó. Đây là khu sang trọng của các ông chủ hãng, các nhà đạo diễn. Kia, trong khu nhà một tầng là nơi cư ngụ của các nhân viên kỹ thuật. Xa hơn nữa là nhà của đám diễn viên. Chúng tôi đi ngang qua khu vực của "những ông trùm sò" - một công trình kiến trúc hết sức rối rắm, cầu kỳ. Nhưng sáng hôm nay nom khu vực này sao nên thơ, ngoạn mục đến thế.

"Bỗng nhiên chàng trở thành một người khác hời tình lang của em". Tiếng hát trong radio chợt ré lên.

Trái tim trong lồng ngực tôi bỗng co thắt lại. Mắt cay sè. Nếu mọi điều diễn ra như trong lời ca kia? Chẳng nên hy vọng cả trăm phần, nhưng chí ít ra tôi cũng có quyền hy vọng một nửa. Tôi vẫn còn cơ hội. Tôi sẽ bước vào văn phòng của chàng, nhào thẳng vào lòng chàng; nồng nhiệt hôn lên môi chàng. Hay tôi không dám làm thế? Tôi sẽ đứng cách chàng hai bước chân, miệng lí nhí cất tiếng chào, một tiếng chào ngắn ngủi, không diễn tả nổi tâm lòng của tôi.

Ông hoàng Hollywood

Thì cứ mơ tưởng, cứ vẽ ra mọi viễn cảnh đi; nhưng mọi điều lại xảy ra không như ý cô muốn đâu. Tôi bước vào phòng của chàng. Stahr nhìn thẳng vào mắt tôi bằng cặp mắt đen thăm thẳm như có sức thôi miên. Tôi nhìn lại chàng, hết sức tự tin, không hề bối rối. Tôi đứng ngay trước mặt chàng; cứ đứng như thế. Nhưng chàng chỉ hơi động đậy góc môi, hai tay vẫn đút trong túi quần.

- Tôi nay chú có thể đi dự vũ hội với cháu được không? - Tôi hỏi.

- Ở đâu cơ?

- Tại câu lạc bộ các soạn giả.

- À, - chàng có vẻ nghĩ ngợi - Chú không thể đi được cháu ạ. Có thể về khuya chú sẽ ghé qua đó một lát. Tôi nay cháu có buổi chiếu tại rạp Glendale.

Chàng đi lại bàn, ngồi xuống ghế. Tôi tiến lại, cũng ngồi vào bàn, đầu áp cạnh máy điện thoại, tựa như đang nghe chàng giao việc. Tôi ngược mắt nhìn chàng. Cặp mắt đen láy của chàng âu yếm nhìn tôi, nhưng câu trả lời ánh lên trong cặp mắt kia hoàn toàn không như tôi chờ đợi. Bọn đàn ông thường không biết rung động khi người đàn bà chia tay ra cầu thân trước. Tôi im lặng khá lâu. Cuối cùng chàng mới thốt ra được câu hỏi:

- Cecilia, tại sao cháu chưa lấy chồng hở?

Rất có thể chàng sẽ nhắc đến anh chàng Robinson mà chàng muốn mai mối cho tôi.

F.S.Fitzgerald

- Thế người con gái phải làm gì để người mình yêu chú ý tới, thưa chú? - Thay cho việc trả lời, tôi nêu ra một câu hỏi.

- Cháu cứ nói thẳng với chàng trai đó là cháu yêu anh ta.

- Nghĩa là người con gái phải dấn thân trước, thưa chú?

- Đúng như thế, - chàng đáp với nữ cười trên môi.

- Cháu không biết... Thế có vẻ ép buộc quá.

- Giá như chú có thể cầu hôn với cháu chẳng hạn, - chàng bỗng chuyển sang tôi hết sức bất ngờ. - Quả là nhiều lúc chú thấy cô đơn quá. Nhưng chú nhiều tuổi rồi, lại mệt mỏi nữa nên cũng không dám cả gan thổ lộ ý nguyện của mình ra.

Tôi đi tới đứng sát bên chàng:

- Chú cứ nói với cháu đi!

Chợt hiểu ra tôi nói điều này với tất cả sự nghiêm túc, chàng nhìn tôi sững sốt.

- Ô, không đâu, - chàng nói như thanh minh. - Đối với chú bây giờ ngoài điện ảnh ra không còn gì đáng kể cả. Chú có ít thời giờ lăm, - Chàng nói thêm. - Không còn thời giờ nữa.

- Nói giản dị ra tức là chú không thích cháu tôi.

- Cháu đáng yêu lăm chứ, - chàng nói. Rồi chàng thốt ra chính những lời tôi đã tưởng tượng, chỉ hơi khác đi chút ít thôi. - Chú chưa bao giờ nghĩ đến cháu

Ông hoàng Hollywood

như nghĩ đến một người đàn bà. Chú biết cháu từ khi cháu còn nhỏ xíu. Nghe nói cháu và Wylie sắp làm đám cưới mà.

- Và chú bình thản trước tin này chứ gì?
- Đâu thế! Chú muốn ngăn cháu lại. Cứ chờ thêm hây. Mặc anh ta sống vậy thêm hai năm nữa.
- Nhưng cháu không bao giờ có ý định lấy Wylie!

Tại sao chàng lại chuyển hướng câu chuyện về phía Wylie? Giống hệt như cái kịch bản phim tôi viết trong đầu trên đường tới đây, ngay lúc này có một người bước vào. Nhưng tôi đâu có ngờ được rằng chính chàng đã ấn nút chuông bí mật gắn dưới gầm bàn.

Từ cái lúc cô thư ký Doolan với cuốn sổ trong tay bất ngờ xuất hiện sau lưng tôi, tôi sẽ mãi mãi coi đây là dấu chấm hết quang đời hồn nhiên, vô lo vô nghĩ của mình. Cái quang đời tôi đã thần thánh hoá một con người, đã mê mải đến không biết mệt chơi trò cắt những bức hình của anh ta trong các cuộc tạp chí để lưu giữ cho riêng mình. Tôi đã sùng ái đôi mắt vẫn thường nhìn tôi với sự thông cảm, bao dung đầy tinh tế. Bây giờ đôi mắt kia đã vượt khỏi tôi rồi và nó cũng cuốn theo hàng trăm, hàng nghìn những toan tính, dự định mà bấy lâu nay tôi hoài công phác vê ra trong đầu. Đã vượt khỏi tay tôi gương mặt với vầng trán rộng không hề mang nếp nhăn của những lo âu, bức bối tình cờ; với nước da xanh xao, nhợt nhạt vì phải quyết đoán, phải vật lộn một cách lặng lẽ, âm thầm nhưng hết sức quyết liệt hoặc vì những chứng bệnh kinh niên luôn dẫu kín mọi người. Đối với riêng

F.S.Fitzgerald

tôi, nước da xanh tái áy đẹp hơn nhiều mầu da rám nắng thường thấy trên bìa tắm của mọi đại dương. Đối với tôi, Stahr là một người anh hùng của muôn đời, muôn thuở. Chính tôi đã nói thảng với Wylie White như vậy. Một cô gái nếu đã giải bày chuyện yêu đương của mình cho một người đàn ông khác nghe thì nên hiểu rằng cô ta đã yêu sâu nặng lắm.

Tôi để ý đến nàng ngay từ trước lúc Stahr xuất hiện ở đám vũ hội. Nàng không hẳn là một người đẹp, vì thực ra ở Hollywood không một vẻ đẹp nào có thể trội nổi lên trên sắc đẹp nhà nghề của đám nữ minh tinh. Và không phải ai trong số các sắc đẹp nhà nghề kia cũng làm cho cánh mày râu phải ngập thở đâu... Tuy nhiên nàng có nước da hệt như của một thiên thần ngồi ở góc bức tranh của Rafaello cộng với một phong độ riêng khiến người đi qua vô tình phải ngoái đầu nhìn lại, tự hỏi: "Quái, có phải cô ta vận tấm áo voan mỏng trên mình không, hay là?...".

Nàng ngồi tít trong một góc sâu, khuất sau những cây cột. Khi vừa nhận ra nàng, lập tức tôi bị cuốn hút ngay. Một nữ minh tinh đã xế bóng đóng vai trò như vật trang trí cho dãy bàn dài của họ. Ả này chốc chốc lại xăng xá ra nhảy với một gã đàn ông hình thù dị dạng với hy vọng các đạo diễn chú ý đến để trao cho ả một vai phụ nào đó. Nhìn ả tôi bỗng nhớ lại cái lần đầu tiên tôi đi dự vũ hội với má tôi. Bà

Ông hoàng Hollywood

cứ bắt tôi nhảy liên mây bài với một chàng trai, mong sao để tôi trở thành trung tâm chú ý của mọi người. À bắt chuyện với chúng tôi nhưng không ăn nhầm gì vì chúng tôi đang hết sức nhiệt thành bắt chước từng dáng đi, điệu bước của giới thượng lưu điện ảnh. Có cảm giác là mọi người tới đây, tiếng là dự vũ hội nhưng thực ra để tìm kiếm một cái gì cho riêng mình. Wylie nói nhỏ vào tai tôi:

- Họ chờ cô quăng tiền ra như thời kỳ xa xưa. Nếu thấy cô tỏ ra không có dự định ấy, họ sẽ chán ngay thôi. Từ đấy để ra cái vẻ ủ dột quá cảm của họ. Cái lối thoát duy nhất để gìn giữ lòng tự trọng là họ đang cố bắt chước cách xử thế của các nhân vật trong tiểu thuyết của Hemingway. Họ đang ngầm ngầm đầu độc cô bằng vẻ râu ria nham hiểm của họ đấy. Cô có biết như thế không?

Wylie nói đúng: Tôi biết rằng từ năm 1933 trở đi những người giàu có chỉ vui vẻ được trong cái môi trường khép kín của họ.

Tôi thấy Stahr bước lên thềm. Chàng dừng lại ở hàng bậc rộng thênh nửa tối nửa sáng, hay tay đút túi quần, mắt nhợn nhác nhìn quanh. Lúc này đã khuya. Những ngọn đèn trong phòng như mờ hơn. Buổi hòa nhạc đã chấm dứt.

Chỉ còn một người mang tấm biển quảng cáo phía sau lưng đang múa may quay cuồng. Tấm biển mời mọi người tới "Cái chén Hollywood" xem Xonhie Heni biểu diễn múa trên băng vào đúng lúc nửa đêm. Vào

những năm trước đây, trong một buổi vũ hội như thế này, dù có khuya khoắt vẫn còn khôi người say sưa, ăn nói lảm nhảm. À minh tinh đã xế chiều nhìn qua vai anh bạn nhảy của mình để tìm những gã say sưa kia. Không còn hy vọng gì nữa, à trở về bàn của mình. Tôi đưa mắt nhìn theo à và chợt thấy Stahr đã đang cùng nàng trò chuyện. Họ âu yếm mỉm cười với nhau hệt như đang sống giữa buổi ban mai của một thế giới mới.

Trước đó một phút, lúc còn đang đứng ngoài bậc thềm, quả thực Stahr không hề nghĩ rằng có thể gặp nàng ở đây. Thất vọng vì buổi chiều ra mắt tại rạp Glendale, chàng đã to tiếng với Borwitz ngay trước cả rạp. Nay giờ nghĩ lại chàng còn thấy ân hận. Bước vào phòng, chàng tiến lại nhóm của chúng tôi và bỗng nhận ra Kathleen đang ngồi một mình chính giữa chiếc bàn dài.

Trong giây lát mọi vật như biến đổi tất cả. Mọi người trong phòng như lùi ra xa, mờ đi nom như những hình vẽ trên các bức tranh treo tường. Cái bàn nàng ngồi như rộng hẵn ra, biến thành một cái kệ thờ mà ở đó chỉ có mình nàng ngồi trầm mặc như một viên tư tế. Chàng tiến lại phía nàng. Dòng máu nóng như réo sôi trong huyết quản. Chàng dừng lại như để ngắm nàng và mỉm cười.

Những người ngồi cùng bàn với Kathleen dần dần như hiện lại trước mặt chàng. Kathleen đứng lên cùng chàng bước ra sàn nhảy.

Ông hoàng Hollywood

Khi chàng xiết chặt nàng trong vòng tay, những đường nét trên gương mặt, trong dáng hình của nàng - những đường nét hôm trước chàng còn lưu giữ trong ký ức và những đường nét đang hiển hiện dưới mắt chàng - bỗng hòa nhập thành một hình ảnh chập chờn, bồng bềnh, hư ảo. Thông thường vầng trán, cái gáy đôn gó má khi ta nhìn gần, thường giúp ta xác nhận sự hiện hữu của họ. Nhưng lúc này các nhận xét kia không đúng. Stahr dùi nàng lướt đi dọc suốt gian phòng. Bước nhảy càng khoan thai, dùi đặt, cái ấn tượng nửa hư nửa thực càng như kéo dài ra. Đến cuối phòng, chỗ tấm gương lớn, hai người đưa nhau sang một phòng nhảy khác. Ở đây toàn người quen thuộc cả. Nhưng họ chẳng để ý đến ai. Stahr thì thầm bên tai nàng:

- Em còn chưa cho tôi biết tên đây!
- Kathleen.
- Kathleen, - chàng nhắc lại.
- Em phải nói ngay là em không có điện thoại.
- Khi nào em đến thăm xưởng phim?
- Không được đâu, thưa ông. Nhất định là không thể được.
- Sao vậy? Chồng em không cho phép ư?
- Không phải!
- Em chưa có chồng chứ?
- Bây giờ chưa có! Trước kia chưa từng có! Nhưng rồi sẽ có đấy.

- Cái chàng trai ngồi bên em là ai đây?
- Có ai đâu. - Nàng cất tiếng cười. - Ôi, ông tò mò quá!

Cười xong nàng lại thấy lo lắng không yên: liệu nàng có đang ôm ờ không đây?

Và nàng ngược nhìn chàng như dùu dặt mời chàng tới một xứ sở của những tình cảm thanh cao, nồng nhiệt. Làm như chợt nhớ ra, nàng nói vội vã:

- Em cần phải chia tay ông đây. Em đã hứa nhảy bài này với người khác rồi.
- Tôi không muốn mất em. Bao giờ chúng ta sẽ gặp nhau? Ban ngày hay buổi tối?
- Không thể được đâu, thưa ông.

Nhưng vẻ mặt của nàng lại không dấu được điều nàng nghĩ. Nó giống như trang sách bỏ ngỏ và chàng đã đọc được những dòng như sau: "*Dẫu sao anh và em vẫn có thể gặp nhau được. Cánh cửa hãy còn hé mở. Anh hãy lách mà vào. Và phải nhanh lên. Nó sắp sập lại bây giờ đây*".

- Thôi nhé, tạm biệt ông! - Nàng nhắc lại to hơn. Sau đó nàng buông vai chàng, ngừng nhảy, đứng im nhìn chàng âu yếm rồi mỉm cười. - Gần ông, em muốn nghẹt thở...

Nàng xoay người, vén đuôi váy, bước qua phòng bên, Stahr tiễn chân nàng.

- Cám ơn ông nhiều. - Nàng nói. - Xin tạm biệt ông.
- Sau đó nàng đi nhanh như chạy trốn.

Ông hoàng Hollywood

Stahr trở về với nhóm của chàng. Tại đây có đủ mặt giới doanh nghiệp giàu có thuộc đủ mọi đẳng cấp. Mọi người đang hăng hái bàn chuyện về ngựa, trong đó Mare là người hăng hái nhất. Stahr nghĩ thầm, đã có thời người Do Thái thờ thần Ngựa. Xưa kia, người Côđắc ngồi trên lưng ngựa, người Do Thái thì đi chăn đất. Còn bây giờ họ đã có ngựa để cưỡi rồi. Điều này chứng tỏ người Do Thái đã giàu có, mạnh mẽ. Stahr ngồi đó làm như bị câu chuyện cuốn hút. Chàng luôn gật đầu như tán thưởng. Nhưng thực ra chàng không rời mắt khỏi dây bàn phía sau những hàng cột. Nếu giá như mọi điều không diễn ra một cách tự nhiên, hợp lý đến thế, kể cả sự nhầm lẫn về chiếc thắt lưng, có lẽ chàng đã cho rằng đây là một màn kịch được sắp đặt hết sức tinh vi. Nhưng cách xử sự của Kathleen đã làm tiêu tan mọi nỗi hoài nghi của chàng. Và giờ đây, nàng lại đang tìm cách thoát khỏi tay chàng một lần nữa. Cứ nhìn cử chỉ và những động tác của nàng, đủ thấy nàng đang tạm biệt mọi người. Nàng đã đứng dậy. Nàng bước đi rồi.

Wylie đưa một cách ranh mãnh:

- Thế là nàng *Cám* đã đi rồi. Thế là người ta bảo hãy mang chiếc giày này đến hăng "Chiếc giày hoàng hậu" ở đại lộ phía Nam, số nhà 312 mà hỏi.

Stahr đuổi theo nàng dọc hành lang ra tới cửa. Tại đây có những bà mệnh phụ đứng sau những dải lụa nhung để đón khách ra vào.

- Em giận tôi nên bỏ về hay sao? - Chàng hỏi.

F.S.Fitzgerald

- Dù sao em cũng phải về chứ ? - Ngay sau đó nàng nói thêm như bị phạt ý. - Nhảy với ông mà thiên hạ bàn tán như em được nhảy với một ông Hoàng không bằng. Mọi ánh mắt như dán lấy em. Một người đề nghị về chân dung em; người khác muốn được gặp em ngày mai.

- Thì chính anh cũng mong được gặp em ngày mai cơ mà, - Stahr nói khẽ. - Có điều là đối với anh cuộc gặp gỡ này quan trọng hơn gã kia nhiều.

- Ông là người hết sức kiên nhẫn. - Nàng nói với giọng mệt mỏi. - Em đã rời bỏ nước Anh, một phần vì ở bên đó đàn ông khư khư muốn làm theo ý riêng của họ. Em cứ nghĩ rằng sang đây sẽ khác đi. Chẳng lẽ ông còn chưa hiểu vì sao em không thể chiều ý ông chăng?

- Anh hiểu rồi. - Stahr phụ họa theo nàng. - Nhưng xin em tin đây là một trường hợp đặc biệt. Hiện giờ anh cảm thấy như đất đang trôi dưới chân anh. Anh đang như một thằng điên. Anh thấy cần phải được nhìn thấy em, nói chuyện với em một lần nữa.

- Ông điên làm sao được? - Nàng đã hơi có vẻ do dự - Ông không thể là như vậy được. Ông nên nhận mọi điều cho tinh táo.

- Để làm gì cơ?

- Để em nói ông nghe nhé: ông muốn chiếm em, ông muốn giam cầm em bằng tình yêu của ông.

Ông hoàng Hollywood

- Nhưng anh cũng đã quên được em cho đến khi bất ngờ lại gặp được em ở đây?

- Đầu óc ông quên được em còn trái tim thì không. Ngay từ hôm đầu mới gặp, em đã hiểu ông thuộc vào những người em sẽ nhớ mãi...

Nàng bỗng ngừng lời. Có một cặp vừa từ trong phòng đi ra và đang tạm biệt nhau: "Anh cho gửi lời thăm chị nhé. Nói dùm rằng em rất mến chị ấy", người đàn bà nói, "Em yêu mến cả hai anh chị, cả các cháu, cả gia đình anh chị".

Stahr không thể thốt ra những lời giả dối lường gạt như thế được. Còn những lời khác thì chàng không tìm ra. Đi đến cầu thang máy, chàng nói:

- Em cũng đã in sâu trong trái tim anh. Ngay từ buổi đầu gặp gỡ.

- Ôi, thế là cũng ông nồng nỗi, cả tin như em sao?

- Không, còn sâu sắc hơn thế nữa, - chàng lắc đầu. - Anh nhớ bước em đi, những lời em nói, cả dáng điệu của em, ánh mắt của em lúc này... - Chàng nhìn thấy vẻ mặt của nàng như dịu dàng hơn, sinh sắc hơn - Mai là ngày chủ nhật. Ngày chủ nhật anh vẫn làm việc, nhưng nếu em muốn đi chơi đâu hoặc gặp ai ở Hollywood, anh sẽ rất sung sướng được thực hiện ý muốn của em.

Họ đứng bên thang máy. Cánh cửa thang đã mở, nhưng Kathleen chưa chịu bước vào.

- Sao ông khiêm nhường thế? - Nàng nói. - Ông

F.S.Fitzgerald

vẫn muốn cho em thấy xưởng phim của ông, giúp em hiểu biết điều gì đó, làm quen với ai đấy. Thế ông không buồn vì phải hạ cổ như vậy sao?

- Không có em ngày mai anh sẽ rất buồn.

- Ôi, thật là tội nghiệp cho ông. Tội nghiệp cho con người hùng. Tất cả các minh tinh màn bạc đều rất sung sướng được quỳ xuống nói với ông đôi lời. Thế mà ông lại chọn chính em.

Chàng mỉm cười, biết trả lời nàng sao đây?

Một lần nữa thang máy lại mở cửa. Nàng vẩy tay báo cho người gác thang máy là nàng muốn vào.

- Em là cô gái yếu đuối. - Nàng nói. - Nếu ngày mai em gặp ông, liệu ông có thể cho em yên không? Không, ông không để em được yên thân đâu. Gặp nhau, chỉ càng giúp ông tăng thêm tính kiên nhẫn. Điều lành thì ít. Chỉ thấy toàn điều dữ. Chính vì thế em xin nói rằng, cảm ơn ông rất nhiều. Nhưng em sẽ không gặp ông đâu.

Nàng bước vào thang máy, chàng cũng vào theo. Họ mỉm cười với nhau, cười với nhau xuống tới gian ngoài của tầng ba. Họ nhìn thấy dưới nhà cảnh sát đang chặn một đám đông hiếu kỳ chen lấn để nhận mặt các tài tử. Kathleen do dự, nói:

- Khi em tới đây, người ta cũng nhìn em kỳ dị như thế. Họ có vẻ bức bối khi nhận ra em không phải là một tài tử nổi tiếng.

- Để anh đưa em ra bằng lối sau, - Stahr nói.

Ông hoàng Hollywood

Hai người đi qua quán cà phê, qua một hành lang dài rồi ra đến bãi đỗ xe. Đêm California mát mẻ, vòm trời quang đãng, không một gợn mây. Cả hai cảm thấy khoan khoái, nhẹ nhõm sau mọi sự ôn ào, náo nhiệt vừa qua.

- Ngày xưa có nhiều tài tử nổi tiếng đã sống ở đây, - chàng nói, - trong mấy tòa villa kia kia.

- Nay giờ họ bỏ đi đâu rồi?

- Phim trường mở rộng ra ngoại thành, họ cũng chuyển ra theo. Tuy nhiên mỗi khi trở lại đây, anh vẫn thích nhớ lại...

Có một điều chàng không nói cho nàng biết là xưa kia, vợ chàng - nàng Minna cũng ở trong một căn nhà đó với mẹ nàng. Bất chợt Kathleen lên tiếng hỏi:

- Ông bao nhiêu tuổi rồi?

- Anh cũng chẳng còn nhớ đến tuổi tác của mình nữa. Hình như ba mươi lăm thì phải.

- Hồi nãy những người ngồi cùng bàn với em đã gọi ông là "cậu bé thần đồng của Hollywood".

- Khi nào anh sáu chục tuổi, anh sẽ là cậu bé đó, - Stahr buồn bã. - Mai chúng ta gặp nhau, em nhé?

- Ở đâu ông?

Vậy là nàng đã cho gặp, nhưng để nàng chấp nhận nơi gặp thật không dễ dàng gì. Nàng không muốn đến nhà riêng của chàng, không muốn ra ngoại ô hoặc tới một khách sạn sang trọng. Chàng hiểu ra lời khước

từ ấy không có nguyên do rõ rệt. Sau này thì chàng mới rõ thêm. Có lẽ nàng là con gái hay em gái của một nhân vật tai mắt nào đó nên nàng không muốn xuất đầu lộ diện ở những chốn đông người.

- Thôi được, mai anh cứ đến đón em rồi sau đó chúng ta sẽ quyết định nên đi đâu.

- Không, ông không cần đến đâu. Thôi em hẹn ông thế này nhé: Mai chúng ta sẽ gặp nhau ở chính chỗ này.

Chàng mở cửa cho Kathleen ngồi vào sau tay lái trong chiếc xe của nàng. Đó là một chiếc xe cũ mua lại ở cửa hàng cầm đồ, có lẽ không hơn tám chục đôla. Chàng đứng nhìn theo chiếc xe từ từ lăn bánh. Từ phía cổng chính vang tới tiếng hoan nghênh một trong số những tài tử được sủng mộ. "Phải trở vào phòng xin lỗi mọi người mới được". Stahr thầm nghĩ.

Tôi xin tiếp tục câu chuyện từ nhân vật chính. Stahr quay vào phòng. Lúc đó đã ba giờ ba mươi phút sáng. Chàng mời tôi nhảy.

- Sao, vui chứ, Cecilia? - Chàng nói hệt như sáng hôm qua tôi chưa đến thăm chàng. - Chú vừa có công chuyện với một người khác quá lâu.

(Chàng giàu tôi: chàng vừa đi tiên một cô gái. Điều đó càng chứng tỏ sự việc này rất hệ trọng đối với chàng).

- Chú lái xe đưa người bạn kia vòng vèo quanh thành phố, - Stahr tiếp tục bịa chuyện đầy non kém.

Ông hoàng Hollywood

Chú không nhận ra phố xá nhiều nơi thay đổi nhanh đến thế.

- Thật vậy sao chú?
- Đúng là như vậy, - chàng nói. - Hoàn toàn thay đổi. Thật không nhận ra được nữa. Hết như một thành phố mới. - Im lặng giây lát, chàng càng cường điệu hơn. - Quả chú không thể tưởng tượng nổi thành phố biến đổi đến như thế.

Tôi hỏi liều:

- Người khác chú vừa tiếp chuyện là ai vậy?
- Một người bạn cũ, - chàng trả lời mập mờ. - Quen nhau khá lâu rồi.

Trong lúc Stahr vắng mặt tại buổi vũ hội, theo yêu cầu của tôi, Wylie đã tìm hiểu xem cô gái kia là ai. Anh tiến đến dãy bàn mà nàng đã ngồi. À minh tinh xé chiều vui mừng đón anh, mời anh ngồi xuống cạnh ả ta. "Không, tôi không biết cô kia là ai cả - À ta giải thích - Có thể đây là bạn gái của cô bạn tôi. Ở đây chẳng ai biết gì về nàng đâu".

Tôi nhảy với Stahr trong âm thanh mê hồn của bản nhạc "*Em ngồi trên chiếc đu quay*". Nhảy lúc này thật là thoải mái. Nhưng không hiểu sao tôi thấy buồn hơn trước đó rất nhiều. Hình như cô gái kia ra về đã mang theo hết mọi niềm cảm hứng của cả Stahr lẫn của tôi. Phòng nhảy trở nên trống trải, vô nghĩa. Sự trống trải vô vị ấy xâm chiếm tâm hồn tôi: tôi đang nhảy với một người đầu óc để tận đâu đâu và người

đó quanh đi quẩn lại chỉ nói với tôi cái đế tài thành phố biến đổi đến độ ông ta không nhận ra nữa.

Trưa hôm sau họ gặp nhau. Điều khó hiểu nhất là cả hai đều tự nhiên cảm thấy xa lạ lạnh nhạt như thể họ chỉ vừa mới quen nhau ở một xứ sở khác. Đâu rồi cái đêm vũ hội mà mọi thứ hiện ra như trong thần thoại? Đâu rồi cái cô gái mà chàng nâng niu, trân trọng trong vòng tay? Đi theo con lô về phía chàng là một cô gái đầu đội mũ hai màu xanh, hồng có thắt nơ. Nàng dừng lại đưa mắt tìm kiếm chàng. Và chàng cũng đã trở thành một người khác. Chàng vận bộ đồ màu nâu, cà vạt đen, nom đứng đắn, trang trọng hơn khi chàng vận đồ lê phục trong buổi tối vũ hội hoặc vào hôm hai người lần đầu tiên làm quen với nhau.

Stahr nhận ra nàng trước nhờ vào vầng trán thông minh và đôi mắt nồng nàn, giống hệt Minna và những món tóc màu hạt dẻ buông rủ tự nhiên xuống hai bên thái dương. Chàng muốn đưa tay ôm nhẹ lấy nàng, kéo nàng sát vào người mình, trong những cử chỉ quen thuộc, có tính chất xuề xoà, thân mật. Hơi thở kia, khoé miệng kia, lớp lông tơ trên má nàng, đường lượn mềm mại dọc theo bờ vai, đều đã quá thân thuộc đối với chàng. Ngay chất vải trên chiếc áo nàng mang trên người, những ngón tay của chàng cũng đã từng chạm lướt tới.

- Ông cứ đứng đây chờ em suốt từ đêm hôm qua hay sao? - Nàng hỏi, giọng êm nhẹ như những tiếng thì thầm.

Ông hoàng Hollywood

- Nào anh có dám nhúc nhích, cử động đâu.

Họ đùa cho nhau vui như vậy, nhưng đầu óc thì đều đang nghĩ đến một câu hỏi chưa được trả lời: đi đâu bây giờ?

- Em muốn uống trà. Ông có tìm nổi quanh đây cái quán nào mà mọi người không nhận ra ông?

- Em nói như thế một trong hai chúng ta mắc chuyện gì xấu xa.

- Đúng là thế đấy. - Nàng cất tiếng cười.

- Vậy thì ta tới bãi biển. - Chàng nói. - Có lần anh ghé vào một khách sạn ở đó rồi bị một chú hải cẩu đuổi tưởng chết.

- Hải cẩu biết pha trà không ông?

- Biết đâu người ta có thể huấn luyện cho nó. Có điều chắc chắn nó không bếp xếp chuyện hai đứa mình. Nghe nói trí óc của loài vật này không đến nỗi tồi. Mà có điều gì khiến em cứ phải trốn lần như vậy?

Nàng cúi đầu im lặng.

- Có lẽ em muốn tránh cái tương lai của em. - Nàng nói giọng vui vui. Giọng đùa cợt ấy chàng muốn hiểu thế nào tuỳ chàng. Lại cũng có thể đấy chỉ là một câu nói cho qua chuyện.

Lúc Stahr sắp cho xe chạy, nàng hất đầu về phía chiếc xe cũ kỹ của nàng, cất tiếng hỏi:

- Xe để kia liệu có an toàn không ông?

F.S.Fitzgerald

- Chưa chắc. Lúc nãy anh để mắt thấy có mấy gã râu đen người nước ngoài lớn vờn gần đó.

Kathleen lo lắng nhìn chàng:

- Thật thế à? - Nàng thấy Stahr mỉm cười. - Em tin mọi điều ông nói. Ông có một phong độ lịch sự, dịu dàng quá, em không hiểu nổi vì sao mọi người lại sợ ông. - Kathleen chợt nhận ra vẻ lo lắng, mệt mỏi hiện rõ trên gương mặt chàng. - Công việc của ông nặng nề, vất vả lắm phải không? Đúng là chủ nhật ông cũng không được nghỉ sao?

Stahr cảm thấy nàng thực sự quan tâm đến chàng chứ không phải vờ vĩnh hoặc hỏi ra cho có chuyện, dù quan hệ này chưa đáng để nàng phải quan tâm đến chàng như vậy.

- Hồi xưa, anh có nghỉ ngày chủ nhật. - Chàng đáp. - Đạo ấy anh... còn căn nhà có bể bơi, có một mảnh vườn và một bãi đánh quần vợt. Ngày chủ nhật khách khứa kéo tới chơi. Anh đánh quần vợt, bơi lội. Nay giờ thì anh không bơi nữa.

- Sao vậy? Môn bơi lội rất có lợi cho ông. Em vẫn nghĩ người Mỹ rất ham mê bơi lội.

- Ba năm trước chân anh tự nhiên teo nhỏ lại đến mức đi đứng thấy khó khăn. Thế là anh vĩnh biệt cái thú thể thao. Anh chơi quần vợt từ nhỏ. Nhưng rồi anh đóng cửa bãi quần vợt luôn. Một bức tường đổ ụp trong một trận bão biển.

- Nom ông có dáng dân thể thao lắm. - Nàng khen

Ông hoàng Hollywood

Stahr, ý nàng muốn nói tuy chàng hơi gầy nhưng nom vẫn dẻo dai, rắn chắc.

Stahr lắc đầu phủ nhận lời khen của nàng:

- Công việc, đó là thể thao và giải trí của anh. - Chàng nói. - Anh rất thích công việc của anh.

- Ông mê điện ảnh từ lâu rồi sao?

- Không. Thời trai trẻ anh chỉ mơ trở thành một nhân viên kế toán. Đó là người biết mọi chuyện, luôn biết cái gì để ở chỗ nào.

Nàng mỉm cười:

- Thật là ngộ. Bây giờ thì ông đã vượt lên xa rồi.

- Không. Nay bây giờ anh cũng vẫn là một người kế toán trưởng, - Stahr nói - Nếu anh có một chút tài sản thì chính là ở phương diện này đây. Nhưng khi đã nhúng tay vào việc anh mới phát hiện ra rằng không một người nào trên đời này biết được hết mọi chuyện, cũng như luôn biết cái gì để ở chỗ nào. Thế mà chính ở đây lại không chỉ cần biết vật gì để ở đâu mà còn phải biết tại sao nó ở đó, liệu có cần di chuyển nó đi nơi khác không. Mọi việc bắt đầu đổ lên đầu anh. Hóa ra chức kế toán trưởng là hết sức phức tạp. Chẳng bao lâu anh có cả một xâu chìa khoá đủ loại. Nếu bây giờ anh trao trả người khác xâu chìa khoá kia, họ sẽ không lần ra nổi chìa nào dùng cho ổ khoá nào.

Xe dừng lại trước ngọn đèn đỏ. Một chú bé bán báo vừa chạy vừa rao lớn:

F.S.Fitzgerald

- Cuộc trừng phạt man rợ đối với chú chuột Míckay! Randoff tuyên chiến với nước Tầu!

Kathleen bảo Stahr:

- Ta mua tờ báo ông à!

Xe chạy tiếp. Khi Kathleen đưa tay sửa vành mũ rồi xoa mặt, nàng nhận ra Stahr đang chăm chú nhìn mình. Nàng mỉm cười.

Stahr nhận thấy nàng rất tinh táo và bình thản. Đây là những đức tính, theo chàng, hết sức cần thiết trong thời buổi bây giờ. Thói uể oải, cầm chừng tuy có giảm đi chút ít, nhưng cả một lũ người tàn nhẫn, lười nhác lại đang ùn ùn đổ về California. Cả một lớp thanh niên bị hành hạ từ các bang miền Đông kéo về đây. Đầu óc các chàng trai, các cô gái kia đặc sệt những thành kiến phương Đông, nhưng cơ thể của họ đã quá rã rời, mệt mỏi trong cuộc đấu tranh vô vọng với bầu không khí suy thoái. Chẳng phải giấu giếm ai cả, ở đây thật khó làm sao để tăng cường tinh thần nỗ lực vì công việc lên được. Tuy không thể làm gì để cải thiện tình hình trên nhưng Stahr biết rằng, đối với đám người vừa di dân đến, việc cấp bách nhất là phải khơi dậy nguồn ý chí và nghị lực của họ.

Thật là dễ chịu khi chỉ có hai người bên nhau. Chàng không hề nhận thấy Kathleen một đường nét một động tác nào không ăn khớp với vẻ đẹp của nàng hoặc phá vỡ vẻ hài hoà tuyệt mỹ của bức tranh thiên tạo ấy, Mọi điều ở nàng đều hết sức tương hợp, cân

Ông hoàng Hollywood

đôi. Stahr đánh giá nàng như bình giá một bộ phim. Ở nàng không hề có cẩn vẩn, cũng như không hề có vẻ giả dối hoặc hời hợt bẽ ngoài. Nàng là sự tuyệt bích. Hai tiếng này trong kho ngôn từ riêng của chàng đồng nghĩa với sự cân bằng tinh tế và nhịp nhàng.

Xe chạy tới Santa Monica. Nơi đây nổi bật lên nhờ những villa của hàng chục ngôi sao màn bạc. Còn vùng phụ cận chen chúc nhau là những mái nhà của đầm dân đảo Coney. Chàng quay xe chạy xuống sườn đồi dốc thoai thoái giữa mặt biển xanh trải ra mênh mông và vòm trời tĩnh lặng. Xe chạy dọc bờ biển và cuối cùng bơi tắm đã xuất hiện, nhấp nhô bóng người tên những lượn cát vàng lúc nở phồng ra, lúc co hẹp lại. Chàng chỉ tay về phía trước:

- Anh đang cho xây một ngôi nhà ở tít mũi đất đằng kia. Xây để làm gì, chính anh cũng không biết nữa.

- Có khi ông xây cho em cũng nên.

- Có thể là như thế lắm chứ.

- Ông mới đáng yêu làm sao ! Dù chưa được thấy em lần nào, ông vẫn thiết kế cho em cả một tòa lâu đài.

- Đây không phải là một tòa lâu đài. Ngôi nhà ấy còn chưa có mái. Anh không biết em thích mái xây theo kiểu nào?

- Em với ông chẳng cần mái nhà để làm gì. Nghe nói ở đây rất ít khi mưa. Có thể là... - Nàng bỏ dở

F.S.Fitzgerald

câu nói. Nhưng chàng lập tức hiểu ngay nàng bỗng nhớ đến một điều gì đó. - Em vừa nhớ tới một chuyện đã qua. - Nàng nói tiếp.

- Chuyện gì thế? - Chàng hỏi. - Cũng là chuyện về một ngôi nhà chưa có mái hả em?

- Vâng, một ngôi nhà khác cũng không có mái.

- Thế em sống trong ngôi nhà ấy có hạnh phúc không?

- Em sống ở đây với một người. Rất lâu. Lâu ơi là lâu... Đây là một trong những lầm lẫn đáng ghê sợ thường xảy ra trong cuộc đời. Em đã nhiều lần muốn bỏ đi. Nhưng người kia không để cho em đi. Anh ta chỉ có thể cho em đi đâu đó vài ba hôm chứ không chịu để em tháo cùi sổ lồng. Nhưng cuối cùng thì em cũng tìm được cách bỏ trốn.

Stahr lắng nghe nàng nói. Chàng căn nhắc từng câu nhưng không hề phán xét. Nét mặt nàng không có gì thay đổi dưới vành mũ xanh hồng. Nàng bao nhiêu tuổi rồi? Hai mươi nhăm hay xấp xỉ từng ấy? Ở lứa tuổi này, nếu nàng chưa yêu hoặc chưa được yêu thì thật là hoài.

- Em với con người kia sống với nhau như vợ chồng. - Nàng nói. - Lý ra phải có con rồi. Sinh con để cái thì có chuyện gì là khó đêu. Nhưng để con để làm gì khi ngôi nhà còn chưa có mái.

Đây là những gì chàng được biết về Kathleen, tuy không phải là nhiều. Còn hơn tối hôm qua chàng cứ

Ông hoàng Hollywood

bản khoăn, thắc thòm māi. Hết như người ta thường lớn tiếng trong các cuộc xét duyệt kịch bản: "Chúng tôi hoàn toàn chưa hay biết về nữ nhân vật cả. Chúng tôi không đòi hỏi gì nhiều ngoài cái cần phải biết". Nay giờ thì cái nền của câu chuyện tôi đang kể đã bắt đầu hiện ra rõ hơn cái đầu của bức tượng thần Xiva lập lờ trôi nổi giữa làn nước cuốn dưới ánh trăng khuya.

Stahr dừng xe ở một khách sạn giữa đám ôtô chen chúc vào ngày chủ nhật.

Họ ra khỏi xe. Chú hải cẩu gừ gừ như nhận ra người quen. Chủ quán kể lại rằng chú hải cẩu này khi đi xe nhất định không ngồi ở hàng ghế sau, mà cứ nồng nặc nhảy phốc lên hàng ghế đầu. Liền nhiên ông chủ đã chịu làm nô lệ cho một con thú mà không có ý thức về điều đó.

- Em muốn tới xem ngôi nhà ông đang xây cất. - Kathleen nói. - Em không uống trà đâu.

Nàng uống Cōca thay trà rồi hai người lên xe đi tiếp. Mặt trời dọi thẳng ánh nắng gay gắt vào mắt, khó chịu đến nỗi Stahr phải lấy trong túi dụng cụ đồ nghề ra hai cặp kính bảo vệ mắt. Xe chạy chừng mười lăm cây số nữa, vượt qua một mũi đất thì ra đến hòn đảo, nơi chàng đang dựng ngôi nhà.

Những làn gió mang theo mùi nắng thổi thốc vào mặt, dồn những ngọn sóng đập vào ghềnh đá. Những đám bụi nước hắt lên xe. Máy trộn bê tông, đá răm, những phiến gỗ kềnh càng màu vàng. Sự ngổn ngang

này như một vết thương trên nền cảnh trí bờ biển bước vào ngày chủ nhật. Stahr và Kathleen đi quanh ngôi nhà. Những phiến đá xếp lù lù trước mặt ngôi nhà, chuẩn bị để lát bậc thềm.

Kathleen nhìn những ngọn đồi cằn cỗi ở phía sau, có vẻ như thất vọng vì ánh nắng chói chang Stahr đã để ý thấy điều đó...

- Phong cảnh nom trần truồng quá phải không em? - Chàng nói. - Nhưng đây không phải là một tai họa đâu. Em hãy hình dung, em đang đứng trên một quả cầu khổng lồ. Hồi nhỏ anh vẫn ước ao một quả cầu như thế.

- Em hiểu rồi, - nàng lên tiếng sau một lát im lặng. - Để ông có cảm giác là quả đất đang quay chứ gì?

Stahr gật đầu.

- Đúng thế! Như vậy lúc nào ta cũng được chờ đợi ngày mai - cái ngày mai huyền diệu và ánh trăng kỳ ảo.

Hai người đi dưới giàn cây mới bắc, bước vào nhà. Phòng khách đã được trang bị đầy đủ, từ những chiếc giá sách đến những thanh xà lao để căng màn ảnh, lô hộc trên nền nhà để đặt máy chiếu phim. Cửa phòng khách nhìn ra dây hàng hiên. Kathleen ngạc nhiên thấy ở đó kê những chiếc ghế mềm và một chiếc bàn pingpong. Căn phòng thứ hai cũng nằm giữa một bãi cỏ xanh mới trồng, phía trước cũng có dây hàng hiên thoáng rộng.

Ông hoàng Hollywood

- Tuần trước anh thử tổ chức một bữa ăn sáng, - Stahr nói. - Anh cho chở đồ đặc từ phân xưởng đạo cụ đến. Chở cả cỏ xanh đến nữa. Anh muốn biết ở đây có thật sự dễ thở không.

- Cả cỏ nữa, chắc là cỏ giả? - Nàng cười rất vui.

- Sao lại giả? Cỏ thực chứ!

Phía sau bãi cỏ là chiếc hố lớn sẽ xây bể bơi. Ở đây lúc này cả một bầy hải âu đang đùa giỡn. Nhác thấy bóng người chúng vụt cất cánh bay đi.

- Thế ông định sống ở đây một mình ư? Thậm chí không có cả các cô đào sao?

- Tất nhiên! Anh từ bỏ những ý định vui chơi rồi. Có lẽ ở đây là nơi thích hợp để đọc chuyện phim hơn cả. Còn căn nhà chính của anh, đó là xưởng phim.

- Đúng như thế! Em nghe nói những người Mỹ thuộc giới làm ăn thường có cái nhìn như vậy đối với cuộc sống.

Stabr nhận ra trong giọng nói của nàng có ý giễu cợt.

- Sinh ra người ta mỗi người mỗi phận, - chàng nói nhẹ nhàng. - Trung bình mỗi tháng một lần có người đến khuyên anh hãy nhìn thẳng vào sự thật. Họ lấy cảnh đơn độc, trơ trọi khi đã về già ra để doạ anh. Nhưng anh nghĩ vấn đề đâu có giản đơn như vậy.

Gió lạnh đã nổi lên. Họ cảm thấy đã đến lúc phải quay trở lại thành phố.

Stahr móc chùm chìa khoá xe trong túi ra, bối rối quay quay trên tay. Chợt hai người nghe tiếng chuông điện thoại vang lên ở đâu đó. Nhưng không phải từ trong nhà vẳng ra. Hai người chạy khắp vườn, nhón nhác tìm kiếm, hệt như hai đứa trẻ chơi trò trốn tìm. Cuối cùng họ tìm thấy chiếc máy điện thoại ở trong một cái hộp nhỏ, gắn sâu vào bức tường cạnh sân quần vợt. Tiếng chuông chắc đã đổ hồi từ lâu, lúc này có cảm giác như nó đang cát bắn, tựa như tiếng chó sủa.

- Chẳng hiểu có nên nhắc ống nghe lên không? - Stahr lưỡng lự - Hay kệ xác nó réo.

- Em sẽ không làm như vậy, trừ khi em biết người ở đầu dây kia là ai.

- Có thể họ gọi một người khác. Mà cũng có thể họ đoán già đoán non anh đang ở đây cũng nên.

Chàng nhắc ống nghe lên.

- Alô... Trạm điện thoại liên thành phố... Stahr nghe đây.

Bộ dạng chàng thay đổi rõ rệt. Kathleen thấy chàng hết sức xúc động. Đã lâu lắm, dè có đến hàng chục năm nay chàng lại để lộ cảm xúc ra như vậy.

Quả là Stahr đã quen mang vẻ bình thản trước bất cứ tin dữ hay lành. Thành thử lúc này nom chàng như trẻ ra.

- Tổng thống gọi dây nói tới. - Chàng thốt ra, giọng đầy căng thẳng.

Ông hoàng Hollywood

- Ai cơ?
- Tổng thống Họp chủng quốc chứ ai.

Chàng cố làm bộ tự nhiên, nhưng qua giọng nói, nàng thấy ngay Stahr rất hồi hộp.

- Được, tôi chờ - Chàng nói vào ống nghe rồi giải thích cho Kathleen đang ngược lên nhìn chàng. - Anh cũng đã từng nói chuyện với Tổng thống rồi.

Stahr mỉm cười với nàng, mắt nháy nháy tỏ ý như lúc này dù phải tập trung nghe, nhưng chàng vẫn không quên nàng.

- Alô ! - Chàng nói sau một lúc im lặng. Chàng chăm chú lắng nghe rồi chợt nhăn mặt lại. - Có thể nói to hơn được không? - Và sau đó. - Ai cơ? ... Thế là thế nào hở?

Kathleen thấy chàng cau mặt tức giận.

- Tôi không muốn nói chuyện với ông ta. - Chàng nói vào ống nghe.

Chàng quay về phía Kathleen:

- Em có hình dung được không. Ở đâu dây bên kia là một con đười ươi.

Trên đường dây người ta đang giải thích điều gì đó cho Stahr. Chàng lắng nghe và nhắc lại:

- Tôi không muốn nói chuyện với nó, Lew. Ai mà biết nói gì với một con đười ươi?

Stahr ra hiệu cho Kathleen đến gần máy điện thoại và để ống nghe gần phía nàng khiến Kathleen nghe

F.S.Fitzgerald

được tiếng thở nặng nề và tiếng gầm gừ của con vật. Sau đó là giọng người nói:

- Đây không phải là dưới ươi đâu, anh Stahr! Đây là một người rừng. Hắn nói được và giống Tổng thống Mokinley như hai giọt nước. Ông Horace Wiekeraham đang đứng bên cạnh tôi đây, và đang cầm trong tay bức ảnh của Mokinley.

Stahr kiên nhẫn lắng nghe.

- Ta chả có một con hắc tinh là gì? - Chàng nói sau khi người ở đầu dây bên kia nói xong. - Năm ngoái nó đã cắn anh Zon Gilbert mất một mảng thịt đáng kể đấy... Nhưng thôi được. Cứ để hắn nói. Alô! Người rừng đâu? - Chàng nói với giọng như nói với một đứa trẻ. Rồi quay bộ mặt kinh ngạc về phía Kathleen. - Người rừng trả lời anh: "Alô".

- Ông hỏi xem tên hắn là gì? - Kathleen gợi ý.

- Alô, người rừng đâu? Đúng là một trò đùa của tạo hoá! Tên anh là gì? Hắn im lặng. Hắn không biết cả tên hắn nữa... Nghe đây, Lew! Hiện nay chúng ta sẽ không làm phim loại Kinh kong nữa đâu. Còn trong phim *Dưới ươi tóc dài* mình lại không cần đến người rừng... Đúng như thế đấy. Đừng mất lòng nhé, Lew! Tạm biệt.

Chàng cảm thấy bức bối. Chàng đã sẵn sàng chờ đợi một buổi nói chuyện hệ trọng, đã tỏ ra hồi hộp, xúc động. Nay giờ chàng thấy mình vừa đóng một tấn bi hài kịch kệch cỡm trước mặt Kathleen. Nhưng

Ông hoàng Hollywood

nàng chỉ thấy ái ngại cho chàng. Chính vì chàng không được nói chuyện với ngài tổng thống mà là nói chuyện với một người rừng, Kathleen càng thấy chàng dễ thương hơn.

Hai người ra về lúc đã ngả chiều. Mặt trời dọi ánh nắng vào lưng họ. Nhìn lại ngôi nhà, họ cảm thấy nó có vẻ dễ thương hơn. Ngôi nhà hình như đã được sưởi ấm nhờ cuộc thăm viếng vừa rồi. Ánh nắng gay gắt cũng trở nên dễ chịu hơn khi họ biết rằng mình không nhất thiết bị giam hãm ở đây như bị cầm tù trên cung trăng. Đến một khút ngoặt, họ ngoái lại: phía trên những nét ngổn ngang của một công trường đang thi công, vòm trời đỏ hồng lên. Mũi đất bỗng trở thành một hòn đảo nhỏ đầy sức hấp dẫn, hứa hẹn những giờ phút thanh thản, hạnh phúc trong tương lai.

Xe chạy ngang qua Malibu với những ngôi nhà hiện đại, những chiếc thuyền đánh cá. Hai người cảm thấy như đã trở lại với cuộc sống náo nhiệt, ồn ào của chốn thị thành. Dọc hai bên đường, những chiếc xe hơi đậu ken đặc, đầu xe chỉ suýt nữa là thúc vào nhau. Bãi tắm đông nghẹt người, nom từ xa chẳng khác gì một tổ kiến khổng lồ.

Mỗi lúc, những vật dụng của khách tắm biển mỗi hiện ra nhiều hơn. Nào là dù, nệm, khăn bông, giỏ quần áo, lò nấu ăn... Thôi thì đủ mọi thứ xiềng xích con người ta được tạm thời tháo bỏ, vứt ngổn ngang

trên bãi cát. Biển cả vẫn chờ đợi chàng đấy. Biển vẫn nóng ruột mong chàng trở lại nhúng đôi chân và hai bàn tay xuống làn nước mát mẻ, thăm xanh của cái thế giới đầy huyền bí này. Nhưng chàng đã quên mất biển từ lâu rồi.

Stahr cho xe chạy vào một khúc đường lượn lên đồi, bỏ lại đám người ngổn ngang ở bãi biển. Vào đến vùng ngoại ô, chàng đỗ xe để tiếp xăng.

Tựa vào xe, chàng bồn chồn nói:

- Nay giờ chúng ta đi ăn thôi!
- Ông có cần phải về làm việc không?
- Không, tối nay anh không có chương trình gì cả.

Chàng đáp và cảm thấy ngay cả nàng, chiều nay cũng không có gì bận rộn, vội vã. Quả nhiên nàng đồng ý ngay:

- Nếu anh không phản đối, ta vào quán kia đi.

Chàng đưa mắt nhìn theo tay nàng chỉ, dừng lại ở cái quán tồi tàn.

- Em nói thật đây chứ?
- Em rất thích loại cửa hàng nửa tiệm thuốc, nửa quán rượu của người Mỹ. Vào những quán ấy, mọi thứ đều như mới lạ đối với em.

Ngồi trên hai chiếc đôn cao, họ ăn súp cà chua với những chiếc xăng uých còn nóng rây. Bữa ăn đơn giản này như làm hai người xích lại gần nhau hơn tất cả những gì diễn ra trước đó.

Ông hoàng Hollywood

Từ giây phút ấy, họ cảm thấy sợ hãi nỗi cô đơn ẩn náu trong mỗi người. Họ cùng ngửi thấy mọi mùi vị trong cái quán nghèo nàn. Họ cùng nháy mắt với nhau, bí mật nhận xét cô bồi bàn với mái tóc nhuộm thuốc đã bợt màu. Cuối cùng, khi đứng dậy, họ khúc khích cười bức tranh tĩnh vật mà họ để lại trên bàn: hai chiếc đĩa còn sót mấy mẩu dưa chuột muối, mấy lát khoai rán...

Bên ngoài trời đã bắt đầu tối. Lúc này ngồi trong xe, nếu mỉm cười chắc chàng cũng không trông thấy được. Nàng lên tiếng:

- Cám ơn anh rất nhiều. Hôm nay em được hưởng một cuộc dạo chơi thật vui.

Ngôi nhà của nàng không xa trung tâm thành phố. Xe bắt đầu lên dốc. Tiếng động cơ kêu lớn hơn. Ánh sáng của những ngôi nhà bắt đầu hiện lên. Stahr bật đèn xe. Chàng bỗng thấy nôn nao, bồn chồn trong dạ.

- Hay chúng ta đi tiếp?

- Không ! - Nàng nói vội vã hết như nàng đã chuẩn bị trước câu này. - Em sẽ viết thư cho anh. Xin anh tha lỗi vì những câu nói lấp lửng đầy bí ẩn của em. Vì sao em lại dùng cách nói ấy? Chính vì ở bên anh em cảm thấy hết sức dễ chịu... Anh nên làm việc ít thôi. Và nên lập gia đình trở lại...

- Thôi, xin em đừng nói đến những chuyện ấy. Hôm nay chúng ta đã sống trọn vẹn cho nhau và chỉ biết

có hai đứa mình trên đời này. Đối với em ngày hôm nay có thể chỉ là một điều thường tình, nhưng đối với anh, nó lại hết sức quan trọng. Nhưng thôi, anh không muốn nhiều lời...

Không muốn nhiều lời, có nghĩa là chàng muốn bước vào căn nhà của nàng, khi hai người đã đứng trên thềm. Nhưng nàng lắc đầu.

- Xin lỗi anh. Lát nữa em sẽ có khách. Em quên không nói với anh điều đó.

- Em chẳng có khách khứa nào cả. Nhưng thôi, không sao...

Chàng theo nàng vào đến cửa rồi đứng ở đó, ở đúng cái nơi tối hôm trước chàng đã đứng. Nàng lục tìm chìa khoá trong chiếc túi xách tay.

- Em tìm thấy rồi à?

- Vâng ! - Nàng nói. Chỉ còn mỗi việc là bước chân vào nhà, nhưng nàng vẫn chần chờ, muốn nhìn chàng một lần nữa. Nàng nghiêng đầu sang bên phải, rồi bên trái, cố ghi nhớ những dáng nét của chàng trong làn ánh sáng mờ ảo lúc sắp tối. Nàng cố ý kéo dài giây phút này để chàng kịp đưa tay ve vuốt đôi bờ vai nàng, kéo nàng vào sát người chàng. Nàng nhắm mắt lại, tận hưởng những cử chỉ âu yếm kia khi chàng dịu dàng nâng mặt nàng lên, chăm sóc nàng vào đôi má, khoé môi... Hai người mỉm cười nhìn nhau. Nàng cảm thấy buồn bã trong vòng tay chàng. Nhưng chính vào cái phút giây ấy hai

Ông hoàng Hollywood

người đâu biết rằng chút bờ ngǎn nhỏ nhoi giữa họ
đã tan biến.

Khi nàng nhích người ra xa chàng và một lần nữa
lại lắc đầu, thì bây giờ, cái lắc đầu kia chỉ biểu lộ
một sự ngạc nhiên chứ không còn là một lời khước
tử nữa. Bây giờ thì rõ ràng rồi, nàng lại một lần nữa
lầm lạc, giống như xưa kia nàng đã lầm lạc, nhưng
lầm lạc ở điểm nào thì có trời mà biết được. Bây giờ
thì nàng không thể nào hình dung nổi nàng lại có
thể xa cách được chàng. Stahr đã thắng. Nàng bức
bối nhưng không giận được chàng. Nàng không thể
nào không công nhận cái thắng lợi kia, cũng có nghĩa
là nàng tự công nhận mình đã thất bại. Sau này, mỗi
khi nghĩ lại, nàng tự hỏi nếu lúc đó nàng vùng thoát
khỏi chàng, nàng bước ngay vào nhà thì rồi mọi chuyện
sẽ đi tới đâu?

- Em thật không muốn có chuyện như vậy. Em
hoàn toàn không muốn thế.

- Vậy thì mời anh vào nhà?

- Ô, không, không được.

- Đã vậy, ta lại tiếp tục đi.

Nàng như trút được gánh nặng khi nghe bên tai
ba tiếng "tiếp tục đi". Phải đi đâu đó thôi. Đi ngay
khỏi đây, như trốn chạy một nơi tội lỗi. Thế là hai
người ngồi vào xe, phóng về phía núi. Một cơn gió
mát lùa vào mặt nàng, khiến Kathleen như bừng
tỉnh. Đối với nàng mọi điều đột nhiên sáng sủa, phân

minh. Hết như mầu đen đặt bên cạnh mầu trắng.

- Ta ra bờ biển, ra với ngôi nhà của anh đi ! - Nàng nói.

- Lại đến đó sao em? - Chàng âu yếm hỏi.

- Vâng, lại đến đó! Mà thôi, anh không cần nói gì nữa. Lúc này em chỉ cần biết em lại được đi với anh.

Lúc hai người trở lại bãi tắm Santan Monica, bầu trời đã phủ đầy mây, mưa hắt nhẹ lên người họ. Dừng xe ven đường, Stahr mặc áo mưa vào, kéo mui xe lên.

- Thế là chúng ta có mái nhà trên đầu rồi. - Chàng túm tỉnh cười nói với Kathleen.

Hai thanh gạt nước quay đều đều trên tấm kính chắn gió nom giống hai cây kim trên chiếc đồng hồ treo tường cổ kính. Những chiếc xe lầm lem bùn cát từ bãi tắm chạy ngược chiều xe họ, trở về thành phố. Đi thêm một đoạn ngắn, họ lọt vào một biển sương mù dày đặc. Không còn thấy lề đường đâu nữa. Hai ngọn đèn pha của chiếc xe chạy ngược chiều nom như không xê dịch nhưng rồi đột nhiên chiếc xe ào qua hết một kẻ đui mù.

Cả hai đều cảm thấy thơ thóι, nhẹ nhõm. Tựa như họ đã trút bỏ lại phía sau mọi sự xa cách, mọi mối lo phiền, ưu tư. Sương mù lọt qua các khe hở của cửa xe. Kathleen lặng lẽ tháo mũ, đặt ra ghế sau. Nàng vén lại mòn tóc để loà xoà xuống vai. Mọi cử chỉ của nàng đều hết sức chậm rãi, khoan thai để không làm ảnh hưởng đến Stahr; nhưng khi nhận ra ánh mắt

Ông hoàng Hollywood

chàng đang chăm chú nhìn mình, nàng bất giác mỉm cười ngượng ngáp.

Về phía bên trái, phía biển, cái quán ăn có chủ hải cẩu thoáng lướt qua.

Stahr hạ bót kính xuống, ngó ra ngoài để nhận đường. Xe chạy thêm vài dặm nữa, sương mù bỗng tan hết. Lối rẽ vào ngôi nhà của chàng đột ngột hiện ra trước mắt họ. Mặt trăng ló rạng, nhợt nhạt giữa những đám mây. Những tia hối quang cuối cùng của ngày vẫn còn sáng lấp lánh trên mặt biển.

Ngôi nhà như tan ra thành cát và nước của muôn đời. Tìm được cánh cổng, hai người lom khom đi qua những cây giàn giáo còn đẫm nước mưa, dò dẫm bước qua những tảng đá, những khúc gỗ nằm trong bóng đêm, chèn ềnh như hình người, cuối cùng họ đến được gian phòng duy nhất vừa làm xong, còn nồng mùi mạt cưa, mùi gỗ ẩm. Stahr vòng tay ôm lấy nàng. Trong gian phòng nửa tối nửa sáng hai người chỉ nhìn thấy cặp mắt của nhau. Chàng脱 áo mưa xuống nền nhà. Nàng chợt nói sê:

- Chờ một chút đã anh.

Nàng cần suy nghĩ trong giây phút. Những gì đang diễn ra thật vui, thật hợp với ý nàng; nhưng hoàn toàn không hứa hẹn một điều gì về sau đâu; dấu sao nàng vẫn phải suy nghĩ. Như một giờ trước đây. Có thể thôi. Nàng cứ đứng như vậy, nghiêng đầu qua bên trái rồi bên phải, như một giờ trước đây khi hai người

còn đứng trên bậc thềm nhà nàng. Nàng nhìn chậm rãi, chăm chú vào mắt chàng. Đột nhiên nàng cảm thấy chàng run bắn người.

Chàng cũng cảm nhận ra điều đó. Chính chàng cũng thấy mình như bấy bót đi trong vòng tay nàng. Ngay lúc đó nàng kéo mặt chàng áp sát vào ngực mình. Sau đây, một tay nàng ôm lấy chàng, tay kia nàng tháo khỏi đầu gối một vật gì đó và ném xuống dưới chân. Bây giờ chàng không còn run nữa. Chàng ghì chặt nàng hơn. Rồi hai người nằm ngả xuống tấm áo mưa.

Họ nằm im lặng, không ai nói gì. Đột nhiên chàng thấy yêu nàng quá. Chàng xiết chặt lấy nàng, mạnh đến độ chiếc áo nàng rách toạc ra một mảnh, Cái tiếng kêu yếu ớt của vải rách khiến cho hai người như bừng tỉnh.

- Dậy thôi em. - Chàng dịu dàng nói với nàng, tay muốn dùi nàng dậy.

- Không, kệ em!

Nàng nằm trong bóng tối, mọi sự khôn ngoan, chín chắn bay biến đâu hết. Bây giờ nàng đang tưởng tượng xem họ sẽ sinh một đứa trẻ thông minh, đinh ngô như thế nào? Sau đó nàng vươn tay ra cho chàng đỡ dậy... Khi nàng trở lại, ngọn đèn điện đã bật lên trong gian phòng.

- Đây là hệ thống chiếu sáng một bóng đèn. Anh tắt đi nhé? - Chàng nói.

Ông hoàng Hollywood

- Dũng anh. Cứ để đèn sáng thích hơn. Em muốn được nhìn anh.

Hai người ngồi trên chiếc bậu cửa sổ rộng thênh măt đối mặt, đầu gối chạm nhau.

- Anh như ở đâu đó rất xa. - Nàng nói.

- Em cũng thế!

- Anh không ngạc nhiên sao?

- Vì điều gì?

- Vì chúng ta lại được ở bên nhau. Mình cứ tin cứ tưởng rằng hai đã hoà làm một, nhưng khi tỉnh lại, vẫn hoá hai.

- Em hết sức gần gũi với anh.

- Anh đối với em cũng vậy.

- Cám ơn anh!

- Anh cũng cảm ơn em!

Cả hai đều bật cười.

- Có phải trong đêm vũ hội vừa rồi anh cũng muốn như vậy không?

- Anh không rõ nữa. Có lẽ đúng như thế đấy!

- Mọi điều ở chúng mình đã bắt đầu từ bao giờ nỗi? - Nàng nói, - thoát đầu hình như không cần, vì sao mà cần cơ chứ? Sau đó thi đến cái giây phút ta cảm thấy không một thế lực nào, không một sức mạnh nào trên đời này có thể ngăn ta lại được.

Nàng thốt ra những lời lẽ ấy với sự già dặn, từng

trái khiến chàng phải sững sốt. Chàng bỗng tha thiết mong được sống lại những ngày đã qua, sống lại một đoạn đời tuổi trẻ. Sống lại chứ không phải là lặp lại. Chàng càng cảm thấy yêu nàng hơn.

- Ở trong con người em có những điều thấp hèn. - Nàng nói như đoán được ý chàng. - Những điều có trong chị Edna.

- Edna nào?

- Cái chị mà anh đã nhầm là em và gọi điện thoại tìm ấy. Edna sống cùng phố với em. Nhưng bây giờ chị ấy đã chuyển đến Saneta rồi.

- Nhưng chẳng lẽ Edna lại là một gái làng chơi sao?

- Chuyên nghiệp đấy; một trong những cô gái Mỹ của các anh "có thể đặt hàng theo điện thoại".

- Thị sao cơ?

- Nếu Edna là một cô gái Anh, em sẽ đoán ra liền. Nhưng ở đây, em cứ ngờ chị ta là con gái nhà lành. Chỉ có điều Edna giấu em cung cách kiếm tiền của chị ấy.

Kathleen rùng mình - Chàng đứng dậy khoác chiếc áo mưa lên vai nàng, rồi mở tủ lôi ra cả một đống khăn trải giường, nệm, gối. Chàng tìm thấy một bao nến và thắp lên khắp các góc phòng. Rồi chàng bật lò sưởi điện.

- Vì sao Edna sợ anh? - Đột nhiên chàng hỏi.

- Vì anh là ông chủ hãng phim, Edna, hoặc là bạn

Ông hoàng Hollywood

của chị ta, đã có một chuyện gì đó hết sức tồi tệ với một người làm phim. Đối với chuyện này, cứ như em xét đoán, chị ta đã xử sự cực ngốc.

- Em đã quen chị ta như thế nào?
- Chị ấy đến em chơi như một người hàng xóm. Có lẽ chị ta nghĩ rằng em cũng là "đồng nghiệp". Edna rất hiền. Ngày từ buổi đầu em đã gọi chị ấy bằng tên. Sau đó thì kết bạn với nhau.
- Để em giúp anh một tay. Em không muốn sống ỷ lại.
- Có gì đâu - chàng ôm nàng. - Em cứ ngồi sưởi. Hai người ngồi lặng thính. Lâu sau, nàng khe khẽ nói:
- Em biết vì sao anh mến em nhanh thế. Edna nói với em.
- Chị ta nói gì cơ?
- Chị ta nói em giống Minna, vợ anh. Những người khác cũng nói với em như vậy.

Chàng hơi ngả người ra phía sau để ngắm nàng rồi gật đầu.

- Giống ở chỗ này này. - Kathleen đưa tay lên gò má, rồi sờ lên gáy - cả ở đây, ở đây nữa...
- Đúng vậy. - Stahr nói. - Anh sảng sốt vì em giống nàng. Không phải trên màn ảnh đâu, mà trong cuộc đời...

Kathleen đứng lên. Hết như nàng muốn lảng

F.S.Fitzgerald

tránh câu chuyện này, nàng sợ động chạm sâu hơn tới nó.

- Em sưởi xong rồi, - nàng nói. Nàng bước đến chiếc tủ, lúi huí một lát. Khi quay lại, Stahr thấy nàng mặc một chiếc yếm làm bếp có những hình hoạ tiết ngôi sao trên nền vải. Nàng nhìn quanh gian phòng với ánh mắt có vẻ không hài lòng.

- Chúng ta mới dọn tới, dĩ nhiên nó phải bừa bộn rồi.

Nàng mở cửa đi ra hành lang, mang vào hai chiếc ghế mây, dùng khăn lâu khô những giọt nước mưa. Chàng đưa mắt theo dõi từng cử chỉ của nàng, mỗi lúc một thêm lo ngại, biết đâu chẳng có những khiếm khuyết nào đó sẽ bộc lộ ra và cái bóng yêu kiều, thuốt tha kia sẽ tan biến mất. Khi xem những thước phim để chọn lựa diễn viên, nhiều lần chàng đã phải chứng kiến những vẻ đẹp như tượng đã mau chóng biến thành những con rối què quặt, thảm hại, để rồi qua mỗi phút, mỗi giây tan tác trước mắt chàng như thế nào. Nhưng những cử chỉ của Kathleen lại hết sức uyển chuyển đầy tự tin, còn sự mỏng manh, yếu ớt là do chàng cứ định kiến vậy thôi.

- Mưa tạnh rồi anh à! - Nàng nói. - Hôm em mới tới, trời mưa một trận kinh khủng, tiếng nước đổ xuống nghe như tiếng vó câu của hàng ngàn con ngựa đang chạy.

Chàng cười:

Ông hoàng Hollywood

- Rồi em sẽ thấy thích những trận mưa như thế. Bây giờ thì em đã trở thành một cô gái California rồi. Sao, em có tính ở lại đây không ? Bây giờ có thể kể cho anh nghe về mình chưa? Sao em có vẻ bí mật thế?

Nàng đi tới. Stahr cọ má vào chiếc yếm vải của Kathleen. Chàng cảm thấy những sợi vải mềm mại, mát lạnh.

- Nom anh mệt mỏi lắm, - nàng nói, tay vuốt mái tóc chàng.

- Anh không biết mệt khi yêu đâu.

Nàng nói nhanh:

- Em không nói về chuyện đó. Em chỉ muốn nói anh cứ làm việc liên miên không nghỉ như thế thì sẽ ốm to mất.

- Đừng khuyên anh như bà mẹ khuyên con nhé! - Chàng nói.

"Em cứ là một cô gái chịu chơi thì tốt hơn". Chàng nghĩ thầm. Nhiều lúc chàng chỉ muốn cho cuộc đời trở nên tan tành hết. Nếu quả thật chàng sắp chết như hai ông bác sĩ đã nói, thì trước khi chết một thời gian, chàng muốn mình không phải là ông Stahr tý phú làm gì. Chàng muốn được là một chàng trai nghèo, đêm đêm lang thang trên những nẻo đường phố, đeo đuổi những mối tình tuyệt vọng.

Kathleen khẽ nói:

F.S.Fitzgerald

- Anh cởi dùm em cái yếm với.

- À!

- Liệu giờ này còn ai ngoài bãi biển không anh?
Em tắt nến đi nhé?

- Đừng tắt em!

Nàng mỉm cười với chàng, ngả người nằm xuống nệm.

- Em cảm thấy như mình là Thần Vệ nữ nằm trên mảnh vỏ sò.

- Trên mảnh vỏ sò à?

- Anh hãy nhìn xem, không giống là gì?

Chàng cười:

- Em cho là giống thì nó giống.

Nàng vươn vai, mỏi mệt.

- Em sung sướng quá. Sao em yêu anh thế!

- Em có vẻ biết rất nhiều chuyện.

- Anh nói thế có nghĩa gì?

- Qua cử chỉ và lời nói, anh cảm thấy em rất có học thức.

Nàng suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Anh đánh giá em cao quá đấy. Em chưa có bằng đại học. Cái người mà em vẫn kể cho anh nghe, đấy mới là người hiểu sâu biết rộng. Anh ấy rất muốn em phải học thêm nữa, lại còn phác ra cho em cả một chương trình học hành như thế nào. Anh ta buộc em

Ông hoàng Hollywood

phải theo học tại trường đại học Xocbon, phải đến thăm quan các viện bảo tàng. Nhưng mọi thứ em chỉ ngó ngàng lót phót thôi.

- Anh ta làm nghề gì?

- Họa sĩ hay điêu khắc gì đó. Nóng tính lắm. Cứ muốn em phải hiểu biết ngay tất cả. Bắt em nghiên cứu kỹ các tác phẩm của Spengler. Mọi thứ cần học khác, theo ý anh ấy, cũng chỉ xác lập trên tư tưởng của ông này thôi. Lịch sử, triết học... tất cả chỉ là cái cầu để đến với Spengler. Và em đã chạy làng trước khi chạm đến cái nhà ông này. Theo như em nhận xét, anh ấy có thể mất em chứ không chịu để mất cái ông Spengler kia.

- Thế ông Spengler là ai vậy?

- Thì em đã nói em bỏ chạy trước khi chạm đến ông ta còn gì. - Kathleen cất tiếng cười. - Nay giờ thì em quên càng nhanh càng tốt những gì anh ấy bày vê cho em. Liệu trong quãng đời còn lại em có còn gặp phải một nhà mô phạm như thế nữa không?

- Sao em lại muốn quên anh ta? - Stahr có vẻ quở trách nàng. - Anh ấy sùng bái khoa học. Đây chính là sự sùng tín có từ ngàn xưa của người Do Thái đối với trí anh minh của Thánh đường. Em đừng nên trách anh ta.

- Em có còn là trẻ con đâu mà cần phải học?

- Nhưng sau này em sẽ truyền đạt kiến thức cho các con em.

- Liệu em có con không?

- Có! Chúng sẽ được dạy dỗ tử tế và lớn lên sẽ thành những người có hiểu biết. Vì hồi nhỏ không được học nên bây giờ nhiều khi anh cứ phải hỏi ý kiến bạn soạn giả. Mà bạn họ thì hệt như một lũ say. Phải biết quý trọng kiến thức.

- Được ! - Nàng đứng lên. - Có chút kiến thức nào em sẽ truyền lại cho các con em. Nhưng sự hiểu biết thì vô cùng vô tận. Càng biết nhiều lại càng cảm thấy mình chẳng biết gì. Hết như rúc sâu vào rừng vậy. Nhà mô phạm của em muốn trở thành nhân vật tăm tiếng nào đây là việc của anh ta. Có điều đừng trở thành một kẻ nhát gan và thô bỉ là được.

- Em yêu anh ta chứ?

- Tất nhiên rồi; bằng tất cả trái tim. - Nàng mơ màng nhìn qua cửa sổ và nói tiếp. - Ngoài kia có ánh đèn. Ra chơi ngoài bãi biển đi anh.

Chàng vùng dậy, kêu to:

- À, đúng rồi. Có lẽ cá găm xuất hiện.

- Cái gì cơ anh?

- Hồi chiều anh thấy các báo loan tin tối nay cá săn xuất hiện mà.

Chàng chạy vội ra. Nàng nghe tiếng mở cửa xe và sau đó, chàng chạy vào với tờ báo trên tay", Cá săn xuất hiện vào lúc mười giờ mười sáu phút. Tức là sau đây năm phút. Nào, nhanh lên !"

Ông hoàng Hollywood

Ngoài bãi, bầu trời trong xanh dưới ánh trăng. Thuỷ triều bắt đầu dâng. Từng bầy cá lóng lánh bạc bối đi dưới làn nước để đợi giờ vượt cạn. Đúng mười giờ mười sáu phút, chúng theo nước dâng, tràn vào bãi biển, phơi mình trăng xoá trên cát, quẩn quanh dưới chân người. Stahr và Kathleen đi chân không lội ào ào vào bãi cá. Một người da đen đi dọc ven bờ với hai chiếc giỏ trên vai. Anh ta nhanh nhẹn nhặt những chú cá găm bỏ vào giỏ. Anh ta lượm không mỏi tay. Chẳng mấy lúc đã đầy. Anh ta cười với Stahr:

- Tiếc quá, giá tôi có thêm vài chiếc giỏ nữa.
- Cá này anh đem đi bán có xa không?
- Trước đây tôi bán ở Malibu, nhưng dân Hollywood không thích cho chúng tôi vào bãi tắm của họ.

Một đợt sóng mới tràn vào bờ. Khi con sóng rút ra xa, trên bãi cát lại sáng lấp lánh những lườn cá quẩy.

- Anh đi xa quá như vậy mà bán chẳng được bao nhiêu tiền, liệu có bõ công không?
- Nhân tiện đi chơi luôn và kiếm mấy tờ báo về đọc. Tuy sống bằng cá nhưng tôi lại có cái thú đọc báo.

Gió thổi mát rượi. Sóng càng vỗ mạnh vào bờ. Sóng sủi dưới chân anh da đen những lớp bọt trăng xoá.

- Ông làm nghề gì vậy? - Anh ta hỏi Stahr.
- Điện ảnh.
- À, à, - anh da đen im lặng một lát rồi nói. - Tôi không đi xem phim bao giờ.

F.S.Fitzgerald

- Vì sao vậy ? - Stahr sững sốt hỏi.

- Xét thấy nó chẳng có tí lợi ích nào. Tôi cảm cá mây đứa con tới rạp chiếu bóng.

Stahr nhìn anh da đen, còn Kathleen nhìn Stahr. Sóng biển bắn tung bọt trắng lên ba người.

- Cũng có những bộ phim hay chứ! - Kathleen nói, nhưng anh da đen không nghe thấy. - Cũng có những bộ phim hay chứ, - nàng nhắc lại, sẵn sàng tranh cãi, phản bác. Anh da đen nhìn nàng thờ ơ.

- Nhưng những người da đen khác có thích điện ảnh không? - Stahr hỏi:

- Chính họ cũng không rõ họ yêu cái gì, ghét cái gì. Hôm nay họ hoan hô điều này, mai họ phản bác điều khác.

Chỉ có những con cá là hiểu rõ chúng tranh đấu vì điều gì. Đã nửa tiếng rồi nhưng cá vẫn tiếp tục tràn vào bờ. Anh da đen đã kiếm đầy hai giỏ cá. Từ bãi biển, anh gánh hai giỏ cá lên đường mà không ngờ rằng cái quan niệm của anh có thể làm lung lay cả một nền kỹ nghệ điện ảnh.

Kathleen và Stahr trở về nhà. Nàng chẳng biết làm cách nào để xua đuổi vẻ ủ dột của chàng.

- Tôi nghiệp mày anh da đen, - nàng nói. - Họ không biết điện ảnh là gì?

- Đừng trách họ. Họ có loại điện ảnh riêng của mình.

Ông hoàng Hollywood

Về phòng, Kathleen đi tắt vào, ngồi trước lò sưởi.

- Em đã cảm thấy yêu thích California. - Nàng nói chậm rãi. - Rõ ràng em là cô gái ưa những chuyện gây ám ảnh.

- Không hàn như thế.

- Còn gì nữa.

- Gần em anh thấy rất vui, - chàng nói.

Nàng khẽ trút hơi thở dài, đứng dậy. Nhưng Stahr không nhận ra tiếng thở dài đó của nàng.

- Anh không muốn mất em, - chàng nói. - Anh không biết em đang nghĩ gì. Nói chung là chẳng hiểu em có nghĩ đến anh không? Chính em cũng thấy đây, anh không thể nào dắt Minna ra khỏi trái tim anh được... - Stahr hơi áp úng và thầm nghĩ (Liệu mình có nên nói về Minna như vậy với nàng không?) - Nhưng trong nhiều năm nay anh chưa gặp được cô gái nào đẹp như em. Anh không thể không nhìn em suốt ngày. Anh không biết thật chính xác mắt em màu gì. Nhìn em, lúc nào anh cũng như sắp chết chìm trong đôi mắt ấy. Anh muốn làm một việc trên đời này...

- Thôi, đừng nói chuyện đó nữa anh, - nàng vừa cười vừa kêu vang lên, - kéo rồi em sẽ đứng trước gương suốt ngày mất. Để biết mắt em màu gì mà. Mắt vẫn là mắt thôi, em là một cô gái bình thường, hết sức bình thường, là đẳng khác. Có điều so với các cô gái nước Anh em có hàm răng nom được...

- Hàm răng của em tuyệt vời.

F.S.Fitzgerald

- ... nhưng so với cái mình tính ở đây thì em không
đáng xách dép cho họ...

- Đến lượt em phải im đi thôi. - Chàng ngắt lời
nàng. - Anh nói thực lòng đấy và anh vốn quen với
sự đắn đo cân nhắc từng lời rồi.

Nàng đứng lặng thinh nhìn chàng rồi nhìn đi đâu
đó, như vào thế giới bên trong con người mình. Sau
đó nàng lại nhìn chàng. Nàng muốn nói điều gì nhưng
thôi không nói nữa. Cuối cùng nàng thốt nhanh:

- Ta về đi anh!

Trên đường về, họ đã hoàn toàn biến thành những
con người khác. Ngày hôm nay đã bốn lần họ qua lại
con đường ven biển này. Mỗi lần, hai người đều cảm
thấy mình khác đi nhiều. Vui buồn, háo hức, thèm
muốn lúc này tựa như lùi lại ở phía sau. Bây giờ họ
thực sự đang trở về. Họ về với quá khứ và tương lai
của họ, về với cái ngày mai phải xô lấn, chen đẩy nhau
mà sống. Họ về với chính họ. Chàng bảo nàng ngồi
sát lại hơn. Nàng làm theo nhưng họ đều không cảm
thấy gần gũi với nhau hơn. Bởi lẽ giây phút phấn hưng
qua rồi, bây giờ nàng như đang sa chân xuống vực
thẳm. Chàng có điều gì phải ngồi nín thinh nữa. Chàng
muốn mời nàng về ngủ tại ngôi nhà chàng thuê ở vùng
ven thị; nhưng chàng hiểu là lời mời ấy sẽ không có
tiếng đồng vọng đâu. Chiếc xe bắt đầu leo lên đồi,
về hướng nhà nàng. Kathleen đưa tay ra phía ghế sau
lần tìm vật gì đó.

- Em mất cái gì à?

Ông hoàng Hollywood

- Có lẽ rơi xuống đường rồi, - nàng nói, tay lần trong chiếc xắc.

- Rơi cái gì đấy?

- Một phong thư.

- Thư có quan trọng không?

- Không.

Lúc tới nhà nàng, Stahr bật đèn trong xe, hai người lật đệm ghế lên nhưng vẫn không thấy.

- Thôi, không sao đâu anh ạ. - Nàng vừa nói vừa bước lên hàng hiên. - Em chỉ cần cái địa chỉ của một ngôi nhà thôi. Mà không phải là ngôi nhà chúng ta vừa rời khỏi đâu. Em cần địa chỉ cái nơi hiện nay ngài Stahr đang ở.

- Địa chỉ của anh rất đơn giản: *Bel - air*. Không có số nhà.

- Đây là đâu?

- Một khu vực đang mở mang gần Santa Monica. Nhưng tốt nhất là em hãy gọi điện đến xưởng phim cho anh.

- Vâng... Chúc ngủ ngon, thưa ngài Stahr.

- "Ngài" Stahr? - Chàng sững sốt nhắc lại.

- Chúc anh Stahr ngủ ngon, - nàng nhanh chóng sửa lại. - Gọi như vậy tốt hơn à?

Chàng cảm thấy như có ai đẩy chàng ra khỏi nàng.

- Sao? Sao? - Chàng nói và cảm thấy không thể

nào chịu đựng nổi cuộc chia tay lạnh lùng đến thế! Chàng nhìn nàng, đầu cũng ngaoeo lúc thì sang trái, lúc sang phải bắt chước điệu bộ nàng và nói không thành lời: "Chính em cũng biết đấy, mọi chuyện của chúng ta đối với anh đâu phải là chuyện đùa". Nàng thở dài, để chàng ôm trong vòng tay, trong giây lát cảm thấy mình hoàn toàn thuộc về chàng. Trước khi cái giây lát kia tan đi, Stahr thì thầm lời tạm biệt rồi quay trở ra xe.

Lái xe vòng trở xuống đồi, Stahr bông như nghe vang vang bên tai một bản hợp tấu lạ lùng, mãnh liệt, sôi nổi, đầy quyền uy, không biết ai là tác giả, lần đầu tiên chàng được nghe thấy. Bây giờ chủ đề chính đã xuất hiện nhưng chàng không thể nhận ra nổi nó xuất hiện vào lúc nào và vì thế, bản hòa tấu vẫn hoàn toàn mới mẻ. Cái chủ đề kia có lẽ đã được bắt đầu với tiếng còi xe vang lên trên các đại lộ, hoà cùng tiếng trống dật dìu của những đêm trăng sáng. Chàng căng tai lắng nghe, rồi nhận ra bản hòa tấu kia đã bắt đầu rồi đấy, bắt đầu như chưa bao giờ chàng được nghe, chàng không hiểu nổi nhưng lại hết sức thân thương gần gũi với chàng. Có một điều gì đó vừa quen vừa lạ khẽ khuấy động lòng chàng. Bản hòa tấu mới mẻ đến bối rối, dù có ngưng lại giữa chừng cũng không ai dám bảo là bản nhạc đã kết thúc.

Bên cạnh những thanh âm kỳ lạ kia là hình ảnh anh da đen với đôi giỏ đầy ắp cá trên vai. Anh ta đang đợi tại văn phòng của chàng với hai cái giỏ lấp

Ông hoàng Hollywood

lánh cá bạc, hoặc sáng mai sẽ đợi chàng ở cổng xưởng phim. Anh ta không cho phép con cái mình xem những bộ phim của Stahr. Anh ta xử sự không đúng đắn. Chàng phải tìm gấp để thuyết phục anh ta mới được. Cần phải dựng bộ phim, không phải là một bộ mà là hàng chục bộ, để anh ta thấy rằng anh không đúng. Do tác động của những lời anh da đen nói với chàng, Stahr quyết định sẽ gạch khỏi kế hoạch sản xuất bốn bộ phim, trong số đó có một bộ định quay vào tuần lễ tới. Ngay trước đây Stahr đã gọi bốn bộ phim ấy là nhất thiết phải làm, nhưng bây giờ xem xét chúng bằng cặp mắt của anh da đen, chàng quyết gạt bỏ rác rưởi. Chàng lấy lại một bộ phim vào loại khó làm mà trước đây chàng đã quăng cho tụi chó sói Brady, Marcus và đồng bọn, để tính chuyện khác. Quyết định giành lại bộ phim này là vì anh bạn da đen đó thôi.

Khi Stahr vừa đậu xe đến thềm nhà, đèn trước cửa bật sáng liền. Anh hầu người Philippin chạy từ trên thềm xuống đưa xe vào gara. Vào văn phòng, một bản danh sách những người gọi điện thoại đến đập ngay vào mắt chàng:

*"La Borwitz
Marcus
Harlow
Reinmund
Fairbanks
Brady
Colman*

F.S.Fitzgerald

*Skouras
Fleishacker...v...v...*

Anh người hâu bước vào, tay cầm một phong thư:

- Thưa ông, tôi thấy nó rơi ra ngoài xe.
- Cám ơn anh, - Stahr nói. - Tôi đang tìm nó.
- Thưa ông, bây giờ ông có xem phim không?
- Không, cảm ơn, anh có thể đi ngủ được rồi.

Bức thư gửi cho More Stahr. Chàng sững sót muốn đọc ngay nhưng chợt nhớ chính nàng đã mất công tìm nó, biết đâu nàng chẳng muốn thu hồi lại. Nếu nhà nàng có điện thoại, chàng đã gọi ngay cho nàng, xin phép nàng được bóc phong thư. Chàng mân mê nó trong tay. Chắc lá thư này nàng đã viết trước cuộc dạo chơi ven biển với chàng vừa rồi, - chàng nghĩ vui vui. - hẳn những điều nàng viết bây giờ không còn hiệu lực như trước đâu. Thật là thú vị nếu biết được lúc đó nàng suy nghĩ gì về mình. Còn bây giờ, nếu xé thư ra mà không hỏi nàng thì quả là bất lịch sự. Đặt phong thư cạnh chồng kịch bản, chàng rút tập kịch bản để ở trên cùng, mở ra đặt trên đầu gối. Chàng lấy làm hạnh diện vì đã tự chủ được bản thân, không bóc lá thư ra. Điều này chứng tỏ là chàng rất sáng suốt. Với Minna trước kia cũng thế, chàng không bao giờ bị mất bình tĩnh, kể cả lúc mới gặp nhau trong một mối tình thơ mộng và vương giả. Nàng đối với chàng luôn tha thiết, nồng nàn, tận cho tới lúc nàng chết. Và điều xảy ra ngoài ý muốn, khiến chàng hết sức ngạc nhiên,

Ông hoàng Hollywood

là tình yêu kia, đã làm cho chàng không còn thiết sống nữa trên cõi đời này. Chàng cảm thấy nàng quá cô đơn trong cõi chết và chàng muốn đi cùng với nàng.

Chàng chưa bao giờ mắc căn bệnh "mê gái" như đứa em trai của chàng. Hắn đã bị đàn bà đánh gục, hay nói cho đúng hơn, bị cả một tá đàn bà gây khổ, gây nhục cho hắn. Ngay khi còn trai trẻ, chàng cũng mới chỉ uống cạn chén tân khổ ấy có một lần và rồi chàng cương quyết gạt cái chén rượu ấy sang một bên. Trí óc chàng đổ dồn vào những cuộc phiêu lưu khác ích lợi hơn là những thú mua vui bằng cảm giác mạnh. Giống như những nhân vật có cá tính mãnh liệt khác, chàng học được thói bình thản đến lạnh lùng trước đàn bà. Vào lúc mới mười một, mười hai tuổi chàng đã không chịu được những điều dối trá, lừa đảo; những thói xu nịnh, luôn cúi nhục nhã... những điều mà loại người như chàng thường sử dụng. Nhờ đó Stahr không trở thành một tên vô lại, thêm nữa, chàng lại có được lòng nhân từ vị tha, kiên nhẫn và nhiều phẩm chất tốt đẹp khác.

Anh hầu người Philippin mang tới cho chàng một khay nước lọc, trái cây, hạt dẻ. Stahr lật tập kịch bản và bắt đầu đọc. Chàng đọc luôn trong ba tiếng đồng hồ, thỉnh thoảng ngừng lại để sửa chữa thầm trong đầu mà không dùng tới cây bút chì. Đôi lúc chàng ngược mắt lên nghĩ ngợi tới một điều gì đó, tuy không rõ lắm, nhưng đang gieo vào lòng chàng một cảm giác vui vui. Chàng đang nghĩ đến điều gì nhỉ? Tất nhiên

không phải là nghĩ tới cái kịch bản nữa rồi. À, chàng nghĩ đến Kathleen! Chàng đưa mắt nhìn phong thư đang đặt trên bàn, chàng như cảm thấy vừa nhận được bức thư từ tay nàng.

Khoảng ba giờ kém mười lăm sáng, đường mạch máu ở bên thái dương càng đập giần giật. Chàng biết là đã tới lúc đi nghỉ. Đêm đang tan dần và cùng với bóng đêm hình ảnh của Kathleen cũng như lâng lâng lùi xa đâu đó. Mọi hình ảnh của nàng bây giờ như tụ dồn lại trong bóng dáng của một người con gái xa lạ, gắn bó với chàng bởi những sợi dây hết sức mảnh mai, dễ đứt, chỉ trong vài ba tiếng đồng hồ. Chàng cảm thấy lúc này có thể bóc phong thư của nàng ra được rồi.

"*Ngài Stahr thân mến,*

Nửa tiếng nữa em sẽ tới nơi gặp ngài. Khi nào chia tay em sẽ trao cho ngài bức thư này. Ngài có biết không, em sắp sửa lấy chồng và lần này gặp ngài là lần cuối cùng.

Lý ra em cần nói chuyện này với ngài vào tối hôm vũ hội, nhưng em cảm thấy ngài cũng chẳng quan tâm đến việc ấy nên em im lặng. Hôm nay sẽ là ngày tuyệt vời, em biết thế, nếu em đem chuyện này ra nói, chắc sẽ làm ngài mất vui và em cũng sẽ im lặng. Bây giờ thì ngài hãy nghe em sẽ nói sự thật, đằng nào cũng một lần. Sau cuộc chơi, khi ngài đọc những dòng này chắc ngài cũng sẽ biết rằng em chỉ là một cô gái bình thường như những cô gái khác. Một người bạn

Ông hoàng Hollywood

gái ngồi cùng bàn với em trong đêm vũ hội đã nói với em như vậy. Theo cô ta trên thế gian này mọi người đều là người trần mắt thịt, ngoại trừ ngài ra. Thấy rõ là cô bạn kia muốn em chuyển tới ngài lời nhận xét của cô ta. Ngày hãy tìm cho cô ta một vai trong phim nào đó nếu ngài có thể tìm được.

Em rất hân diện, vì có một người quen biết được rất nhiều cô gái đẹp sùng ái đến như vậy... em không biết diễn tả sao cho rõ ý mình định nói, nhưng em tin rằng ngài sẽ hiểu. Nay giờ em cần phải đến chỗ đã hẹn gặp ngài.

Chúc ngài mọi sự như ý.

KATHLEEN MOORE"

Cảm giác đầu tiên của Stahr sau khi đọc bức thư dường như là một sự sợ hãi. Sau đó chàng thoảng nghĩ bức thư này không còn giá trị gì nữa vì sau cuộc dạo chơi ở ngoài bãi biển, chính nàng đã có ý định thu bức thư này lại. Nhưng rồi chàng vội nhớ ra lúc chia tay Kathleen đã gọi chàng bằng mấy tiếng "ngài Stahr" và hỏi xin địa chỉ của chàng. Biết đâu giờ này nàng chẳng đã viết xong một bức thư đoạn tuyệt nữa. Dù sao chàng vẫn cảm thấy bức tức một cách phi lý vì thấy rõ là nàng đã tỏ ra thờ ơ với tất cả những gì đã diễn ra sau khi nàng viết lá thư này. Chàng đọc lại lá thư một lần nữa và hiểu rằng điều này hoàn toàn chỉ vì Kathleen không thể nào lường trước được khúc ngoặt sẽ xảy ra trong quan hệ giữa hai người. Tuy nhiên, lúc chia tay trước cửa nhà nàng, chàng

nhận thấy nàng đã có thái độ dứt khoát rồi. Nàng đã cố tình làm giảm ý nghĩa cuộc đi chơi vừa qua và tựa như chàng không hề chiếm giữ một vị trí nào trong tình cảm của nàng. Rồi chàng lại phủ nhận ý nghĩ ấy. Chàng nhớ lại trong óc toàn bộ cuộc dạo chơi phiêu lưu, mơ mộng kia và cái ánh hào quang của nó lại như vụt thấp sáng lên: đoạn đường chàng và nàng đã phóng xe qua, cái mũ của nàng, bản hợp tán kỳ diệu kia và ngay đến cả bức thư này nữa đều bay lên tứ tung như những mảnh vỡ vừa từ các bức tường ở ngôi nhà xây chưa xong của chàng. Kathleen đã ra đi rồi. Nàng ra đi cuốn theo cả những cử chỉ quen thuộc, cái nghiêng đầu lặng lẽ, thân hình chắc khoẻ, nhanh nhẹn, đôi chân trần dẫm trên cát ẩm... Bầu trời xám bạc, mưa cuốn theo gió chạy xào xạc trên mặt cát, cuốn theo cả đàn cá bạc thả trở lại biển. Lại qua đi một ngày bình thường, không còn để lại một dấu vết gì hết ngoài một chồng kịch bản trên bàn.

Chàng đi lên lầu trên. Những bậc thang gác khiến chàng nhớ tới cái chết của Minna. Bước chậm chạp từng bậc thang, chàng phải cố sức quên đi nỗi thương nhớ, luyến tiếc đang dày vò, hành hạ chàng. Rồi trước mắt chàng hiện ra căn buồng trống trải, phía sau các cánh cửa không có ai đang ngủ hoặc đang thức đợi chàng cả. Bỏ cà vạt bỏ giày, chàng ngồi đờ dãm ở mép giường. Mọi hình ảnh đều nhạt nhòa hết. Duy chỉ còn một điều gì đó vướng lại trong ký ức chàng. Cụ thể là điều gì đây? Chàng bỗng nhớ ra, cho tận đến lúc này, chiếc xe hơi của Kathleen vẫn còn đậu ở cạnh

Ông hoàng Hollywood

khách sạn. Stahr để chuông báo thức: chàng cố ngủ lấy sáu tiếng đồng hồ.

Cecilla kể tiếp. Tôi thiết nghĩ lúc này nên miêu tả chính những hành động của tôi, có lẽ sẽ khiến bạn đọc lý thú hơn cả. Tôi rất ngượng ngập vì cách khu xử của mình. Ấy thế nhưng sự đời đôi khi trớ trêu: nỗi ngượng ngập, xấu hổ của người này có khi lại là sự thích thú cho người khác thì sao?

Trong đêm vũ hội, khi tôi khẩn khoản nhờ Wylie tới hỏi cô Martha Dodd xem cái cô gái đang nhảy với Stahr kia là ai, nhưng Wylie cũng chẳng biết thêm được điều gì. Thế là cái câu hỏi về người con gái kia bỗng nhiên như trở thành niềm quan tâm lớn nhất trong đời tôi. Tôi đoán chừng và đã đoán không sai cái cô Martha Dodd - vốn từng là một minh tinh, cho dù bây giờ chưa biết tí gì về cô gái kia, nhưng rồi nhất định khắc biết. Làm sao bỏ qua nổi một người ngồi cạnh mình đang được một ông Hoàng của giới điện ảnh sùng ái và sắp trao vương miện Nữ hoàng lên đầu.

Tôi mới quen biết Martha Dodd qua vài ba câu chuyện nên không tiện hỏi thẳng điều tôi muốn biết. Nhưng sáng hôm sau, thứ hai, tôi đã tới xưởng phim để gặp Jane Meloney.

Chúng tôi là chỗ quen biết đã lâu. Tôi coi bà như người trong nhà. Jane Meloney là soạn giả nhưng chả hiểu sao từ khi còn nhỏ tôi vẫn cho là soạn giả và

đám thư ký thì cũng từa tựa vậy thôi. Chỉ có điều, ở các vị soạn giả thì luôn luôn bốc lên mùi rượu và hay lui tới quán nhậu nhẹt hơn. Mọi người thường đàm tiếu về các soạn giả, cũng với cái giọng xem thường như khi nói về đám các cô thư ký kia. Ngoại trừ một số soạn giả từ miền đông tới. Nhưng nếu họ định ở lì nơi đây thì dần dần, họ cũng sẽ bị hạ xuống hàng với đám viên chức tầm thường kia.

Căn phòng làm việc của Jane ở trong tòa nhà dành riêng cho đám soạn giả già. Trong mỗi xưởng phim đều có những căn "xà lim" như thế. Chúng còn được lưu giữ lại từ thời kỳ phim câm. Trong các ngăn "xà lim" ấy, bây giờ suốt ngày vang lên cái giọng rên rỉm thê lương của những kẻ làm thuê, những đứa lười thối thây thối xác, tài năng đã cạn đến giọt cuối cùng. Người ta vẫn truyền tụng với nhau một câu chuyện đàm tiếu thế này: Một vị giám đốc mới về xưởng tới thăm những căn "xà lim" kia. Sau đó ông ta gọi điện sang văn phòng hỏi xem đám người ngồi đó là ai? "Họ ngồi đây làm gì vậy?" - "Đa, đó là các soạn giả, những nhà văn của chúng ta à!" - "Nhà văn cơ à? Nhưng sao tôi theo dõi họ đến cả mười phút mà chỉ thấy họ ngồi gai thô?"

Bà Jane đang ngồi phía sau cái máy chữ, tay gõ như máy, chờ tới giờ nghỉ ăn cơm trưa. Tôi nói ngay ra điều khiến tôi đau đầu:

- Cô có hình dung được không, cháu đang có một kẻ tình địch. Một yêu tà thượng thặng! Thế mà đến tên nó cháu cũng chưa biết nổi.

Ông hoàng Hollywood

- Lại có thể như vậy sao? - Bà Jane nói. - Đùa thế thôi! Cô cũng đã nghe ai đó nói tới chuyện đó rồi.

Tôi thừa biết "ai đó" chính là Ned Sollinger, cháu bà Jane, hiện là nhân viên chạy giấy của Stahr. Ned là niềm hy vọng và tự hào của bà Jane. Bà ta đã gửi hắn lên trường Đại học Tổng hợp New York . Nhưng ở đó hắn lại nhảy vào đội bóng đá chuyên nghiệp của trường ba năm liền, chẳng học hành gì cả. Mai sau hắn mới vào học tại khoa y. Tại đó, một cô gái đã cho hắn "leo cây". Hắn liền cắt bộ phận kín của một cái xác phụ nữ gửi cho cô gái kia. Để làm gì à? Xin các bạn hãy hỏi hắn ta ấy. Thế rồi hắn trở về đây làm lại cuộc đời, bắt đầu từ nấc thang thấp nhất và hiện thời vẫn còn lẹt đẹt ở cái nấc thang đó.

- Người ta nói với cô thế nào?

- Mọi người kể là hai người gặp nhau vào đêm động đất. Cô ta ngã xuống nước. Ông Stahr đã nhảy xuống cứu được cô ta. Lại có tin khác nói là cô ta đã nhảy từ ban công ngôi nhà của ông ấy xuống và gãy tay.

- Cô ta là ai thế?

- Cả một câu chuyện vui đáo để gắn vào câu hỏi này...

Chuông điện thoại reo. Tôi nóng lòng đứng đợi khi bà Jane con cà con kê với Joe Reinmund. Thấy rõ là qua điện thoại cái ông Joe kia muốn rõ tài năng của bà và nói chung là bà đã từng viết kịch bản phim

F.S.Fitzgerald

bao giờ chưa? Trong khi đó bà Jane lại là người chứng kiến cái lần đầu tiên Griffith phát hiện ra thủ thuật quay đặc tả trong điện ảnh. Trong câu chuyện, thỉnh thoảng bà ta lại thở dài, vặn vẹo mình mấy, nhăn mặt nhăn mũi trước ống nói và áp nó gần ve áo để tiếng bà chỉ phát ra ở đầu dây bên kia một cách yếu ớt. Chen vào đó bà vẫn nói chuyện với tôi:

- Chả ăn nhầm gì cái ông này. Chỉ tổ tốn thời gian thôi. Có đến hàng chục bận ông ta vẫn hỏi cô chỉ một điều ấy. Cô đã viết thư cho ông ta để chứng minh là...

Giọng Joe Reinmund vang vang trong ống nghe:

- Nếu kịch phim lọt vào tay ông Stahr thì đây không phải là lỗi tại tôi. Tôi muốn đẩy công việc đến cùng.

Bà Jane lại nhăn nhó mặt mày.

- Cái nhà ông Reinmund này bây giờ lại còn ôm cả việc phân vai nữa... ông ta chọn Buddy Ebsen... Trời đất, ông ta nhầm với Donald Crisp rồi. Ông ta mở cuốn sổ danh bạ diễn viên mà mình nghe được cả tiếng giấy kêu sột soạt... Từ sớm hôm nay ông ta bỗng trở thành một nhân vật quan trọng, hệt như ông Stahr thứ hai. Khổ cái thân tôi, trong khi đó thì tôi đang cố viết cho xong hai cảnh trước bữa cơm trưa.

Cuối cùng Reinmund tự ngắt hay có ai đó ngắt điện thoại của ông ta. Người hầu bàn mang tới bữa trưa cho Jane và một chai Côca Côla cho tôi, vì mùa hè đó tôi kiêng không ăn bữa trưa. Trước khi ăn,

Ông hoàng Hollywood

Jane còn cố đánh máy thêm một câu văn nữa. Tôi rất chú ý tới cách viết của bà. Có lần tôi được tận mắt chứng kiến bà với một đồng nghiệp trẻ tuổi lấy một câu chuyện từ tạp chí "*The Saturday Evening Post*", thay đổi nhân vật và cốt truyện đi rồi cùng bắt tay viết. Họ viết hết dòng này đến dòng khác cố làm cho cốt chuyện hay ho, bi tráng và có vẻ cao đẹp hơn. Tôi muốn được thưởng thức câu chuyện đó trên màn ảnh, nhưng không thấy.

Tôi thích bà Jane như trẻ nhỏ thích món đồ chơi cũ kỹ, rẻ tiền. Mỗi tuần bà kiếm được ba nghìn đôla, nhưng ông chồng bà đã đem xuống rượu sạch, còn đánh bà ốm lên ốm xuống. Nhưng hôm nay tôi lại phải đến nhờ cậy bà vì một đứa nhỏ xa lạ bỗng trở thành tình địch của mình.

- Cô Jane, con bé kia tên là gì? - Tôi hỏi một lần nữa.

- À... à... ông Stahr có gọi dây nói cho cô ta. Nhưng sau đó ông lại nói với cô thư ký ông nhầm tên với cô khác.

- Dù sao ông ta cũng tìm thấy cô ta rồi - Tôi nói - Cô có quan cô Martha Dodd không?

- Ô, cái con nhỏ chịu phận rủi trong cuộc đời ấy chứ gì?

Giọng nói của bà bỗng cao vút lên như diễn viên trên sân khấu.

- Xin cô mời chị ấy ngày mai tới khách sạn.

F.S.Fitzgerald

- Nhưng cô nghĩ nó thiếu gì đồ ăn mà mình phải mời. Con nhỏ có một thằng bồ người Mêhicô...

Tôi phải nói để bà Jane hiểu rằng mình mời không phải vì thương gì cô ta, mà có mục đích khác. Bà Jane đồng ý giúp đỡ tôi. Bà gọi điện cho Martha Dodd.

Trưa hôm sau ba chúng tôi đi ăn ở tiệm Bev Brown. Đó là một tiệm ăn thừa khách với không khí trầm mặc. Đám khách ăn kiêng nom lúc nào cũng như ngái ngủ cả. Vào buổi trưa, tiệm ăn có vẻ tưng bừng lên đôi chút. May mắn bà làm một màn trình diễn kéo dài chừng năm phút. Nhưng cả ba chúng tôi đều đứng dung không chú ý tới. Tôi thì nóng ruột muốn biết ngay những điều cần biết. Martha Dodd vốn là một cô bé nhà quê. Không hiểu điều gì đã xảy ra với cô ta, nhưng chỉ biết là cái xa hoa, lộng lẫy của một thời diễn viên nay chỉ còn để lại những quầng thâm quanh mắt. Martha Dodd vẫn hoàn toàn tin rằng cuộc sống của một minh tinh mà cô đã từng ném trải nhất định sẽ còn quay lại với mình. Tình trạng hiện tại chỉ là những giây phút giải lao kéo hơi dài.

- Năm 1928 là năm cực thịnh trong cuộc đời tôi. Tuy chưa có vila nhưng tôi đã có ba mươi mẫu đất, một khoảnh sân rộng với phong cảnh tuyệt đẹp, lại có cả hồ tắm nữa. Vào mùa xuân tôi đi dạo giữa một rừng hoa cúcẠI mọc cao ngập đầu...

Tôi loay hoay mãi chưa nghĩ ra cách nào cắt đứt

Ông hoàng Hollywood

câu chuyện đóng dài của cô ta. Cuối cùng tôi đành rủ Martha Dodd tới thăm ba tôi. Bằng cách đó tôi tự trừng phạt vì "cái ý đồ đen tối" của mình, cả vì tính cả thiện nữa. Ở Hollywood người ta không chấp nhận sự thiện thùng và tính vòng vo. Cái nhược điểm này chỉ làm ta rối trí. Ai chả hiểu rằng mỗi người đều có những động cơ, ý đồ riêng và người ta chấp nhận như thế. Sự vòng vo chỉ tổ mất thời gian.

Chúng tôi chia tay với Jane ở cổng phim trường. Bà ta có vẻ chán cho cái tính nhút nhát của tôi. Martha Dodd thì có vẻ phản khích lắm. Đã bảy năm nay cô ta không được xuất hiện trên màn ảnh. Cô ta cun cút đi theo tôi với vẻ ngoan ngoãn sẵn sàng làm theo mọi sự sai khiến. Tôi nhất định sẽ nói chuyện ba tôi. Nhờ những thành công của các minh tinh, như Martha Dodd, hàng phim hốt được cả một núi tiền, tựa như sau đó các nhà sản xuất có thể ngả lưng mà ngủ được rồi. Còn họ, chẳng bao lâu sau những thành công kia, họ nhanh chóng rơi ngay vào cảnh túng thiếu. Chỉ đôi khi họ mới được mời đóng những vai phụ. Như thế chả thà cứ đuổi họ khỏi Hollywood còn nhân đạo hơn. Còn về tôi, trong vụ hè đó ba tôi rất tự hào, khoe khoang với tất cả mọi người về sự giáo dục tinh tế mà tôi đã hấp thụ được. Ô, trường Đại học Bennington là một trường như thế nào? Một nhà trường của con cái các gia đình quý phái nhé! Tôi cố nói để ba tôi hiểu rằng trường đại học của chúng tôi cũng gồm đủ hạng người, đủ mọi thói hư tật xấu. Nhưng ba tôi vì quá sùng mộ cái xứ Bennington, ông vẫn sung sướng nhắc đi nhắc lại: "Con gái yêu quý của ba, ở đó con

F.S.Fitzgerald

sẽ nhận được tất cả mọi điều". Tất cả mọi điều ư? Chắc hẳn ý ba tôi không muốn nói tới việc trong thời gian ở trường tôi phải chật vật lăm mới còn là người con gái đồng trinh duy nhất trong số các bạn gái cùng học. Liệu ba tôi có biết không, tôi thực sự đã trở thành bông hoa đắt tiền giữa đám thương lưu ngũ lục tuần ưa nếm vị chanh cẩm.

Bởi vậy tôi tin rằng ba tôi sẽ vì tôi mà làm một cái gì đó cho Martha Dodd. Tôi kéo cô ta vào văn phòng ba tôi. Tôi lại còn nuôi hy vọng giúp đỡ cho cả anh chàng cao tuổi Johnny Swanson, rồi cả Evelyn Brent những người bạn đã bị mất việc khá lâu rồi. Ba tôi là một người giàu lòng vị tha và rất dễ thương, ngoại trừ những ấn tượng ông để lại trong tôi vào dịp tôi bất ngờ gặp ông ở New York. Lần đó đã xảy ra một việc khiến tôi không muốn nhận ông nữa. Nhưng thôi, nói gì thì nói ông vẫn là cha đẻ của tôi. Vì tôi, ông có thể làm mọi việc trên đời này.

Tại phòng khách chỉ có mình cô thư ký Rosemary Schmie. Cô ta đang nghe điện thoại tại bàn giấy của cô Birdy Peter. Cô ra hiệu bảo chúng tôi ngồi đợi. Nhưng tôi đang nuôi những dự kiến riêng nên bảo Martha Dodd cứ đi theo tôi. Tôi ấn nút chuông ở phía dưới bàn giấy Rosemary và mở cửa văn phòng bước ngay vào.

- Ba cô đang bận họp - Cô Rosemary gọi giật giọng phía sau, - không có cuộc họp đâu, nhưng không nên vào...

Cô ta nói đến đây thì tôi đã đi qua một phòng

Ông hoàng Hollywood

nhỏ ngăn cách giữa phòng thư ký và văn phòng làm việc của ba tôi. Tôi thấy ba tôi mặc độc chiếc may ô, mồ hôi nhè nhẹ, đang cố gắng mở cánh cửa sổ. Hôm đó thời tiết nóng nực, nhưng cũng không đến nỗi phải vã mồ hôi. Vì vậy khi nom thấy cảnh ấy tôi cứ ngỡ là ba tôi ốm.

- Không, không sao cả. Có chuyện gì vậy con?

Tôi bước đi bước lại trong phòng cố nói hết với ba tôi về khó khăn của Martha Dodd và những người cùng hoàn cảnh với cô ta. Ba tôi cần quan tâm đến họ, tạo điều kiện cho họ có công ăn việc làm thường xuyên. Ba tôi sốt sắng ngợi khen ý muốn của tôi, ông gật đầu lia lịa tỏ ra đồng ý. Đã lâu lâu rồi, ông mới dịu dàng thân mật với tôi như vậy. Tôi bước tới, hôn vào má ông. Mồ hôi vã ra ướt đẫm lần áo may ô, người ông run run. Tôi vội hỏi:

- Ba không được khoẻ? Hay là có chuyện gì bức mình?

- Không, không sao cả.

- Ba đừng dấu con!

- À, do cái thằng Stahr áy cả, - ông nói. - Thật là đồ quý dữ của Hollywood. Nó cứ như cái gai chọc vào mắt ba suốt ngày đêm.

- Nhưng có chuyện gì thế, ba? - Tôi hỏi với cái giọng không còn dịu dàng như trước.

- Thằng oắt! Nó cứ ngồi như ông tướng chỉ tay ra lệnh nên làm cái này, không nên làm cái khác. Ba

F.S.Fitzgerald

tức phát điên lên được. Nhưng thôi lúc khác ba sẽ kể. Con về đi, con về đi...

- Con không đi đâu cả khi chưa yên lòng vì ba.
- Về đi, con có nghe lời ba không?

Tôi hít mũi đánh hơi: không có mùi rượu trong phòng.

- Ba chải đầu lại đi! - Tôi nói. - Martha Dodd sắp vào đây đấy.
- Cô ta vào đây làm gì? Ba có trốn cô ta đâu.
- Thế thì ba ra phòng khách tiếp cô ấy đi thôi. Ba rửa mặt rồi thay áo đi.

Với vẻ thất vọng, ba tôi vãy vãy tay rồi đi vào phòng tắm. Không khí trong phòng oi bức lạ. Có lẽ từ sáng đến giờ các cửa sổ chưa được mở. Vì thế ba tôi bị ốm chăng? Tôi nghĩ, rồi mở toang các cửa sổ ra.

- Con ra ngoài trước đi. - Ba tôi nói vọng ra. - Ba xong rồi đây.
- Ba liệu xử đẹp với cô ấy nhé, - tôi nói. - Nhưng đừng tỏ vẻ thương hại ba à!

Hết như chính Martha Dodd vừa cất tiếng rên rỉ vì cực khổ. Tôi nghĩ, bởi chợt cảm giác có tiếng rên từ một chỗ nào đó vọng đến. Tôi giật thột người, đứng lặng như trời trống. Tiếng rên lại nổi lên. Lần này thấy rõ không phải từ phòng tắm, cũng không phải từ phòng khách vắng tối. Nó phát ra từ chiếc tủ đứng

Ông hoàng Hollywood

kè sát tường. Không rõ do đâu tôi bỗng trở nên can đảm, tôi chạy ngay tới giật phanh cánh tủ ra. Cô thư ký Birdy Peters của ba tôi trần truồng té lăn xuống sàn nhà, giống hệt xác chết trong một bộ phim nào đó. Cùng theo với cô ta là một luồng hơi nồng nặc, khó thở. Cô ta nắm ngay dơ trên lối đi, mình mẩy đẫm mồ hôi như ba tôi vừa rồi, một tay còn mang cái áo hay cái quần gì đó. Ngay lúc ấy ba tôi từ phòng tắm bước ra và đứng sững sau lưng tôi. Không cần ngoảnh lại tôi cũng biết rõ vẻ mặt ba tôi ra sao. Vì tôi cũng đã từng bất ngờ gặp ông một lần như thế này ở New York rồi.

- Mặc xống áo vào! - Tôi nói, tay giật chiếc váy rơi trong tủ ném lên người cô ta. - Mặc vào ngay đi.

Rồi tôi chạy vụt ra phòng ngoài, Rosemary Schmie, nhìn tôi, nét mặt đầy vẻ sợ hãi. Sau này tôi không bao giờ còn gặp lại cô ta và cả cô Birdy Peters nữa. Vừa thấy tôi, Martha Dodd hỏi ngay:

- Có chuyện gì thế em! - Không đợi giải thích cô ta đã an ủi tôi. - Em đã làm tất cả những gì em có thể làm được. Nhưng nếu không kết quả là do chị em ta xuất hiện không đúng lúc. Chị xin cảm ơn tấm lòng tốt của em. Nào, đi với chị. Ta hãy đến thăm một cô bạn người Anh rất đáng yêu của chị. Có biết cô ấy là ai không? Cái cô đã nhảy cùng ông Stahr trong đêm vũ hội ấy.

Thế là nhờ cái việc phải ngồi nước cống trong đời sống gia đình hoá ra tôi đạt được điều mong đợi.

Bây giờ tôi không còn nhớ rõ chúng tôi đã tới thăm Kathleen thế nào. Một trong những lý do là nàng không có nhà. Cửa không khoá. Martha Dodd vừa đẩy cửa vừa gọi to: "Kathleen!" rồi bước luôn vào. Phòng nàng ở thuộc kiểu phòng khách sạn, lúc này hoàn toàn trống trải. Trên bàn cũng có hoa, nhưng là thứ hoa mua ở chợ chứ không phải do người khác tặng. Cảnh bình hoa, Martha Dodd nhìn thấy một mảnh giấy nhỏ, trên viết: "*Cứ để chiếc áo lại đây. Minh đi tìm việc. Mai trở về.*"

Martha Dodd đọc mảnh giấy hai lần. Hiển nhiên những dòng chữ kia không phải gửi cho Stahr. Chúng tôi đợi thêm năm phút. Khi người chủ vắng nhà, gian phòng bỗng trở nên ắng lặng một cách đặc biệt. Sự yên ắng hầu như long trọng. Một con ruồi từ đâu bay tới chẳng thèm để ý tới sự có mặt của bạn, rồi đỗ xuống trong sự tĩnh lặng. Chỉ còn góc một tấm màn gió phơ phát là dấu hiệu của sự sống.

- Cô ấy kiếm việc gì nhỉ? - Martha Dodd nói. - Chủ nhật trước còn đi đâu đó với ông Stahr mà.

Nhưng tôi không còn để ý gì nữa. Đứng ở đây mà tôi cảm thấy ghê tởm, muốn ói mửa. "Muốn biết cô ta đi đâu, tìm việc gì à? Cứ đến chỗ ba ta thì thấy ngay thô mà". Tôi thầm nghĩ trong đầu. Trong nỗi hốt hoảng, sợ hãi thực sự, tôi kéo tuột Martha Dodd ra ngoài. Trên đường phố, mặt trời chiếu sáng vui tươi, rực rỡ nhưng trong lòng tôi u ám một nỗi buồn khó

Ông hoàng Hollywood

tả. Tôi luôn luôn tự hào vì thân thể của mình. Đối với tôi, mọi thứ do đáng tôi cao tạo ra ở đây thật là hài hoà cân xứng, hợp lý làm sao. Có lẽ ngoại trừ các công sở, viện bảo tàng, các thánh thất ra, còn ở khắp mọi nơi con người ta đều có thể ôm áp nhau, sờ mó nhau được. Nhưng không ai có quyền tống giam tôi trần truồng vào một chiếc tủ ngột ngạt ngay trong giờ làm việc được đâu.

Stahr nói:

- Cứ giả thiết như anh đi đến hiệu thuốc...
- Để mua thuốc, - Boxley bổ sung cho rõ hơn.
- Đúng như thế. - Stahr gật đầu. - Người ta điều chế thuốc cho anh. Anh đang có một người thân gần đất xa trời. Anh nhìn ra ngoài ô cửa sổ và chợt thấy có điều gì đó còn cuốn hút anh hơn cả tính mệnh của người thân kia. Đây, điện ảnh cần đến những tình huống như thế.
- Ví dụ như xảy ra một vụ giết người chặng hạn?...
- Ôi, sao mãi mãi anh vẫn thích xài tích cũ như vậy? - Stahr mỉm cười. - Thế nếu có một con nhện đang chảng tổ ngay trên mặt kính thì liệu có được không?
- Tôi hiểu. Bây giờ thì tôi hiểu ra rồi.
- Tôi ngại rằng anh vẫn chưa hiểu đâu. Anh mới hiểu để vận dụng cho tác phẩm của anh, chứ chưa phải đã hiểu để tạo ra tác phẩm của chúng ta. Nếu

F.S.Fitzgerald

không thì anh đã không chọn tình huống vụ giết người mà sẽ chọn tình huống con nhện.

- Lối thoát tốt nhất là tôi nên xin thôi việc - Boxley nói, - tôi không hợp với điện ảnh. Đã bao tuần lễ rồi tôi chẳng làm được việc gì cả. Bao nhiêu ý kiến tôi đề đạt đều tiêu tan thành mây khói.

- Nhưng tôi vẫn muốn anh ở lại đây. Có một điều gì đó ở bên trong con người anh điện ảnh không tiếp thu, nhưng toàn bộ con người anh lại toát ra cái chất điện ảnh rất rõ ràng.

- Thật là nhức óc, - Boxley nóng nẩy nói. - Tôi thấy hoàn toàn bị bó chân bó tay khi còn ở đây.

Boxley hơi bậm môi khi chợt nhớ Stahr là người chèo chống của cái Häng phim này. Nói chuyện với anh ta bằng giọng tức giận là không nên. Chính Stahr đang lèo lái con thuyền giữa biển khơi mênh mông với sức gió mạnh làm căng mọi dây thừng, dây chão để tiến theo một hướng cũng không dễ dàng gì mà vạch ra được ngay. Boxley còn tìm được một cách so sánh khác: cứ theo ý ông thì Stahr ví như một mỏ đá quý mà mỗi người ở bên chàng chỉ là một tảng đá hoặc nhỏ bé hơn, chỉ là một viên đá.

- Tôi luôn luôn muốn ngừng lại để thay đổi. Khốn nỗi ở đây mọi việc tuân thủ theo nguyên tắc dây chuyền. - Boxley nói.

- Những hạn chế thì bao giờ cho hết được, - Stahr nói. - Chưa bao giờ chúng ta lại không có những điều kiện, những hạn chế cả. Hiện nay chúng ta đang quay

Ông hoàng Hollywood

bộ phim về nhà danh họa Rubens. Ví dụ như người ta yêu cầu anh phác lênh chén dung những kẻ giàu có ngu ngốc như Brady, Marcus, hay như tôi, như Gary Cooper chẳng hạn, nhưng anh lại cứ muốn dựng lênh chén dung của Đức Jesus kia! Thế là anh lại gặp sự hạn chế rồi. Chúng ta bị bó chân, bó tay chủ yếu là ở chỗ chúng ta chỉ có thể lấy những câu chuyện truyền miệng trong dân giā sửa đổi đi rồi trả lại cho họ. Còn mọi đế tài khác chỉ là thứ gia giảm thôi. Thế nào ông Boxley, ông không định cấp cho chúng tôi những thứ gia giảm như vậy chứ?

Dù tôi nay ngồi trong quán rượu với Wylie, Boxley sẽ chửi rủa Stahr nặng lời đi nữa, nhưng vì đã từng đọc cuốn sách viết về Lincoln, ông ta phải công nhận rằng hoàn cảnh của Stahr hiện nay cũng giống như hoàn cảnh của Tổng thống Lincoln trước kia, nghĩa là phải đứng mũi chịu sào cả một cuộc chiến tranh dài lâu và trên nhiều mặt trận. Trong vòng mười năm, hầu như đơn thương độc mã, Stahr đã đưa điện ảnh tiến vọt lên phía trước. Ngày nay những phim "thuộc loại A" đã phong phú, xúc tích hơn rất nhiều những gì đang diễn ra trên các bục sân khấu kịch trường. Stahr buộc phải săm vai trò của Lincoln không phải vì nghề nghiệp mà vì bắt buộc phải như thế. Không còn cách chọn lựa nào khác.

Stahr lên tiếng:

- Đi với tôi xuống chỗ anh bạn La Borwitz đi. Ở đây chắc họ đang cần đến các thứ gia giảm đấy.

Văn phòng của La Borwitz mù mịt khói thuốc, căng thẳng và ảm đạm. Hai soạn giả, cô thư ký và chính quan ngài La Borwitz ủ dột vân ngồi với dáng điệu như Stahr đã nhìn thấy họ ba tiếng đồng hồ trước đây. Chàng nhìn lướt qua từng gương mặt và không nhận thấy một chút vui mừng nào bộc lộ trên những gương mặt đó. Tựa như đã bất lực trước công việc được giao, La Borwitz nói:

- Có nhiều nhân vật quá, chẳng biết xoay sở ra sao bây giờ, ông Stahr à.

Stahr khít mũi, không lộ vẻ gì là bức dọc:

- Đúng, đây chính là điều bộ phim muốn đạt tới.

Nói xong, Stahr móc trong túi ra một đồng năm mươi xu, ngẩng nhìn ngọn đèn treo lủng lẳng giữa phòng và liệng lên. Mọi người nghe thấy một tiếng "keng", đồng thời đã rơi vào cái đĩa đựng ngọn đèn. Sau đó chàng lựa trong đám xu lẻ một đồng hai mươi lăm xu.

La Borwitz không muốn nhìn theo Stahr nữa. Ông ta biết cái thói quen liệng những đồng xu của chàng và ông ta cũng còn hiểu là thời hạn quy định cho công việc của ông cũng sắp hết. Lợi dụng lúc không ai để ý, La Borwitz nhanh chóng kéo hai bàn tay đang dấu dưới gầm bàn, vung lên cao nom như hai bàn tay... bị đứt khỏi cổ tay để rồi sau đó ông ta lại như bắt được đôi bàn tay, giấu xuống dưới gầm bàn. Sau cái động tác ấy ông cảm thấy sảng khoái, tinh táo trở lại. Và bình tĩnh hơn...

Ông hoàng Hollywood

Một anh soạn giả đã lấy mấy đồng tiền xu cầm ra tay. Luật chơi được nhất trí ngay: Phải ném đồng xu qua các sợi giây treo đèn, làm sao cho nó không chạm vào sợi giây mà lại rơi trúng vào đĩa đựng đèn là ăn.

Cuộc chơi kéo dài chừng nửa tiếng đồng hồ. Mọi người đều tham gia, trừ Boxley ngồi chui mũi vào tập kịch bản và cô thư ký ngồi đếm từng ván một. Cô ta làm một con toán nhẩm và thấy khoảng thời gian bốn người chơi như vậy, công ty vẫn phải trả cho họ số tiền tới một nghìn sáu trăm đôla. Cuối cùng La Borwitz đã thắng cuộc: ông ta ăn được tất cả năm đôla rưỡi. Một người lao công đem thang tới và trèo lên lấy số tiền trên đĩa đèn.

Đột nhiên Boxley nói lớn:

- Với kịch bản như thế này thì phim sẽ ụp thôi.
- Cái gì cơ?
- Đây không phải là điện ảnh.

Mọi người thất vọng nhìn Boxley. Stahr đưa tay che nụ cười tủm.

La Borwitz nói lớn:

- Vậy thì ở đây chỉ có mình cậu là tổ sư điện ảnh thôi chứ có còn ai khác đâu?
- Trong kịch bản này có rất nhiều lời nói hay ho nhưng lại không có tình huống sâu sắc, - Boxley khăng khăng giữ vững ý kiến. - Hiển nhiên không phải là các anh đang viết tiểu thuyết. Thêm vào đó kịch bản

F.S.Fitzgerald

lại quá dài. Tôi khó diễn tả một cách chính xác nhưng tôi linh cảm thấy có cái gì không ổn. Đọc không gây được xúc cảm tí nào.

Boxley đưa trả lại họ cái công trình mà họ đã dốc công sức vào đó suốt ba tuần lễ ròng. Stahr liếc mắt nhìn từng người để quan sát phản ứng của họ.

- Số lượng nhân vật, - Boxley nói, - không phải giảm đi mà cần tăng lên nữa. Theo tôi đây là cái chủ yếu.

- Điều quan trọng là ở chỗ đó. - Các soạn giả khẳng định.

- Đúng, cái chính là ở đó - La Borwitz nói.

- Hãy để cho mỗi nhân vật tự đặt mình vào một cương vị khác. - Được cổ vũ bởi sự quan tâm của mọi người, Boxley hăng hái. - Ví dụ như tay cảnh sát muốn bắt tên trộm nhưng đột nhiên hắn nhận ra là mặt hắn và mặt tên trộm nom giống nhau quá. Chúng ta nên có lối dựng truyện như vậy. Làm sao để bộ phim có thể na ná mang tựa đề là: "*Bạn hãy thử đặt mình vào cương vị của tôi*".

Thế là đột nhiên họ bị lôi cuốn vào cái gợi ý mới mẻ này, hệt như các nhạc công trong một dàn nhạc đang được khán giả vỗ tay cổ suý nồng nhiệt. Có thể ngay ngày mai cái chủ đề mới này lại sẽ bị quăng vào sọt rác nhưng lúc này đây, đâu sao đối với họ, cuộc sống như vẫn mở ra một trang mới. Cái trò chơi tung đồng xu kia hoá ra là cũng không kém phần quan trọng như những lời gợi ý của Boxley. Stahr luôn luôn

Ông hoàng Hollywood

biết tạo ra bầu không khí lôi kéo mọi người vào công việc. Chàng không bao giờ tự phú cho mình vai trò của người cổ động viên trong cuộc chạy đua. Nhưng chàng hành động, - chàng gây mầm và đôi khi đến cả cái dáng vẻ bên ngoài nữa, chàng giống hệt như một chú bé đầu tròn, luôn luôn sáng dạ và hăng hái bày đặt ra hết trò chơi này đến trò chơi khác.

Lúc chia tay, Stahr vỗ lên vài Boxley, đó là một cử chỉ biểu lộ lòng biết ơn và tình bạn hữu. Chàng lặng lẽ ra khỏi phòng vì không muốn để anh hướng tới nguồn cảm hứng vừa ập đến.

Bác sĩ Bear đang ngồi chờ trong phòng làm việc của Stahr. Ngồi bên ông ta là anh nhân viên người da đen với chiếc máy điện tâm đồ ghi nhịp tim, to như một chiếc va li. Stahr vẫn gọi đứa đó là cái máy biết khám phá điều dối trá. Chàng cởi áo đến thắt lưng và buỗi khám sức khoẻ hàng tuần bắt đầu.

- Máy ngày qua anh thấy trong người thế nào?
- Cũng như mọi khi, - Stahr đáp.
- Công việc vẫn ngập đầu chứ? Ngủ được không?
- Một đêm ngủ được chừng năm tiếng. Nếu ngá lung sớm hơn thì cứ việc chong mắt ra mà nằm đây.
- Sao không uống mấy viên thuốc ngủ tôi đã cho?
- Máy viên vàng vàng uống vào thấy choáng váng;
- Vậy hãy uống hai viên đó!

F.S.Fitzgerald

- Uống rồi. Nhưng lại mơ thấy những giấc mơ khủng khiếp.

- Thế thì hãy dùng một viên vàng cộng một viên đỏ vậy.

- Thôi được, tôi sẽ thử. Còn bản thân anh thì sao?

- Nhiều lúc cũng cảm thấy sức cùng lực kiệt rồi. Nhưng tôi sẽ cố giữ sức.

- Nên coi trọng thì hơn. Sao nhiều đêm tôi thấy anh thức suốt.

- Sau đó tôi ngủ cả ngày.

Hai người ngồi im lặng để chừng đến mười phút. Rồi bác sĩ nói:

- Sức khoẻ của anh có vẻ bình thường, Áp huyết cao hơn.

- Vậy là tốt hả?

- Tốt chứ. Tôi nay tôi sẽ khám lại. Chứng nào thì chúng ta sẽ đi nghỉ?

- Chứng nào công việc thư thư một chút. Khoảng năm sáu tuần nữa.

Baer nhìn chàng với ánh mắt đầy thiện cảm, mỗi thiện cảm đã có từ ba năm nay, trong thời gian ông chăm sóc sức khoẻ cho Stahr.

- Cách đây hai năm anh đã đi nghỉ ba tuần liền. Thời gian tuy ngắn ngủi nhưng anh khoẻ lên rõ rệt.

- Thế thì năm nay tôi sẽ lại đi nghỉ.

Ông hoàng Hollywood

"Không, nói vậy thôi chứ hòng gì dứt anh ta khỏi công việc" Bác sĩ Baer nghĩ thầm trong đầu. Hồi Minna còn sống, bác sĩ đã phải nhờ nàng khuyên giải Stahr. May mắn gần đây lại phải trông cậy vào những người bạn gần gũi nhất của chàng. Nhưng bác sĩ buồn bã nhận thấy rằng tất cả mọi nỗ lực của ông cũng chẳng đạt tới kết quả gì. Ông biết chẳng bao lâu nữa Stahr sẽ chết. Có lẽ chỉ nửa năm nữa thôi, không dài hơn đâu. Biểu đồ nhịp tim là cái quái gì? Những người như chàng sẽ không bao giờ chịu nghe lời khuyên nhủ của ai để bỏ công việc đấy, ngồi chơi hoặc du ngoạn đây đó, ngắm cảnh mây nước trong suốt sáu tháng trời đâu. Hiển nhiên là chàng không muốn chết. Nhưng chàng lại cũng không chịu công nhận rằng sự an nhàn, nghỉ ngơi có thể mang tới những hy vọng khả quan hơn. Sự nhọc mệt, căng thẳng, theo ý chàng chính là một liều thuốc an thần chứ không phải là một sự độc hại. Công việc, chính là sự giải thoát khỏi mọi nỗi mệt mỏi và mang lại sự sảng khoái, tuyệt vời ngay về mặt thể lực, chàng vẫn nói với mọi người như thế. Bác sĩ cũng không muốn tranh cãi gì với chàng. Thực tiễn hành nghề đã cho ông thấy không phải là chàng không có lý. Ông đã từng cứu chữa được một vài ba trường hợp theo phương pháp buộc họ phải nghỉ ngơi. Nhưng rồi chính ông nhận ra họ chỉ được cứu sống về mặt thể chất chứ về mặt tinh thần thì quả là họ đã chết rồi.

- Anh giữ gìn được như vậy là khá đấy, - Bác sĩ nói.

F.S.Fitzgerald

Ánh mắt họ gặp nhau. "Liệu anh ta có biết cái chết đang xích gần đến với mình không?" bác sĩ nghĩ thầm. "Anh ta biết đấy. Chỉ có điều không biết chính xác bao giờ nó sẽ tới. Chà, còn ít thời giờ lắm, anh bạn à!" Bác sĩ nhìn Stahr ngâm ngùi, xót xa.

- Tôi sẽ cố giữ cho tình trạng hiện nay. Còn khá hơn thì tôi cũng không mong đâu. - Stahr nói.

Anh nhân viên người da đen thu gọn các dụng cụ của chiếc máy điện tim.

- Tôi sẽ khám lại vào ngày này tuần tới nhé?
- Được thôi, - Stahr nói. - Chúc anh mọi điều tốt lành.

Khi bác sĩ ra khỏi phòng, chàng bấm nút chiếc máy nội thoại. Ngay lập tức chàng nghe thấy giọng nói của cô thư ký:

- Ông có quen cô gái nào tên là Kathleen không ạ?
- Có chuyện gì vậy? - Stahr hỏi giật giọng.
- Cô Kathleen đang chờ ông đâu dây bên kia. Cô ta nói ông bảo cô ta gọi điện cho ông.
- Quái quỷ! - Chàng thốt lên, nửa bức nửa vui (Đã năm ngày rồi nàng im hơi lặng tiếng. Chẳng hiểu vì sao bây giờ lại cần đến ta). - Cô ấy đang ở bên máy à?
- Vâng.
- Thôi được, nối máy cho tôi.

Sau một giây, Stahr nghe thấy giọng nói của Kathleen vang lên, tựa như nàng đang đứng sát bên chàng.

Ông hoàng Hollywood

- Em đã lấy chồng chưa đây? - Giọng chàng lầu bầu bức bối.
- Dạ, chưa ạ!

Stahr bỗng thấy hiển hiện cảnh tượng gần gũi hôm nào: chàng ngồi ở bàn còn nàng cũng đang cúi gập người xuống, thành thử ánh mắt của họ như ngang tầm nhau.

- Thế nghĩa là sao? - Chàng lại càu nhau tuy trong thâm tâm đã muốn thốt ra những lời lẽ dịu dàng hơn.

- Ông đã tìm thấy lá thư chưa ạ? - Nàng hỏi.

- Tìm thấy ngay tối hôm ấy.

- Em muốn nói với ông về chuyện đó.

- Mọi điều đã quá rõ rồi còn gì. - Chàng nói cục cằn. Nhưng rồi chàng cũng tìm ra được một giọng nói thích hợp.

- Em định viết cho ông một bức thư khác, nhưng lại thôi.

- Tôi cũng biết là như vậy.

Một khoảng ắng lặng kéo dài.

- Ôi, ông Stahr! Ông không vui vẻ hơn được sao? Lúc này em không nhận ra ông nữa. Ông có phải là ngài Stahr muôn vàn dịu dàng, đáng yêu đây không?

- Tôi không biết đóng kịch, cô Kathleen ạ. - Chàng nói với giọng cao ngạo - Tôi không hiểu em còn gọi dây nói cho tôi để làm gì nữa! Nhưng dù sao em vẫn để lại trong tôi những kỷ niệm êm đẹp nhất.

F.S.Fitzgerald

- Em không thể nào hình dung được người đang nói chuyện với em lúc này lại là ông. Chắc ông sắp chúc em hạnh phúc và cúp máy phải không. - Kathleen cất tiếng cười. - Có lẽ ông đã chuẩn bị sẵn những lời chúc đó rồi? Em cũng hiểu rằng thật là đáng sợ khi phải thốt ra những lời đã sắp đặt trước...

Chàng nói thành thật:

- Đúng là tôi đã định vĩnh biệt em, tôi không giấu giếm điều này làm gì...

Vừa nói đến đó chàng lại nghe nàng cất tiếng cười hồn nhiên, ngây thơ như của con trẻ.

- Ông biết không, có một năm ở Luân Đôn xảy ra vụ dịch sâu lá. Có một con sâu nóng hỏi, lông lá đầy mình đã rơi đúng vào miệng em. Lúc này, khi đang nghe ông nói, em lại có cảm giác hệt như con sâu nhỏ kia rơi vào miệng em đấy.

- Xin lỗi em, nếu tôi gây ra cho em cảm giác ấy.

- Ôi, ông đã lai tỉnh rồi sao? - Nàng nói như van vỉ. - Nghe em nói đây, em cần gặp ông. Nói chuyện qua điện thoại thật chẳng ra sao cả. Em cũng chẳng sung sướng gì đâu nếu phải vĩnh biệt với ông.

- Tôi rất bận. Tôi nay tôi phải có mặt trong buổi công chiếu một bộ phim tại rạp Glendale.

- Có phải anh định mời em đây không?

- Tôi tới đó cùng với George Boxley, một văn sĩ Anh nổi tiếng. Em có muốn tới đó với tôi?

Ông hoàng Hollywood

Nói câu cuối cùng, Stahr lấy làm sảng sốt vì sự nhân nhượng của mình.

- Liệu ở đó chúng ta có tiện nói chuyện không? Tốt nhất là anh hãy bỏ quách buổi xem phim rồi tới đây với em. - Suy nghĩ giây lát, nàng nói tiếp. - Ta lại phóng xe đến Lost Angolet.

Ngay lúc đó cô thư ký bật đèn báo hiệu cho chàng cần nói chuyện với người đạo diễn nào đó đang ở ngoài trường quay (chàng chỉ cho phép thư ký cúp máy trong những trường hợp như thế này) Chàng bấm nút máy nói, giọng đầy bức dọc: "Xin đợi cho một lát!".

- Mười một giờ được không anh? - Kathleen đề nghị.

Mấy tiếng "chúng ta lại phóng xe" mà nàng thốt ra có cái gì đó mập mờ, phiêu lưu khiến chàng muốn từ chối quách, nếu như chàng tìm được lời từ chối. Nhưng chàng lại không muốn biến thành một con sâu nhỏ nóng hổi, mình đầy lông lá. Đột nhiên chàng cảm thấy bức dọc, bứt rút: chàng cứ chịu lùi bước mãi để lúc này chỉ còn đọng lại cảm giác duy nhất: một ngày thế là đã qua. Bây giờ bóng tối đã sập xuống. Chẳng rõ những gì vừa xảy ra đó là cái bắt đầu, khúc giữa hay là cái chung cuộc rồi?

Chàng gõ vào cánh cửa. Có tiếng nàng trả lời trong nhà. Chàng bước xuống thềm đứng chờ. Dưới chân chàng là bờ dốc thoai thoái của ngọn đồi. Một chiếc máy xén cỏ cắt tiếng kêu sè sè. Ai kia đang cắt cỏ ở khu vườn

nhà mình vào giữa lúc đêm hôm khuya khoắt? Vầng trăng khuya vắng vặc sáng, Stahr thấy rõ người cắt cỏ ở mãi tí dưới sườn đồi. Anh ta đang đứng kia, tay cầm đôi còng máy, trước khi tiến sâu vào khu vườn. Ở quanh chàng vẫn còn cảm nhận ra cái náo nức, rạo rực của mùa hè: mới bắt đầu tháng Tám, mới bắt đầu thời điểm của những cuộc tình và những tội ác bốc lửa. Mùa hè sắp qua rồi. Chẳng còn gì hứa hẹn trong những ngày tới nữa đâu. Chẳng còn gì hứa hẹn trong những ngày tới nữa đâu. Vì thế phải ráng mà sống nốt những gì đáng sống hoặc giả phải tạo ra cái tung bừng, rộn rã kia để mà thụ hưởng.

Cuối cùng rồi nàng cũng xuất hiện. Nàng hết sức vui vẻ, sinh động, hệt như một Kathleen nào khác. Hôm nay nàng vận váy áo vét. Vẻ mặt nhí nhảnh, tự tin, tràn đầy sức sống của nàng như nói với chàng: "Hãy nổ máy và vặn nhạc lên anh, ta đi thôi!" Hôm nay chàng đi chiếc xe Limousine có tài xế lái. Chiếc xe ấm cúng, tiện lợi đưa họ chạy qua những khúc đường vòng tối đen, chưa bao giờ họ tới, thành thủ chỉ một thoáng sau cái xa lạ, cách ngăn giữa hai người tan biến ngay. Trong cuộc đời giàu sang, đầy đủ của chàng cũng không phải là chàng được trải ném nhiều đâu những phút giây hạnh phúc, thanh thản như cuộc dạo chơi lúc này. Nếu chàng biết rằng chẳng bao lâu nữa chàng sẽ chết, thì chàng cũng tin rằng cái chết sẽ tìm đến với chàng không phải vào giây phút này, không phải vào cuộc dạo chơi đêm nay.

Kathleen kể cho càng nghe quãng đời dì vắng của

Ông hoàng Hollywood

nàng. Giọng nói nhỏ nhẹ, đầy xúc cảm; gương mặt tươi tắn, dịu dàng, nàng như đưa chàng tới những xứ sở xa xăm, giới thiệu với chàng, đám bạn bè của nàng mà hiển nhiên chàng chẳng hề quen biết. Thoạt đầu câu chuyện có cái gì đó không cụ thể với sự xuất hiện của "một anh chàng" mà nàng đã yêu, đã từng sống với hắn. Sau đó xuất hiện thêm một "người Mỹ" - người đã cứu nàng khỏi chết chìm trong một khu đầm lầy.

- Cái anh người Mỹ kia tên là gì? - Stahr hỏi.

Tên tuổi của anh ấy thì phỏng có ý nghĩa gì đối với chàng? Kathleen thầm nghĩ. Anh ấy không phải là một nhân vật quan trọng, không giàu có như chàng. Trước kia anh ấy sống ở Luân Đôn, còn từ nay trở đi, họ - nghĩa là cả nàng nữa - sẽ sống ở đây. Nàng sẽ là người vợ dịu hiền, chăm chỉ của anh ta. Nàng sẽ đổi xử với anh ta tử tế. Hiện nay anh ta đang lo việc ly dị với người vợ cũ (chuyện này anh ta đã quyết định từ trước khi quen biết Kathleen) nên không có mặt ở đây.

Stahr lại hỏi tiếp:

- Thế còn với "anh chàng" đâu tiên thì sao?
- Ôi, cuộc hội ngộ ấy mới hạnh phúc làm sao. Từ năm mười sáu đến năm hai mươi mốt tuổi, em chẳng ngượng ngập gì mà không thú thật với anh rằng em chỉ có mỗi một nỗi lo là làm sao để được ăn no bụng. Vào cái ngày đáng ghi nhớ kia, khi bà cô ghê dãm em ra toà, trong túi em và bà dì chỉ còn độc một đồng

F.S.Fitzgerald

silinh. Bà dì mua chiếc bánh cho em ăn để em khỏi hoa mắt vì đói quá. Nhưng em cũng không được ăn hết chiếc bánh vì còn phải giành cho bữa chiều. Vài tháng sau dì em mất. Nghe mọi người mách, em định ra đứng ở góc phố "làm công việc kia" để kiếm vài ba silinh, nhưng vì đói, em bấy bót đến độ không lẩn bước ra phố được nữa. Mà thành phố Luân Đôn thì tàn nhẫn, chẳng ai chịu nhả miếng mồi cho ai.

- Thế em không có họ hàng hoặc bè bạn gì sao? - Stahr ngậm ngùi hỏi.

Cũng có vài người bạn ở tận Ái Nhĩ Lan, họ gửi họ tới cho nàng. Có khi gửi cả cháo cứu tế nữa. Họ hàng cũng có đây. Một lần nàng tìm tới một ông dương. Ông ta cho nàng ăn, nhưng rồi lại cứ muốn leo lên bụng nàng. Nàng không chịu, doạ sẽ mách với bà thím. Ông ta cho nàng năm mươi xu rồi tống tiễn nàng ra khỏi cửa.

Stahr hỏi:

- Thế em không thể tìm được việc làm à?
- Em có đi làm chứ. Em đi quảng cáo bán xe ô tô. Em đã bán được một chiếc đấy.
- Ý anh muốn nói là tìm một công việc thường xuyên cơ?

- Đây là chuyện khó khăn, vất vả hơn nhiều. Em luôn luôn cảm thấy như mình đang cướp mẫu bánh mì cuối cùng của người khác. Có một bạn em tìm đến một khách sạn định xin chân bồi bàn. Có một người

Ông hoàng Hollywood

đàn bà khác cũng muốn làm công việc ấy. Thế là bà ta liền đánh em...

- Lúc này em nói, em phải ra tòa là vì sao thế?

- Đó là do bà dì ghẻ của em cố tình gây ra, nhưng may sao em đã thoát nạn. Em không còn ai cả. Ba em bị những người da đen nổi loạn giết chết khi ông mới hai mươi tuổi. Dao đó em còn nhỏ xíu, chưa biết gì hết. Người có viết một cuốn sách với tựa đề "*Lời nguyện ước cuối cùng*". Anh đã đọc cuốn sách đó chưa?

- Anh ít đọc sách.

- Em hy vọng anh sẽ đọc và chuyển thành phim. Đó là một quyển sách hay đấy anh à. Cho đến nay em vẫn nhận được tiền bản quyền, mười silinh một năm.

Sau đó nàng gặp "anh chàng" đầu tiên kia. Rồi nàng cùng anh ta đi chu du khắp mọi nơi. Những nơi mà các bộ phim của chàng cũng đã đề cập đến; lại cũng có những nơi chàng chưa từng nghe đến bao giờ. Rồi hắn sinh ra đố đồn, bắt đầu uống rượu, lại ngủ cả với con hầu phòng. Cuối cùng hắn định đẩy nàng cho đám bạn bè của hắn. Mọi người khuyên nàng không nên bỏ hắn. Họ khuyên nàng đã thương thì thương cho chót. Khó mà cưỡng lại lời khuyên của mọi người. Nhưng rồi nàng gặp người Mỹ kia và bỏ trốn theo anh ta.

- Đáng ra em phải xử sự như vậy từ trước, - Stahr thở dài.

F.S.Fitzgerald

- Mọi điều không dễ dàng đâu, anh ạ. - Nàng im lặng, sau đó phác một cử chỉ cương quyết, nói tiếp. - Em đã phải chạy trốn cả một ông Hoàng.

Những lời này quả là một đòn đánh đối với Stahr. Nàng cố làm cho chàng vui lên, nhưng đầu óc chàng càng thêm mù mịt, tăm tối.

- Dĩ nhiên đây không phải là ông Hoàng thực sự của nước Anh đâu. Ông Hoàng của em là một chàng thất nghiệp. Anh ta tự phong cho mình danh hiệu đó. Ở Luân Đôn có cả một núi những ông Hoàng như vậy. - Nàng cất tiếng cười rồi nói tiếp, như một sự chọc tức đối với chàng. - Anh ta đáng yêu lắm, khi nào anh ta không say và không sinh chuyện.

- Anh ta là ông Hoàng của ngành nghề gì?

Nàng trả lời và Stahr cố gắng nhớ lại một khuôn mặt nào đó trong một cuốn phim thời sự quay đã lâu.

- Anh ta có trình độ học vấn khá lắm, có thể giảng bất cứ một môn khoa học nào. Nhưng anh ấy lại không thể chói sáng lên như một ông Hoàng được. Ở anh có điều gì đó xứng mặt là một ông Hoàng hơn anh ta nhiều. Anh nổi bật lên hẳn giữa đám các nhà doanh nghiệp xung quanh anh.

Đến lượt Stahr cất tiếng cười:

- Em có hiểu anh muốn nói gì không? Bọn người đó sặc mùi băng phiến. Hầu như tất cả bọn họ đều lo sợ bị lôi thời. Chúng luôn luôn dỗng tai lên nghe ngóng. Có tên thì cố gắng để đứng chân trong nghiệp

Ông hoàng Hollywood

đoàn. Có tên lại không rời những mẩu cắt từ báo ra, trong đó đăng tin các cuộc đấu loại quần vợt. Họ đưa cho anh xem những mẩu báo kia có đến hai mươi lần.

Xe của hai người chạy qua công viên Griffith, qua phim trường Barbank nằm chìm trong đêm tối, qua sân bay, sau đó phóng về hướng Pasadena với đầy các bảng hiệu nêông của những lữ quán bên đường. Chàng muốn được làm tình với nàng, nhưng nói đúng ra, đây là ý muốn có tính chất lý trí hơn là một nhu cầu thể xác. Nhưng lúc này đây quá muộn nên chỉ cần được ngồi cạnh nàng, chàng đã coi là một hạnh phúc lớn. Chàng nắm chặt tay nàng. Trong giây lát, Kathleen ngồi áp sát vào chàng, giọng thủ thỉ: "Trời, anh dễ thương quá. Em chỉ muốn được ở bên anh mãi mãi". Nhưng nàng lại nghĩ đến một điều khác: nàng nghĩ rằng đêm hôm nay không hoàn toàn thuộc về chàng như đêm chủ nhật tuần trước. Nàng ngồi trầm ngâm, suy nghĩ, lòng buồn bã vì những điều nàng vừa kể cho chàng nghe. Vô tình Stahr nghĩ rằng có lẽ người đầu tiên đã được nghe nàng kể lại quá khứ của mình là anh chàng người Mỹ kia.

- Em làm quen với anh người Mỹ kia lâu chưa?
- Được vài tháng trước khi em chạy trốn theo anh ấy. Em và anh ấy làm quen và cảm thấy thông cảm với nhau. Anh ấy luôn luôn nói: "Bây giờ sóng gió kể như đã qua rồi".
- Thế tại sao em còn gọi điện cho anh làm gì?

F.S.Fitzgerald

- Em muốn gặp anh thêm một lần nữa, - nàng nói chậm rãi. - Hơn nữa, lý ra hôm nay anh ấy sẽ trở về. Nhưng tối hôm qua lại đánh điện cho em biết anh ấy còn bận thêm một tuần lễ nữa. Em muốn được chuyện trò với một người bạn, mà anh chính là người bạn em cần chuyện trò.

Lúc này chàng lại muốn được ân ái với nàng. Ý muốn khá mãnh liệt. Nhưng với một phần sự sáng suốt còn lại, chàng phân tích một cách lạnh lùng: "Điều nàng muốn biết hơn tất cả là liệu ta có thực yêu nàng không? Ta có muốn lấy nàng làm vợ không? Chỉ khi đó nàng mới quyết định dứt khoát sẽ đoạn tuyệt với tay người Mỹ kia. Dù sao thì lúc này nàng cũng muốn ân ái với mình".

Chàng hỏi

- Em có yêu anh người Mỹ kia không?

- Ô, có chứ. Em và anh ấy yêu nhau tha thiết. Nếu thiếu anh ấy, em sẽ chết hoặc phát điên. Anh ta đã đi từ phía bên kia lục địa để đến với em. Chính em đã gọi anh ấy tới.

- Nhưng em yêu anh ta chứ?

- Ô, em yêu anh ấy,

Cái tiếng "ô" kia được nhắc tới hai lần, lại như nói với chàng rằng nàng không yêu anh ta, nàng đang đợi ở chàng những lời nói quyết định, rằng chàng còn đủ thời giờ để thuyết phục nàng. Chàng ôm lấy nàng, chậm rãi hôn lên môi, rồi giữ nàng khá lâu trong vòng

Ông hoàng Hollywood

tay. Chàng như cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ cơ thể nàng.

- Đêm nay, đừng anh... - Nàng thì thào.
- Ủ.

Xe chạy qua cây "cầu tự vẫn" với một đường giây xích mới được chăng ngang trên cao, dọc theo lan can cầu để ngăn không cho người ta nhảy xuống sông. Nàng nhìn sợi giây nói với chàng:

- Em đã biết thế nào là nỗi thất vọng. Nhưng dù sao đi nữa tự tử vẫn không phải là một lối thoát thông minh. Người Anh không bao giờ tự vẫn khi họ không đạt được điều họ mong muốn.

Xe chạy vòng quanh một khách sạn và trở lại đường cũ. Trăng đã lặn, trời tối sập lại. Sự thèm muốn háo hức đã qua, họ cùng ngồi trong im lặng. Câu chuyện về những ông vua thất nghiệp do nàng kể khiến chàng thoảng nhớ lại một đoạn đời tuổi ấu thơ. Đường phố chính tại thành phố Erie với lối đi lát sỏi trắng như những viên ngọc. Những con tôm hùm trong ô cửa kính khách sạn, những sợi rong biển xanh mướt, một vòm hang lấp lánh những con trai, con sò nhiều màu sắc. Xa hơn một chút là vẻ bí ẩn đầy buồn thảm của những người khách ngồi sau bức rèm đỏ rực trong tiếng vi cầm réo rắt. Hồi đó chàng mới mười lăm tuổi và chặng bao lâu sau đó, chàng sẽ rời thành phố này đi New York. Kathleen gợi chàng nhớ lại cái tủ kính quầy hàng với những sợi rong biển màu xanh và những con

tâm hùm màu đỏ kia. Nàng chính là cái tủ hàng đầy sắc màu quyến rũ đó, còn Minna thì chưa bao giờ là cái tủ hàng ấy.

Hai người đưa mắt nhìn nhau. Ánh mắt của nàng như thốt lên câu hỏi: "Liệu em có nên lấy người Mỹ kia không?". Chàng không đáp. Lâu sau, chàng nói với nàng:

- Chúng mình kiểm chõ nào đi chơi cuối tuần đi em?

Nàng cúi đầu ngẫm nghĩ.

- Có nghĩa là ngay ngày mai hở anh?

Chàng gật đầu xác nhận.

- Thế thì mai em sẽ nói em có thể đi được hay không?

- Em nói ngay bây giờ đi. Một ý định tốt đẹp như vậy...

- Anh lại lo sẽ tìm thấy một bức thư nữa trong xe sao? - Nàng cất tiếng cười hồn nhiên - Không, sẽ không có thêm bức thư nào nữa đâu. Bây giờ anh đã rõ gần hết mọi chuyện về em rồi còn gì.

- Có thể là như vậy.

- Anh rõ gần hết rồi. Chỉ còn lại những điều vặt vãnh thôi.

. Có cần phải biết những điều vặt vãnh kia là những điều gì không? Ngày mai nàng sẽ kể. Liệu nàng có kịp thay đổi điều đã quyết định không? Chàng muốn

Ông hoàng Hollywood

nàng hành động như vậy. Chắc chả còn vụ lăng nhăng nào khác nữa, ngoài ba năm chung sống lửng lơ chân trong, chân ngoài với anh chàng vua thất nghiệp kia (cần phải cất tiếng cười trong mọi hoàn cảnh anh ấy. Em đã học được cách cười vui ấy đây - nàng nói với chàng).

- Tại sao hắn không cười em? Nếu hắn cười em thì bây giờ em đã trở thành một bà Simpson nào đó chẳng hạn, chứ đâu còn... - Chàng như quở trách anh chàng thất nghiệp kia.

- Anh ấy có vợ rồi. Và nói chung anh ấy không phải là một người lăng mạn. - Nàng bỗng lặng ngắt như chợt nhớ ra điều gì.

- Thế anh là một người lăng mạn sao?

- Vâng ! - Nàng nói miên cưỡng. - Trong anh đúng là còn có một con người lăng mạn nữa. Giống như mọi người Mỹ khác, trong bản thân anh ẩn náu đến ba hay bốn con người không giống nhau. Và mỗi con người ấy đều dần dần xuất đầu lộ diện.

Chàng tẩm tẩm cười:

- Liệu em không quá tin vào những người Mỹ chứ? Cho dù họ dần dần xuất đầu lộ diện trước mắt em đây, nhưng họ lại là những người rất hay thay đổi.

- Chẳng lẽ như thế thật sao?

- Đúng là họ thay đổi một cách nhanh chóng, bất ngờ và còn không bao giờ trở lại hình hài trước đây nữa.

F.S.Fitzgerald

- Anh doạ em. Từ trước tới nay em luôn có cảm tưởng người Mỹ là niềm hy vọng đáng tin cậy.

Gương mặt nàng đột nhiên trở nên lè loi, buồn bã đến nỗi chàng vội nắm lấy tay nàng.

- Ngày mai chúng ta sẽ đi đâu em? Đi chơi núi nhé. Ngày mai anh có cả một núi công việc, nhưng anh sẽ gác lại hết. Nếu chúng ta khởi hành từ bốn giờ sáng thì chỉ xế trưa là chúng ta đến nơi thôi.

- Em chưa dám hứa chắc với anh. Em thấy khó nghĩ quá. Em tìm đến Colifornia để làm lại cuộc đời, nhưng rồi mọi việc xảy đến lại không phải như vậy.

Ngay lúc này chàng có thể bảo nàng: "Không, quan hệ giữa hai chúng ta chính là sự khởi đầu của một cuộc sống mới đối với em" Chàng hiểu rằng đúng là như vậy đấy, chàng không thể sống xa nàng, thiếu nàng được nữa. Nhưng cùng lúc ấy lại có một tiếng nói khác nổi lên trong chàng: "Hãy quyết định mọi việc một cách tinh táo, sáng suốt. Đừng thủ vai một người lảng mạn. Thì hãy gác mọi việc đến ngày mai, có sao đâu?" Lúc này nàng vẫn chăm chắm nhìn chàng, ánh mắt nàng như ve vuốt mọi đường nét thân quen trên gương mặt chàng, tựa như ánh mắt kia muốn nói: những đường nét kia sao mà nhanh chóng trở nên quá đỗi gần gũi, thân thuộc đến thế... Đây là cơ hội của chàng đấy, Stahr. Đừng để nó biến mất. Người vợ của chàng đấy. Nàng sẽ là vị cứu tinh của chàng đấy. Nàng sẽ hoàn trả lại cuộc đời cho chàng.

Ông hoàng Hollywood

Nàng đang rất cần đến sự quan tâm, áp ủ và chính cái nhu cầu ấy của nàng sẽ khiến chàng tươi tỉnh lại, sẽ tìm ra được những nguồn sức mạnh mới. Đừng chùng chình nữa, hãy nói ngay điều cần nói với nàng đi, đừng để nàng vuột mất khỏi tầm tay. Bởi lẽ cả nàng, cả chàng đều không ai hay biết là ở nơi xa xôi kia, ngay vào lúc đêm đang chuyển sang ngày này, anh người Mỹ kia đã thay đổi kế hoạch rồi. Chuyến tàu chở anh ta đang đi ngang qua vùng Alboquerque. Tàu chạy đúng giờ. Chỉ sáng mai là anh ta sẽ có mặt ở đây...

... Người tài xế cho xe leo lên đồi, tiến về ngôi nhà của nàng. Trong bóng đêm ngọn đồi như toả ra hơi thở nồng ấm. Đêm nay, tất cả những gì liên can tới Kathleen đều trở nên huyền ảo, gần gũi, dễ thương với chàng xiết bao. Cả chiếc xe này, cả ngôi nhà kia, cả các cung đường họ vừa đi qua đều hiện ra trước mắt chàng như trong một câu chuyện huyền thoại. Ngay ngọn đồi mà xe của họ đang leo lên cũng ngân nga khúc ca nhịp nhàng, trong sáng, khúc ca của một tâm trạng đang yêu và tin rằng mình xứng đáng với tình yêu đó.

Lúc chia tay, Stahr lại linh cảm như phải vĩnh viễn xa rời người đàn bà kia, dù chàng nghĩ rằng họ chỉ xa cách nhau vài ba giờ đồng hồ thôi. Cái cảm giác ấy không chịu buông tha chàng. Chàng chỉ hờn nàng mười tuổi cả thẩy, nhưng cảm thấy tình yêu của mình đối với nàng hệt như tình yêu của một người

đã đứng tuổi với một cô thiếu nữ đang xuân. Như chiếc đồng hồ đang điểm nhịp và lại là những nhịp cuối cùng, trái tim chàng rộn rã nhịp đáp âu lo, và khi hai người bước lên hết những bậc thềm, dẫn đến ngôi nhà của nàng, vô tình chàng bỗng thốt lên: "Anh đến nơi đây để sống với em trọn đời".

Còn Kathleen thì đang chờ đợi. Nàng cảm thấy chòng chành, chao đảo, hệt như lớp băng giá màu hồng bạc cuối đông đang sẵn sàng tan chảy để đón đợi mùa xuân. Vốn là một cô gái ở lục địa châu Âu nàng thích hành động theo sự xô đẩy của những dục vọng, nhưng một phẩm chất khác, riêng của nàng lại cất lên tiếng nói khác: "Thôi đủ rồi, đừng tiến thêm một bước nào nữa". Nàng không ưa thứ ảo tưởng khi đánh giá tình cảm của giới mày râu.

- Mai chúng ta sẽ đi chơi núi, - chàng nài (Chàng hiểu rằng mỗi quyết định của chàng của hàng ngàn con người phải răm rắp nghe theo. Vì thế bao giờ chàng cũng cân nhắc kỹ lưỡng...) Nhưng chàng đâu có ngờ rằng niềm xác tín của chàng được kiểm nghiệm độ chính xác suốt hai mươi năm qua, chính trong lần này lại đã phản bội lại chàng.

Suốt buổi sáng ngày thứ bảy chàng vùi đầu vào công việc. Vào khoảng hai giờ, sau khi ăn bữa trưa về, bước theo văn phòng chàng nhìn thấy một xấp điện tín. Một chiếc tàu đi quay phim của hãng bị chìm ở ngoài khơi Arotio, một tài tử lâm vào một vụ rắc rối,

Ông hoàng Hollywood

một soạn giả bị đưa ra tòa vì một triệu đôla, người Do Thái đang bị sát hại tại Đức. Bức điện cuối cùng lướt qua mắt chàng:

"Em lấy chồng sáng hôm nay. Vĩnh biệt anh!"
Ghim vào bức điện chính còn một bức điện phụ: "*Nếu muốn trả lời, xin gửi qua hệ thống Liên hiệp Điện tín Miền Tây*".

CHƯƠNG SÁU

Tôi hoàn toàn không hay biết gì về những điều vừa thuật ở trên. Tôi tới thành phố Lake Louise và khi trở về, thậm chí tôi cũng chẳng ghé thăm xưởng phim. Nếu Stahr không gọi điện thoại đến, có lẽ tôi đã về Miền Đông vào giữa tháng tám rồi.

- Cecilla, chú nhờ cháu giúp cho một việc đây, chú cần gặp một đảng viên cộng sản. Cháu giúp chú được không?
- Cụ thể là chú muốn gặp ai? - Tôi sững sót hỏi lại.
- Bất cứ ai cũng được.
- Thế thì cần gì phải đến cháu giúp. Dễ thường trong xưởng phim của chú không có những người cộng sản sao?
- Dĩ nhiên không phải là chú muốn gặp một đảng viên bình thường mà là một người lãnh đạo. Ví dụ như tổ chức của họ ở New York chẳng hạn.

Ông hoàng Hollywood

Năm trước tôi bị cuốn hút vào những hoạt động chính trị. Dạo đó quả là tôi có thể giúp chàng gặp Bridge. Nhưng cái mùa hè sôi sục ấy cũng đã chấm dứt. Hơn thế Harry Bridge đã mất trong một tai nạn xe hơi. Mọi mối liên hệ giữa tôi và tổ chức của họ đã bị đứt đoạn. Tôi có nghe nói tới một người cộng sản hoạt động trong nhóm báo "*Dân Mới*" ngay tại thành phố này. Tôi hỏi đùa Stahr:

- Chú bảo đảm an toàn cho người đó chứ?

Chàng đáp hết sức nghiêm chỉnh.

- Tất nhiên rồi. Tìm cho chú một người có trình độ lý luận. Nếu anh ta mang theo tác phẩm của mình tới thì càng tốt.

Chàng nói hệt như muốn gặp một hội viên truyền bá văn hoá không bằng.

- Chú muốn cô tóc vàng hay cô tóc nâu?

- Không, không. - Chàng vội vã nói. - Chú cần gặp một người đàn ông. Một nam đảng viên.

Giọng nói tự nhiên của chàng khiến tôi bỗng phán chấn. Sau cái lần giáp mặt với chuyện kia trong văn phòng làm việc của ba tôi, mọi điều trên thế gian này đối với tôi hệt như đang ngoe nguẩy, ngọ nguậy trong những bãi đờm sánh đặc. Giọng nói của chàng đã làm thay đổi bầu không khí giữa tôi và mọi người, thay đổi cả quan niệm của tôi. Chàng nói:

- Mong cháu không nên nói với ba cháu việc này.

Có thể anh ta sẽ sắm vai một nhạc sĩ người Bungari đến thăm chúng ta hay đại loại như thế.

Tổ chức cuộc gặp gỡ hoà ra không đơn giản như tôi tưởng. Dạo đó, cuộc tranh chấp giữa Stahr và các soạn giả thuộc nhóm Gaild đang bị bế tắc hoàn toàn sau hơn một năm thương lượng. Có lẽ vì thế, những ai tôi tìm tới đều tỏ ý lo ngại họ sẽ bị bán đứng. Đặc biệt họ đều hỏi tôi chàng định đưa ra những đề nghị gì? Sau này Stahr đã kể cho tôi nghe chàng chuẩn bị cho cuộc gặp gỡ đó ra sao. Chàng cho chiếu những bộ phim cách mạng của Nga hiện có trong kho lưu trữ riêng của chàng. Những bộ phim này cũng có ý nghĩa nghiên cứu như các bộ phim *Phòng khám bệnh của bác sĩ Caligari* và *Con chó Andalon*⁽¹⁾. Chàng đề nghị được họ giúp đỡ để hiểu rõ ý tưởng của những bộ phim cách mạng Nga kia. Ngay từ những năm hai mươi, những bộ phim Nga đã khiến Stahr sảng sốt. Chàng đã yêu cầu phòng kịch bản viết cho chàng một bản tóm tắt chừng hai trang đánh máy nội dung chính yếu cuốn "Tuyên ngôn công sản".

Nhưng đầu óc chàng không tiếp nhận được điều gì. Xét về mặt quan điểm chàng là người duy lý. Chàng không bao giờ xác lập niềm tin dựa trên sách vở. Chàng

(1) *Phòng khám của bác sĩ Caligari* - bộ phim quay theo phong cách tượng trưng chủ nghĩa của đạo diễn Robert Wiene và *Con chó Andalon* - Bộ phim siêu thực của hai đạo diễn Luise Bunuel và Salvador Dalí. Cả hai bộ phim này thường được nhắc tới trong các sách nghiên cứu về lịch sử điện ảnh thế giới.

Ông hoàng Hollywood

chỉ vừa thoát ra khỏi nền văn minh cổ kính của châu Âu hàng nghìn năm để bắt vào thời kỳ cuối thế kỷ mươi tám. Sự sụp đổ của niềm xác tin đối với chàng dường như là không chịu nổi. Chàng luôn luôn bảo vệ cái vốn kiến thức tự gop nhặt của mình với niềm tin nồng nhiệt là chính chàng sẽ làm cái quá khứ xa xôi kia sáng loà trên màn ảnh.

Cuộc gặp gỡ diễn ra tại nhà tôi, trong căn phòng sang trọng nhất được mệnh danh là "căn phòng bọc da". Đây là một trong sáu căn phòng do họa sĩ nội thất Sloan trình bày từ nhiều năm trước và cái tên của nó tôi còn nhớ mãi. Toàn thể nền nhà được trải nệm màu xám sáng. Đó là một màu rất tế nhị khiến nhiều khi người ta không dám đặt chân lên. Những chiếc mặt bàn bóng láng như bạc, hoặc được bọc da, những bức ảnh màu kem và những đồ trang hoàng nhỏ bé, mỏng manh khác, tất cả đều như mới tinh sương khiến người ở trong phòng hầu như không dám thở mạnh vì sợ làm dơ bẩn hay đổ vỡ. Đứng ở cửa nhìn vào khi cơn gió nhẹ cuốn lên một góc rèm thì thật là tuyệt.

Căn phòng này giống như những phòng khách cổ xưa của người Hoa Kỳ, chỉ tiếp khách vào các ngày chủ nhật. Nhưng nó lại hoàn toàn thích hợp cho cuộc gặp mặt sắp tới. Tôi hy vọng dù có chuyện gì xảy ra cuộc gặp mặt cũng sẽ làm tăng thêm giá trị cho căn phòng và càng phú cho nó một tính cách đặc biệt.

Stahr là người đến trước. Nom chàng xanh xao,

cứ chỉ có vẻ vội vã, nôn nóng, nhưng giọng nói vẫn như mọi ngày, một giọng nói nhỏ nhẹ, dịu dàng, quyến rũ. Chàng có một phong độ rất đàn ông. Bước vào phòng, chàng tiến thẳng về phía bạn, tựa như đã gạt bỏ mọi ưu tư, phiền muộn từ lúc còn đi trên đường, ngay lập tức chàng tìm được mối giao cảm với bạn, sẵn sàng hiểu bạn, nghe bạn giải bày. Có một nguyên cớ nào đó xui khiến, tôi hôn chàng trước khi đưa chàng vào phòng khách.

- Khi nào kỳ nghỉ hè của cháu kết thúc? - Chàng hỏi tôi.

Trước đây chúng tôi đã từng nói tới vấn đề hấp dẫn này. Thay cho câu trả lời, tôi hỏi chàng:

- Nếu cháu thấp hơn một chút chú có thích không? Cháu sẽ đi giày để thấp và ép tóc xẹp bớt xuống.

- Chiều nay chú cháu mình đi ăn với nhau, được không nào? Mọi người sẽ cho rằng tụi mình là cha con. Cứ mặc họ tưởng thế.

- Cháu lại rất si mê những người đã đứng tuổi, - Tôi nói để chàng yên tâm. - Đàn ông phải có gãy chõng mới đáng mặt đàn ông, còn không chỉ là những chú trống choai.

- Chắc ở trường cháu có nhiều chú trống choai như vậy phải không?

- Quá nhiều là đằng khác.

- Con người ta say mê nhau rồi lại bỏ nhau, điều này sao cứ lặp đi lặp lại nhỉ?

Ông hoàng Hollywood

- Theo lời một nữ tài tử có danh tiếng thì chu kỳ kia lặp lại ba năm một lần. Mới đây cháu được đọc trên báo lời đoán quyết áy ấy.

- Chú không hiểu nổi tại sao con người ta lại dễ dàng quyết định những việc hệ trọng như thế nhỉ? Dù sao cũng phải chứng kiến tận mắt mới tin được. Có điều là khi bắt đầu một cuộc tình mới, anh à nào xem ra cũng vẫn say xưa, hăng hái, hệt như mới bước vào cuộc tình đầu trong đời. Rồi cái vẻ say xưa, hăng hái kia biến mất. Nhưng chả bao lâu sau họ lại tìm ngay ra chúng.

- Chú như đang nhập vai trong các bộ phim của chú áy.

- Chẳng có lẽ đến lần thứ ba, thứ tư cái hăng hái, say xưa kia không thuyên giảm chút nào ư?

- Ngược lại thì đúng hơn. - Tôi nói. - Mỗi một trận đánh mới, ngọn lửa của những đám cháy càng phải bùng cao hơn chứ.

Chàng cúi đầu suy nghĩ về những điều tôi vừa nói và có vẻ như tán đồng.

- Đúng là càng phải bùng cao hơn. Mỗi một trận chiến phải có một niềm tin mới.

Tôi không thích cái giọng của chàng khi thốt ra câu này. Tôi bỗng hiểu ra chàng đang rất buồn.

- Thật là một sự trùng phẹt. - Chàng nói. - Cũng may nó đến rồi nó lại đi. ..

- Cái gì mà là một sự trùng phẹt? Có điều chú chọn lựa không đúng mà thôi. Việc gì mà tự dày vò, hành hạ mình?

Đúng lúc ấy Brimmer người đảng viên cộng sản bước vào phòng. Tôi chạy về phía anh ta, chân trượt trên lớp thảm, suýt nữa thì ngã vào vòng tay của anh.

Vẻ bẽ ngoài nom dẽ coi, anh hao hao giống ngôi sao màn bạc Spencar Tracy, tuy nhiên gương mặt cương nghị, đăm chiêu và dẽ gây thiện cảm hơn. Quan sát anh và Stahr mỉm cười chào nhau, chìa tay cho nhau bắt và sẵn sàng ở tư thế vào cuộc, tự nhiên tôi thầm nghĩ sự sẵn sàng, cái nghị lực để bước vào trận chiến của cả hai phía là điều ít khi tôi bắt gặp. Từ giây phút này trở đi họ chỉ chú ý đến nhau. Tất nhiên cả hai người đều khá thân thiết với tôi, và tôi cảm nhận ra giọng nói của mỗi người đều trở nên nhẹ nhõm thanh thoát hơn khi họ hỏi han tôi, khác hẳn cái giọng điệu khi họ nói năng với nhau.

- Các anh định mưu tính chuyện gì đây? - Stahr bắt đầu trước. - Các anh làm bọn trẻ của tôi nhốn nháo hết cả lên.

- Nói đúng hơn là chúng tôi đã lay tỉnh họ dậy. - Brimmer đáp.

- Thoạt đầu chúng tôi cho phép một nhóm nhỏ người Nga vào xưởng để họ nghiên cứu công việc ở đây, như mô hình của một xí nghiệp sản xuất phim. - Stahr tiếp tục nói. - Nhưng liền sau đó các anh đã phá hoại

Ông hoàng Hollywood

sự nhất quán, tính thống nhất, vốn là những yếu tố giúp cho xưởng phim này trở thành cái mô hình kia.

- Sự thống nhất à? - Brimmer hỏi lại. - Cái sự thống nhất đã giáng một trùy vào cả hai hāng chứ gì?

- Không phải tôi muốn nói đến việc ấy, - Stahr lắc đầu phủ nhận. - Đòn vừa rồi của anh rõ ràng là bổ xuống đầu tôi. Một tuần lễ trước có một soạn giả nghiện rượu nặng đã tìm đến văn phòng của tôi, một tên say sắp loạn trí, và bắt đầu cao giọng dạy tôi phải làm việc như thế nào.

- Thưa ngài Stahr, ngài không phải là người dễ dạy bảo đâu. - Brimmer mỉm cười nhiều ngụ ý.

Hai người mở màn cuộc đấu như vậy, nhưng cả hai không ai phản đối uống trà. Khi tôi trở lại, Stahr đang kể một điều gì đó ngô nghênh về anh em ông Warner và cả hai cùng cười:

- Một lần khác hai anh em Warner đã mời vũ sư Nga Balanchine đến dựng một điệu múa cho anh em nhà Ritz. Vũ sư Nga đã nhầm anh em Warner với anh em Ritz. Rồi đi đâu ông vũ sư cũng bô bô: "Tôi không thể dạy anh em ông Warner được".

Cuộc gặp gỡ xem chừng diễn tiến êm ả, thuận chiều. Brimmer hỏi Stahr tại sao các nhà sản xuất phim lại không ủng hộ cuộc đấu tranh của Liên minh chống chủ nghĩa Quốc xã. Stahr đáp:

- Chính là do các anh đã xúi bọn soạn giả làm loạn. Rồi cũng tốn công vô ích thôi. Bọn đó như туị

trẻ nít. Ngay cả lúc yên hàn còn không đủ năng lực tập trung vào công việc nữa là.

- Làm việc tại hang của các anh nhưng họ lại sống như tại các trang trại ở vùng quê. - Brimmer phản bác một cách bình tĩnh. - Trang trại trồng lúa mì nhưng ngày hội thu hoạch mùa màng lại rơi vào tay những kẻ khác. Các soạn giả cũng căm tức các nhà sản xuất phim hét như các nông dân căm ghét bọn người thành phố đã cướp mất lúa mì của họ.

Tôi vẫn nghĩ vơ vẩn về mối quan hệ giữa Stahr và cô gái kia. Chẳng hiểu họ đã kết thúc mọi điều chưa? Sau này khi đứng với Kathleen trên con đường Goldwyn lầy lội, dưới trời mưa tầm tã, tôi đã nghe cô ta kể lại về cuộc tình ấy (cuộc gặp gỡ giữa Stahr và Brimmer đã diễn ra sau khi chàng nhận được bức điện của Kathleen vẫn vẹn chỉ một tuần lễ). Kathleen hoàn toàn không thể làm gì được. Anh chàng người Mỹ từ trên xe lửa, như tự trên trời rơi xuống, kéo phắt nàng đi làm hôn thú. Anh chàng không mảy may nghi ngờ nàng chỉ mong có thế. Lúc đó khoảng tám giờ sáng, Kathleen sững sốt đến độ nàng chỉ nghĩ được một điều là làm cách nào để báo tin cho Stahr. Theo lý thuyết thì nàng có thể dừng lại giữa đường và nói với anh ta: "Nghe em đây, em đã gặp một người khác". Nhưng con đường họ đang đi cùng nhau đã được anh người Mỹ dồn bao nhiêu tâm huyết, hy vọng vun đắp nên đã trải qua bao nhiêu thời giờ và công sức để lúc này có thể sung sướng, hạnh phúc sánh vai cùng

Ông hoàng Hollywood

nàng... Bay giờ nàng không thể xoay chuyển nổi số phận của mình được nữa. Nó đã giống như một đoàn tàu đang phóng chạy trên đường ray, sẵn sàng nghiền nát bất kỳ cản trở nào. Qua dây bàn, anh người Mỹ ngó sang bức điện, Kathleen chỉ còn trông cậy vào chiếc bàn ngăn cách hai người sẽ khiến anh ta khó lòng đọc nổi những gì nàng viết.

Khi tôi lại để ý tới cuộc trò chuyện của hai người thì những soạn giả khốn khổ kia chỉ còn là những nhân vật không còn có ý nghĩa gì nữa. Brimmer cũng đã đồng ý với Stahr rằng họ là đám người bông lông, không có gì đáng tin cậy.

- Bạn họ không thể là những người cầm cờ được, - Stahr nói. - Không có gì thay nổi một ý chí kiên quyết. Đôi khi ta thấy chán nản, muốn xuôi tay, lúc đó rất cần đến một ý chí vững vàng, phải không anh?

- Tôi cũng đã từng trải qua những trạng thái tâm lý như vậy.

- Lúc đó ta buộc phải quyết định: Làm thế này chứ không phải làm thế khác, tuy chính ta có thể không hoàn toàn tin vào quyết định đó. Hàng ngày tôi vẫn va chạm phải những tình huống mà về thực chất không hề có sức thuyết phục tôi. Nhưng tôi vẫn làm ra vẻ như mọi chuyện đều đâu vào đó.

- Những người cầm quyền đều quen thuộc với cách xử thế ấy. Các thủ lĩnh công đoàn và đặc biệt là các vị tướng lĩnh.

F.S.Fitzgerald

- Chính vì thế mà tôi phải giữ một lập trường cứng rắn trong quan hệ với nhóm soạn giả Guild. Hình như họ muốn tranh chấp quyền hành với tôi. Nhưng tôi lại chỉ có thể cho họ tiền mà thôi.

- Nhưng thường là anh cho họ ít quá. Mỗi tuần chỉ có ba chục đôla.

Stahr hỏi với giọng sững sót:

- Ai? Lương ai chỉ có ba chục đôla một tuần?

- Đối với những soạn giả bình thường, dễ thay thế.

- Trong hảng của tôi không có loại soạn giả ấy.

Stahr nói.

- Sao lại không? - Brimmer nói. - Có những hai chữ chẳng phải một đâu.

- Ai nào?

- Một người là Ransome và người nữa là O'Brien.

Tôi và Stahr nhìn nhau, tigm tigm cười.

- Họ không phải là soạn giả. - Chàng nói. - Đây là hai người bà con của cô Cecilla đây.

- Nhưng ở các trường quay thì vẫn còn những người hưởng mức lương ấy.

Stahr lấy trong túi ra một ve thuốc nhỏ, trút vào ly trà, dùng thìa khuấy tan, rồi hỏi đột ngột:

- Tiếng "Rút" có nghĩa là gì?

- "Rút"? Đó là một chữ lóng các công ty thường

Ông hoàng Hollywood

dùng để ám chỉ thủ đoạn châm dứt hoặc làm tan vỡ những cuộc đình công.

- Tôi cũng đã nghĩ vậy. - Stahr nói. - Ở hang tôi có một soạn giả hưởng lương mỗi tuần một ngàn rưỡi đôla. Anh ta thường tới câu lạc bộ, đi vòng ra phía sau lưng một soạn giả nào đó và nói "Rút". Thế mà đám soạn giả kia sợ xanh mắt lên đấy.

- Tôi mong có dịp được thấy cảnh đó. - Brimmer cười.

- Nếu muốn, hôm nào rảnh anh đến xưởng phim chơi một ngày.

Brimmer cười rất vui:

- Không, ngài Stahr, tuy tôi không hoài nghi rằng xưởng phim của ông sẽ để lại cho tôi một ấn tượng mạnh mẽ. Tôi nghe nói ông là một trong số người làm việc hết mình và có hiệu quả nhất ở miền Tây này. Cám ơn ông! Tôi sẽ rất sung sướng được thấy ông làm việc. Nhưng tôi lại không thể đến được.

Stahr nhìn tôi.

- Chú rất có thiện cảm với anh bạn của cháu. - Chàng nói. - Anh ấy nóng như lửa nhưng dễ thương.

Nói xong chàng nhìn chăm chú về phía Brimmer:

- Anh người miền nào nhỉ?

- Gia đình tôi lập nghiệp ở miền Tây này năm sáu đời nay rồi.

- Và chắc có nhiều người như anh?

- Cha tôi trước là quản giáo.

F.S.Fitzgerald

- Ý tôi muốn hỏi trong gia đình anh có nhiều người là cộng sản không? Nghe nói có một ông cộng sản cỡ bự gốc Do Thái nuôi ý định làm tiêu luôn công ty Ford phải không anh? Tôi quên mất tên họ ông ta rồi...

- Có phải là Frankenacen không?

- Đúng! Tôi nghĩ rằng trong hàng ngũ các anh không phải chỉ có một người cương quyết như vậy.

Brimmer nói cộc lốc:

- Những người cương quyết không ít.

- Chắc anh không thuộc số người ấy?

Brimmer nhún vai bức bộ:

- Sao ông hỏi vậy?

- Tự nhiên thôi. Có lẽ trước kia thì anh cũng thuộc loại người đó!

- Tôi cương quyết, nhưng là ở phương diện khác. Chắc ông cũng hiểu là sự thật ở về phía chúng tôi...

- Không, - Stahr nói. - Theo tôi, đó chỉ là một sự nhảm nhí.

- Tự đáy lòng ông xác nhận "hắn đúng" nhưng ông vẫn mong mỏi sẽ được sống hết đời mình trong cái cơ chế hiện tại.

- Chẳng lẽ anh lại nghĩ một cách nghiêm chỉnh rằng anh sẽ tiêu diệt bộ máy điều hành của chúng tôi sao?

- Không, ông Stahr. Nhưng chúng tôi cho rằng bộ

Ông hoàng Hollywood

máy đó sẽ bị sụp đổ bởi chính những nỗ lực của bản thân ông.

Hai người cứ thế cãi vã nhau, nói móc họng nhau như cánh đàn ông thường xử sự như vậy. Cánh đàn bà còn hay cãi cọ hơn nhưng không hề nhẹ nhàng như thế đâu, họ nhảy xổ vào nhau mà cắn xé, càu cău. Nhưng cũng chẳng sung sướng gì mà quan sát những trận đấu khẩu của cánh mày râu vì không thể đoán trước nó sẽ kết thúc thế nào? Tất nhiên sau này tôi không bao giờ còn muốn nhớ lại cuộc cãi vã đó đã xảy ra trong căn phòng gia đình tôi. Tôi mở toang cánh cửa, lịch sự mời hai con chim sẻ đang xù lông xù cánh kia ra thăm vườn hoa màu vàng tuyệt vời của vùng California trong vườn nhà mình.

Lúc đó là tháng Tám, nhưng những tia nước phun êm nhẹ ở khắp phía, nom như đang ở tiết xuân. Tôi nhìn thấy Brimmer đưa mắt ngắm bao quát thảm cỏ. Ở ngoài vườn nom anh rắn rỏi, vạm vỡ hơn; như cao thêm, vai rộng ra. Cũng khá hấp dẫn đây chứ - tôi thảm nghĩ - nhưng chẳng có những gà đàn ông nom hấp dẫn mà lại hết sức lạnh lùng đối với cánh chị em đó sao? Chúng tôi chơi vài séc bóng bàn. Brimmer chơi không tồi. Rồi ba tôi ở đâu đi tới miệng nghêu ngao bài ca dễ ghét: "*Cô gái nhỏ, hãy chăm chỉ một ngày*". Nếu sau này nghĩ lại chắc ba tôi sẽ nhớ là chúng tôi đã im lặng khi ông xuất hiện. Lúc đó khoảng bảy giờ. Chiếc xe của tôi đậu sẵn ở lối đi. Tôi đưa ra ý kiến cả ba người đi ăn bữa tối ở tiệm Trocadero.

F.S.Fitzgerald

Trong tiệm ăn, Brimmer mang vẻ mặt của cha O’Ney trong cái lần mà ở New York, hai cha con tôi đã mời cha xem vũ ba lê Nga. Đức cha đã thay hình đổi dạng bằng cách mang lộn ngược lại chiếc cổ áo linh mục màu trắng của mình, Nếu không, sao đức cha hợp cảnh với một buổi biểu diễn đùi vể? Lúc này anh chàng Bernie với chiếc máy ảnh đang quanh quẩn rình con mồi và suýt chộp được Brimmer. Nhưng Stahr đã đuổi anh ta đi. Tôi rất tiếc vì muốn có bức hình ghi cảnh này để làm kỷ niệm.

Stahr đã uống tới ly rượu thứ ba. Tôi ngạc nhiên, nói:

- Nay giờ thì chắn chắc chú bị thất tình rồi.
- Sao cháu lại nghĩ vậy?
- Vì chú đang nuốt nỗi khổ đau, cay đắng vào trong lòng.
- Ô, đã lâu không uống, hôm nay chú phải uống bù chớ có gì đâu.

Tôi đếm những chiếc cốc rỗng không để trên bàn: "một, hai, ba!"

- Chú uống mà không ngon lành chi hết. Chắc phải có chuyện gì đây?

Ánh mắt chàng bỗng sầm tối lại trong giây lát.

- Đây là ly rượu đầu tiên của tôi trong tuần. Tôi bắt đầu uống rượu từ khi tôi còn phục vụ trong hải quân, - Brimmer nói.

Ông hoàng Hollywood

Sự tinh anh trở lại trong mắt Stahr, chàng nhìn tôi:

- Con chó tuyên truyền viên này đã từng tác động đến anh em thuỷ binh đây!

Brimmer trợn mắt ngạc nhiên. Nhưng hắn là hiểu câu nói này như một lời bông phồng nơi lữ điem, anh hơi mỉm cười. Và Stahr cũng cười. Lạy Chúa, mọi điều vẫn còn nằm trong khuôn khổ những thói quen của người Mỹ. Tôi muốn lái hai người vào những câu chuyện phiếm, nhưng bỗng nhiên chàng như tỉnh ngủ. Chàng nói rành rẽ, tỉnh táo:

- Tôi có một kinh nghiệm bản thân thế này: Có một ông đạo diễn thuộc loại cù nhất ở Hollywood, tôi chưa bao giờ phải nhúng tay vào công việc của ông ta. Nhưng ông ta có cái cố tật là bất cứ bộ phim nào cũng tìm cách nhét vào một chuyện đồng tình luyến ái hay là một điều gì đó tương tự. Câu chuyện đó, ông ta dàn cảnh rất khéo, đến nỗi tôi không tài nào cắt bỏ đi được. Nhưng mỗi lần một bộ phim như vậy được chiếu, "Hội bảo vệ luân lý" lại nhao nhao lên phản đối, và rốt cuộc, họ tìm cách cắt xén một đoạn trong cuốn phim lành mạnh khác để bù vào.

Brimmer có vẻ đồng ý:

- Mỗi một người làm công việc quản lý đều vấp phải những trường hợp tương tự.

- Đúng thế đấy! Và buộc phải tiến hành một cuộc chiến đấu không ngừng nghỉ. Vừa mới đây ông ta nói thảng với tôi rằng ông là thành viên thuộc nhóm Gald

F.S.Fitzgerald

và được nhóm này che chở. Tôi không thể gây áp lực với ông ta được nữa. Vậy đó, anh có thấy rằng việc tranh đấu lộn xộn của các anh đã gây nhiều khó khăn thêm cho tôi không?

Brimmer mỉm cười:

- Chúng tôi có quan hệ rất sơ sài với tổ chức này. Tôi không cho rằng chúng tôi đã thành đạt về nhiều phương diện, trong việc thương lượng với các đạo diễn.

Stahr nói với vẻ tự phụ!

- Trước kia các nhà đạo diễn điện ảnh là bè bạn thân thiết của tôi. Nhưng kể từ khi xuất hiện phim nói, tôi bắt đầu cộng tác với các đạo diễn nhà hát. Việc này quắt những roi rát bóng lên lưng các đạo diễn điện ảnh, buộc họ phải học lại nghề nghiệp, và thâm tâm họ không thể tha thứ cho tôi về việc này. Vào thời kỳ đó, chúng tôi tuyển mộ từ phía Đông cả một trung đội các soạn giả. Tôi coi họ như những cộng tác viên đáng tin cậy chừng nào họ còn chưa biến thành những người cộng sản.

Gary Cooper đi vào tiệm cùng với một số người khác. Những người này ngồi bất động và hầu như họ chỉ thở khi nào thấy Gary Cooper thở trước. Thêm một phụ nữ bước vào tiệm. Chị ta đứng nhìn quanh nhín quẩn một lúc, khi quay mặt lại hoá ra là Garele Lombard. Stahr vui mừng vì dù sao hôm nay Brimmer cũng được gặp các ngôi sao điện ảnh.

Stahr gọi liền một lúc hai ly whiskey soda. Ngoài

Ông hoàng Hollywood

hai, ba thia súp, chàng không ăn gì cả, miệng luôn luôn chửi rủa mọi người vì họ lười biếng, họ đáng phỉ nhổ; vì chàng có tiền, và vì họ, tiền của chàng không sinh sôi, nẩy nở. Tôi đã được nghe bài ca quen thuộc này nhiều lần khi ba tôi ngồi với đám bạn bè. Hình như chính Stahr cũng hiểu rằng cái giai điệu này chỉ không đến nỗi thô bỉ, tục tằn ^lhi xung quanh chàng là một đám người gần gũi. Hắn đây là lần đầu tiên chàng ca nó lên giữa chốn đông người và chàng có ý thức về điều này. Dù gì đi nữa thì rồi chàng cũng im lặng, rồi uống một hơi cạn cốc cà phê đen. Tình yêu của tôi với chàng chẳng vì thế mà suy giảm, nhưng tôi hoàn toàn không muốn để Brimmer mang ấn tượng xấu về chàng, Stahr cần phải hiện diện như một bậc kỳ tài trong kỹ nghệ điện ảnh, đồng thời cũng lại là một ông chủ cương quyết, độc đoán. Nhưng lúc này chính chàng đang phá huỷ vai trò của mình.

- Tôi sản xuất phim, - Chàng nói như tự hào chữa cho thái độ vừa rồi, - tôi rất thích bọn soạn giả. Tôi cho rằng mình hiểu bọn họ. Tôi không bao giờ đuổi bất cứ ai nếu họ biết hoàn thành công việc của mình.

- Chúng tôi nhất trí với các ông ở điểm này, - Brimmer nói với một giọng mềm mỏng. - Điều chúng tôi quan tâm là ở một phương diện khác.

Stahr gật đầu một cách lơ đãng:

- Tôi muốn anh nghe được những ý kiến của đám bạn đồng nghiệp tôi, khi họ có mặt đông đủ ở đây.

F.S.Fitzgerald

Có tới hai mươi nguyên cớ để họ có thể tổng cổ tất cả những người cộng sản các anh ra khỏi thành phố này.

- Tôi đánh giá cao sự che chở của ông, - Brimmer nói một cách chân thành. - Nói thẳng ra, chúng tôi nhìn thấy rõ ngại trong cuộc đấu tranh với ông chính là ở chỗ ông là một ông chủ được nhiều thiện cảm của công nhân và uy tín của ông rất lớn.

Stahr lắng nghe một cách lơ đãng:

- Tôi không bao giờ coi bộ óc của mình lớn hơn bộ óc của một soạn giả; nhưng tôi luôn luôn nghĩ rằng bộ óc của anh ta phải thuộc về tôi vì tôi là người biết sử dụng bộ óc đó. Hãy nêu ra đây một ví dụ: tôi nghe nói người La Mã xưa kia không hề phát minh ra một cái gì nhưng họ lại biết sử dụng mọi sáng kiến. Anh có hiểu ý tôi không? Tôi không khẳng định rằng điều đó hoàn toàn đúng, nhưng ngay từ nhỏ tôi đã có quan niệm như vậy.

Brimmer chăm chú nghe. Đây là lần đầu tiên suốt trong một tiếng đồng hồ ngồi trong tiệm ăn tôi thấy Brimmer chú ý một cách đặc biệt như vậy.

- Ông là người rất hiểu biết bản thân mình, - Brimmer đáp.

Tôi nhận thấy Brimmer đã có ý muốn cáo lui. Anh ta tới đây dụng ý tìm hiểu xem Stahr là người như thế nào và bây giờ anh đã đạt được mục đích. Vẫn còn hy vọng cách nhìn nhận của Brimmer với chàng sẽ đổi khác đi, tôi cố thuyết phục anh ta quay lại nhà

Ông hoàng Hollywood

tôi. Nhưng khi đi được nửa đường, Stahr đòi dừng xe lại để uống nữa, tôi hiểu ngay là mình đã quyết định sau lầm.

Đang là chiều thứ bảy, một buổi chiều êm á, lảng gió với rất nhiều xe cộ chạy trên đường đưa mọi người đi nghỉ cuối tuần. Chàng duỗi tay ra phía sau nệm xe và chạm vào tóc tôi. Tự nhiên tôi thầm ao ước giá hoàn cảnh này xảy ra mười năm trước đây, thì hay biết mấy. Hồi đó tôi là một cô bé lên chín còn Brimmer là chàng sinh viên mười tám tuổi của một trường đại học nào đó ở miền Trung Tây. Stahr dạo đó ấy à? Chàng hai mươi nhăm tuổi, vừa khoác lên mình chiếc áo hoàng bào của nền doanh nghiệp điện ảnh, lòng còn tràn ngập niềm hăng say và tự tin. Lúc đó tôi và Brimmer đều nhìn chàng với ánh mắt đầy kính nể. Còn bây giờ, thay cho sự kính nể ấy giữa chàng và Brimmer là những xung đột của người lớn. Mỗi xung đột này càng tăng thêm vì sự căng thẳng, mệt mỏi và men rượu. Khó mà giải quyết được một cách hoà dịu đấy.

Vào biệt thự, tôi lái xe chạy một vòng quanh vườn, Brimmer lên tiếng cáo lỗi:

- Tôi xin phép phải đi gặp một người bạn bây giờ.

Stahr nói ngay:

- Không, anh đừng đi! Tôi còn chưa nói với anh rằng tôi cần gặp anh để làm gì. Chúng ta sẽ chơi bóng bàn, uống rượu và sau đó chúng ta sẽ nói chuyện nghiêm chỉnh.

F.S.Fitzgerald

Brimmer có vẻ do dự. Stahr bật đèn lên, cầm lấy chiếc vợt, còn tôi thì đi vào nhà lấy rượu, không hề tỏ dấu hiệu nào phản đối chàng.

Lúc trở lại, tôi thấy hai người không chơi bóng bàn nữa mà Stahr đang cầm hộp bóng liệng từng trái về phía Brimmer còn anh ta thì đang đưa tay gạt ra. Thấy tôi, chàng đỡ lấy chai rượu, rót ra một ly rồi kéo chiếc ghế ra ngồi ở chỗ có đèn sáng, mắt mở to nhìn vào đêm tối, vừa uy nghiêm vừa nguy hiểm. Trông chàng xanh quá và hình như thân thể trở nên trong suốt, đến mức như nhìn thấy chất độc của rượu đang ngấm dần vào cơ thể kiệt quệ của chàng.

Chàng lên tiếng:

- Chiều thứ bảy có thể nghỉ ngơi thoái mái đây.
- Đúng là có thể nghỉ ngơi được rồi. - Tôi nói theo.

Chàng nom giống như người sắp lên cơn thần kinh phân lập. Đột nhiên chàng thốt ra:

- Nay giờ chú phải đánh cho cái thằng Brimmer kia một trận. Chú sẽ làm việc này.
- Ông không thể thuê một người khác làm thay ông được sao? - Brimmer bình tĩnh hỏi lại.

Tôi ra hiệu cho anh ta im lặng.

Stahr lại lên tiếng:

- Tao sẽ không trao cho người khác cái công việc bẩn thỉu này đâu. Tao sẽ đánh cho mày học máu ra và tống mày lên xe lửa đuổi ra khỏi xứ California này.

Chàng đứng dậy, nhưng tôi đã ôm lấy chàng ngăn lại:

Ông hoàng Hollywood

- Chú đừng làm vậy. Cháu xin chú!

Chàng nói giọng lè nhè:

- Thằng này đã dụ dỗ bọn trẻ làm bậy. Bọn trẻ làm mà không biết mình làm gì.

Tôi quay sang nói với Brimmer:

- Thôi, anh về đi!

Tấm áo ngoài của chàng băng thứ vải tơ trơn láng thành ra chàng dễ dàng tuột khỏi tay tôi, tiến về phía Brimmer. Anh ta lui chạy xung quanh chiếc bàn, vẻ mặt sững sốt như đang thầm nghĩ: "Con người gần như điên loạn thế kia tại sao lại có thể nằm trong tay cả một hăng phim lớn như vậy?"

Stahr tiến tới gần hơn, vung tay lên: hình như Brimmer đã nắm lấy chàng chừng một phút, sau đó tôi quay đi chỗ khác không còn dám nhìn tiếp nữa.

Lúc nhìn lại, Stahr đã nằm đâu đó phía dưới bàn pingpong, còn Brimmer đang đứng nhìn chàng.

- Tôi van anh đi ngay cho. - Tôi nói với Brimmer.

- Tôi đi đây. - Anh ta vẫn nhìn Stahr. - Tôi luôn mơ ước quả đấm của tôi được chạm tới một tay tỳ phú, nhưng không ngờ sẽ xảy ra như thế này.

Chàng vẫn nằm nguyên không động đậy.

- Anh đi đi. - Tôi van xin Brimmer.

- Xin chị đừng giận tôi. Để tôi giúp chị một tay.

- Không cần, tôi xin anh đi ngay cho. Tôi không giận anh đâu.

Anh ta nhìn lại chàng một lần nữa, hơi có vẻ sợ hãi trước vẻ im lìm, bất động của chàng. Rồi anh bước nhanh trên thảm cỏ. Tôi liền quỳ xuống nắm lấy tay chàng. Stahr tỉnh dậy, đầy vẻ mệt mỏi, bơ phờ. Chàng đứng lên mắt dáo dáo, quát to:

- Thằng kia đâu rồi?
 - Ai cơ chứ? - Tôi hỏi với giọng vờ vĩnh.
 - Tên người Mỹ chó chết ấy. Ma xui, quỷ khiến thế nào mà em lại đi lấy nó hở? Khốn khổ em quá!
 - Anh ấy đi rồi chú ạ. Mà cháu có lấy ai đâu?
- Tôi đỡ chàng ngồi xuống ghế hành.
- Anh ta đi được nửa tiếng rồi. - Tôi nói dối chàng.

Mấy trái bóng bàn nằm rải rác trong bãi cỏ như những vì sao. Tôi mở vòi nước và mang tới cho chàng chiếc khăn đã nhúng ướt. Không thấy có vết thâm tím gì trên mặt, có lẽ đòn đánh đã rơi xuống đầu chàng, nằm im trong góc. Chàng loạng choạng đi ra sau một gốc cây, nôn thốc nôn tháo. Tôi thấy chàng ngồi bệt xuống đất như thiếp ngủ. Khi chàng quay lại, nom chàng tươi tắn hơn. Trước khi bước vào nhà, chàng nhờ tôi mang tới thứ nước gì đó cho chàng súc miệng. Tôi dẫu chai Whiskey đi và mang cho chàng soda. Bằng cách áy tôi đã làm cho chàng không muốn uống nữa. Tôi đã từng thấy các sinh viên năm thứ nhất đánh lộn với nhau nhưng tôi lại hoàn toàn thiếu kinh nghiệm để ngăn cản những cuộc ẩu đả kiểu thế này. May sao chàng cũng chỉ bị ói mửa và nhận một cục bướu trên đầu. Thế thôi!

Ông hoàng Hollywood

Chúng tôi vào nhà. Người nấu bếp cho biết ba tôi, ông Marcus và ông Fleishacker đang ngồi ở hành lang. Chúng tôi trở lại phòng khách. Tôi ngồi trên ghế salông còn chàng ngồi trên chiếc đèn sứ.

Chàng hỏi:

- Chú đánh hắn ta có đau không?
- Đau ! - Tôi đáp. - Rất đau là điều khác.
- Thật thế sao? - Sau một lát im lặng, chàng nói. - Chú không muốn đánh hắn. Chú chỉ muốn đuổi hắn đi thôi. Nhưng có lẽ hắn hoảng quá và xông vào chú trước.

Chàng cố giải thích thế nào đi nữa thì tôi vẫn cho là hợp lý, tôi hỏi:

- Liệu lúc này chú còn giận anh ta nữa không?
- Ồ, không, chú say quá đấy mà. - Chàng đáp rồi đưa mắt quan sát căn phòng, nói tiếp. - Hình như chú chưa bao giờ đặt chân vào đây phải không? Ai tràn thiết căn phòng vậy? Có phải là mấy anh hoạ sĩ ở xưởng ta không? Thôi có lẽ ta đi dạo một lát thì hơn.

Giọng chàng trở lại vẻ bình thường:

- Tối nay ta đến chơi trang trại của ông Dong Fairband đi. Chú biết ông ta sẽ mừng lắm khi gặp cháu.

Thế là bắt đầu hai tuần lễ liền mọi người nhìn thấy tôi luôn cặp kè bên cạnh chàng. Chúng tôi chỉ còn chờ ngày cưới nhau nữa thôi...

F.S. Fttzgerid không kịp hoàn thành cuốn tiểu thuyết của mình về Hollywood. Ông mất vào một ngày tháng Chạp năm 1940, vì chứng nhồi máu cơ tim, khi mới bốn mươi tư tuổi. Người bạn thân của ông, nhà phê bình Edmild Willson đã sắp xếp lại những ghi chép của tác giả và lược ra những nét chính của phần cuối câu chuyện như sau:

Stahr đi về Miền Đông. Nhân viên hãng phim có nguy cơ bị cúp lương, chàng phải tìm cách thuyết phục những cổ đông của hãng để cứu vãn tình trạng suy sụp trông thấy này. Từ lâu đã có sự tranh chấp giữa Stahr và Brady để giành quyền lãnh đạo xưởng. Giờ đây sự tranh chấp đã tới hồi gay cấn nhất. Chúng ta không được biết kết quả chuyến đi của Stahr ra sao, tuy nhiên chàng đã nhận dịp này để lần đầu tiên ghé thăm Washington. Lúc đó đang là mùa hè. Không khí ở thủ đô nóng bức đến nghẹt thở. Stahr bị cảm

Ông hoàng Hollywood

và đi lang thang ở thủ đô với con sốt bên trong và tiết trời nóng bức bên ngoài.

Từ Washington trở về Hollywood, Stahr nhận thấy, lợi dụng lúc chàng đi vắng, Brady đã giảm mức lương của nhân viên hãng phim tới năm mươi phần trăm. Đầu tiên, Brady triệu tập một phiên họp của các soạn giả và nói với họ bằng giọng đau đớn, nếu họ bằng lòng giảm lương thì Ban Giám đốc cũng chịu chung hoàn cảnh. Và nếu được như vậy thì các thư ký, các nhân viên cấp dưới sẽ được giữ nguyên mức lương cũ. Toàn thể các soạn giả nhất trí. Nhưng họ đã bị Brady lừa gạt. Không một ai thoát cảnh hạ lương cả. Stahr bị phản đối lây vì hành động trên đây của Brady. Mâu thuẫn giữa hai người càng trở nên gay gắt. Tuy vậy Stahr vẫn chống lại những yêu sách của nghiệp đoàn, vì chàng cho rằng bất cứ một nhân viên thấp kém nào cũng có thể tiến lên, trở thành nhân viên cao cấp được, như trường hợp của chính chàng chẳng hạn. Từ trước tới nay Stahr luôn coi mọi người trong hãng phim của chàng là bạn hữu, không phân biệt chức vụ lớn hay nhỏ. Mặt khác Wylie White cũng chống lại Stahr, mặc dù anh ta biết rõ việc giảm lương của các nhân viên không phải là chủ trương của chàng. Những người cộng sản cũng chống lại Stahr, coi chàng là bảo thủ. Trong lúc đó, giới tài phiệt ở phố Wall lại coi chàng là một người cộng sản. Nhưng Stahr có chủ trương riêng để đối phó với hoàn cảnh hiện tại. Đó là việc thành lập một thứ Liên hiệp nghiệp đoàn công ty. Ý kiến này được Brady nhiệt liệt tán thành.

F.S.Fitzgerald

Còn đối với công việc ở hãng phim, chàng đã có ý định rút lui kể từ khi lên đường đi Washington, nhưng sau đó kẹt trong cuộc tranh chấp với Brady, khiến chàng không thể bỏ rơi hãng, vì như vậy có nghĩa là chấp nhận sự đầu hàng. Trong khi đó Stahr vẫn tiếp tục cuộc tình với Cecilia. Trong một cuộc trò chuyện với cha, Cecilla đã để lộ cho Brady biết Stahr còn một người tình nhân khác. Lập tức Brady đã điều tra ra Kathleen và biết là chàng vẫn còn liên lạc với nàng, Brady định gài bẫy để vu cho Stahr cái tội ám mưu giết chồng Kathleen. Stahr nổi giận bỏ rơi luôn Cecilla. Đồng thời chàng tìm cách đổ ngược lại chính Brady là thủ phạm của âm mưu. Nhưng cả hai đều không ai có bằng cứ chắc chắn, rõ ràng.

Brady muốn thủ tiêu Stahr. Biết được, Stahr cũng tương kế tựu kế, mượn bọn giết mướn ra tay hạ sát đối thủ trước. Sau đó Stahr lén phi cơ đi New York. Stahr hối hận, định khi tới phi trường sẽ gọi điện thoại huỷ bỏ âm mưu đó. Nhưng phi cơ gặp tai nạn, Stahr chết.

Cecilla quá đau đớn về cái chết của cha và của Stahr, nàng mắc bệnh lao và mất trong bệnh viện.

Kết thúc cuốn tiểu thuyết là hình ảnh Kathleen đứng ngoài xưởng phim dưới trời mưa. Nàng đã ly dị chồng vì anh này âm mưu với Brady để ám hại Stahr. Nàng theo đúng ước nguyện của Stahr là không bao giờ gia nhập "làng" điện ảnh. Nàng mãi mãi chỉ là người đứng bên lề của những thảm cảnh do điện ảnh gây ra.

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
Hà Nội - 2001

ÔNG HOÀNG HOLLYWOOD

F.S.FITZGERALD

Chịu trách nhiệm xuất bản:
NGUYỄN VĂN LƯU

Chịu trách nhiệm bản thảo:
NGUYỄN VĂN CÙ

Biên tập : **NGÔ THANH TÂM**

Bìa: **LÊ HOÀNG DUNG**

Trình bày: **HIẾU HIỀN**

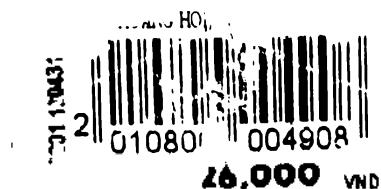
Sửa bản in: **HUYỀN HUYỀN**

In 800 cuốn khổ 13 x19 cm . Tại Số 2 Phạm Ngũ Lão, XN In 15
Giấy phép XB số: 35/110 - CXB
In xong và nộp lưu chiểu quý III năm 2001

FRANCIS SCOTT KEY FITZGERALD
(1896 -1940) sinh tại Saint Paul thuộc tiểu bang Minnesota (Mỹ), tốt nghiệp đại học Princeton và bắt đầu văn nghiệp của mình bằng những bài viết in trong đặc san của trường đại học. Các tác phẩm chính: "This Side of Paradise" (Thiên đường phía này), "The Great Gatsby" (Gatsby vĩ đại), "Tender is the night" (Đêm dịu dàng)...

ÔNG HOÀNG HOLLYWOOD là cuốn tiểu thuyết cuối cùng của S. Fitzgerald, đồng thời, cũng là cuốn sách hay nhất, bán chạy nhất của ông. Hơn thế, không phải chỉ với riêng ông, đây là cuốn tiểu thuyết hay nhất viết về Hollywood, đưa người đọc vào những công việc và những sinh hoạt thường như còn đầy bí ẩn của thế giới điện ảnh.

Nhà văn Eliot cho rằng kể từ sau Henry James, Fitzgerald là người đã bước một bước quan trọng nhất trong văn học Mỹ. Còn nhà phê bình Edmund Wilson thì khẳng định Fitzgerald xứng đáng được coi là nhà văn Mỹ lớn nhất trong thời đại của ông.

Giá: 26.000đ